

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 9^{ον}

1932

ΑΡ 460





Επὶ ἰσχυαχίας, ρευματισμῶν καὶ πόνων τῶν μυῶν

Ἐξαφανίζονται ταχέως οἱ πόνοι σας ἐὰν χρησιμοποιήσετε τὸ δοκιμασμένον ΕΜΠΛΑΣΤΡΟΝ ΛΕΟΝΤΟΣ, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀπαραμίλῳ ἀποτελεσματικότητος, διότι περιέχει τὰ πλέον κατάλληλα θεραπευτικὰ καὶ καταπραυντικὰ συστατικά, ὅτινα παρέχει ἡ νεώτερα ἐπιστήμη. Προκαλεῖ εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπικόλλησιν εὐάρεστον θερμότητα, ἐπιταχύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ συντελεῖ εἰς τὴν ταχείαν ἀπομάκρυνσιν τῶν παθογόνων οὐσιῶν. Παρέχει εὐεργετικὴν ἀνακούφισιν καὶ κατευνάζει τὴν ὑπερέντασιν τῶν νευρῶν.

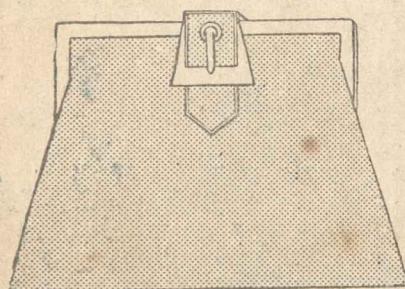
Τὸ Ἐμπλάστρον ΛΕΟΝΤΟΣ παρασκευάζεται εἰς τὰ παγκοσμίῳ φήμῃς χημικὰ Ἐργοστάσια τοῦ γερμανικοῦ Οἴκου ΒΕΙΕΡΣΔΟΡΦ.

Τὸ γνήσιον Ἐμπλάστρον ΛΕΟΝΤΟΣ φέρει ὡς σῆμα προνομίου τὴν εἰκόνα τοῦ Λέοντος, πωλεῖται δὲ εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία.

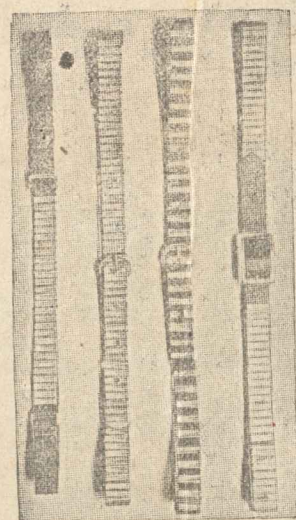
Ἀποφεύγετε ἐπιμόνως τὰς ἀσχημάντους ἀξίας ἀπομιμήσεις.

Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι: Ἑταιρεία «ΔΑΦΝΗ», Θεάτρου 11, Ἀθήναι.

ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΛΕΟΝΤΟΣ



ΖΩΝΕΣ

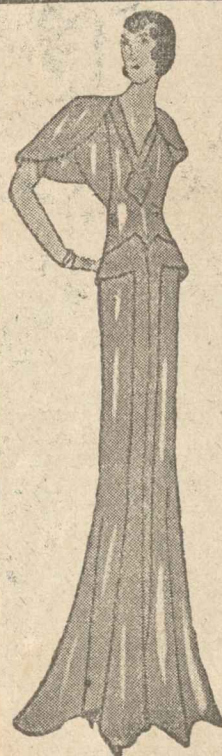


ΤΣΑΝΤΕΣ

καὶ ὅλα τὰ δερμάτινα εἶδη ταξιδίου, μόνον εἰς τὸ εἰδικὸν Κατάστημα Ἀδελφῶν

ΔΕΡΜΙΖΑΚΗ & ΚΥΠΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 17, ΑΘΗΝΑΙ



Καθε κομψὴ Κυρία δὲν πρέπει νὰ βιάσῃ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἀς ἐπισκεφθῇ τὸν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ** τῆς Πλωματεύχου μεδιότας.

ΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θα εὐρὴ ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς χειμερινῆς σαζὶν μὲ χαρὶ. Περιέχοντες γούστε καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἐπὶ τὰς ἀπαρχίας ἐπὶ μέτρω.

ΛΟΓΚΟ Β.

Παρασκευάζεται ἐπὶ τῇ βάσει ἀδένων ὠσεθίων. Συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ εὐεξίαν τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς γυναικὸς.



Ἐγχευμένον παρὰ τοῦ Ἀν. Ὑγειονομ. Συμβουλίου. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία δραχ. 55. Γεν. Ἀντιπρ. Ν. Κωνσταντινίδης καὶ Α. Φράγκος, Βερανζέρου 24.



Πωλεῖται ἐν τὰς Φαρμακεία. **Θεραπεία ἡγυρημένη.** ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΒΑΧΛΑΣ-ΡΟΜΒΗΣ 18-ΑΡΧΑΙΑ



ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αρβανιτίδης

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, FLEUR DE SOIE, ΚΡΕΠ - ΡΑΦΤ, ΣΟΥΑ - ΑΡΜΟΥΡ, ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΚΡΕΠ-ΝΤΙΑΓΩΝΑΛ, ΕΜΠΡΙΜΕ, ΣΕΜΙΣΙΕ, ΜΑΛΔΟΜΕΤΑΞΑ

Καὶ ἔτι νέον καὶ μεδέρνο παράγεται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Βιομηχανίαν. Λαμβάνεται κατὰ πρότερον εἰς τὴν ἀπεθνήκων τῶν Ἑλληνικῶν Μεταξωτῶν.

Ἐρμῆ 3, ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 22-529

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. ΡΙΑΖΖΙ

ΕΝΑ ΕΙΔΥΔΛΙΟ

Ἡ παρακάτω ἱστορία εἶνε ἀληθινὴ, ἀπλὴ, ποιητικὴ. Ἀγνὸ εἰδυλλίον, ποὺ πλέχτηκε κάποτε στὸ Παρίσι, ἀπαράλλαχτο σὰν κοῖνον παρθενικὸ καὶ μυσθιμένο, τὸ ὁποῖο φύτευσε στὴν κομπία, δίχως τίποτε νὰ λερῶσιν τὴν ἀσπρὴ ἀσπίδα του...

Ὁ Ροβέρτος Νταμπρέ, νεαρὸς ἑσχαρῶς, μὲ τάλαντο μεγάλον, ἀπὸ τοῦ πρώτου τὸ Μεγάλον Βραβεῖον τῆς Ρώμης, κέρδιζε κατὰ τὴν ἑνὰ-ἑνὰ ὅλα τὰ βραβεῖα τῆς «Παρισίνης Ἐκδόσεως». Ἦταν τυχερός, ἀλήθεια...

Γιὰτὶ πρέπει νὰ ξέρετε, πὼς ἡ Τύχη εἶνε στοιχεῖο ἀπαραίτητο καὶ σὲ ὅσους ἀκόμη ἔχουν τάλαντο στὴν τέχνη τους. Ἡ Τύχη εἶνε αὐτὴ ποὺ λύνει τὸν ἐπίδεσμο ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Ἐπιτυχίας καὶ τὴν ἀναγκάζει, αὐτὴ καὶ τὴ φιλενάδα της τὴ Φύμη, νὰ καταδεχτοῖν καὶ νὰ κυττάζουν τοὺς εἰνομένους τους...

Ὁ Ροβέρτος λοιπὸν ἦταν τυχερός. Προσκεινόμενος ἀπὸ τὴ Φύμη μὲ ὁμορφίαν, μὲ ἀνδρική, λεβέντικη κορμοστασιά καὶ μὲ ἀντίληψιν μεγάλη, εἶχε συγχρόνως ἀτοράνταχτη περιουσία, φίλους ἀμέτρητους καὶ πὸ ἀμέτρητους ἀκόμη θαυμαστάς...

Ἡ ἀνέτη δὲ καὶ εὐχάριστη ζωὴ του, δὲν πείραζε καθόλου τὸν ἀπλὸ καὶ ἐκλεκτὸ του χαρακτήρα. Ἡ ὥρες τοῦ γλεντιοῦ ἦσαν βέβαια ὥρες γλεντιοῦ, μὰ ἡ ὥρες τῆς δουλειᾶς ἦσαν ἀμείλιχτα καὶ ἀπαράβατα ὥρες τραχειᾶς δουλειᾶς.

Δούλευε τώρα τὸν καινούργιον τοῦ πίνακα «Ὁ Ὁρὸς καὶ ἡ Ψυχὴ» καὶ στὸ τοῦρο αὐτὸ καὶ ἀνεξάντλητο θέμα, τὸ ὁποῖο μᾶς χάρισε ἡ ἀντιρόβλητη λεπτότης τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, εἶχε βάλει ἐπὶ τοῦ τὴν εὐαισθησία καὶ ἐπὶ τὴν ξεχωριστὴ καὶ τόσο ραφιναρμένην ψυχικὴν ἐκείνου.

Ἦταν ἀποροφρημένος διότλητα στὸν πίνακά του. Φιλοδοξοῦσε εὐγενικὰ νὰ τὸν κάνει ἀριστοῦργημα, καὶ δταν τελείωσε τὸ σχέδιον τοῦ συμπλέγματος ὅσους νὰ ψάχνῃ παντοῦ, κυριευμένος ἀπὸ μιὰ ἀσυνκράτητη νευρικότητα, γὰ νὰ πετύχῃ μοντέλλον ἄξιον ἀποδόσθῃ, μὲ τὸ πορθητικὸν τοῦ ποδοῦ, τὴν ἰδανικὴν ἐνσάρκωσιν τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς ἀφελείας, μὲ τὴν ὁποία ἐπορε νὰ ζωογονεῖται τὸ θεῖον ποδῶν τῆς Ψυχῆς στὸν πίνακά του...

Τὸ πρῶτ μᾶς Κυριακῆς, ἑνὰ πρῶτ χειμωνιάτικο καὶ πνευμένο σὲ καπνιστὴν καταιγιά, ὁ Ροβέρτος, ἀπειπαμένος πρὶν νὰ ψάχνῃ στοὺς περιπάτους καὶ στὰ κέντρα, γὰ νάβῃ τὴν κατὰ τὸν ἐμπόδιζε νὰ διακρίνῃ τὰ γυναικῆ πρόσωπα, καὶ νὰ ξεχωρίσῃ ἐπάνω τους τὴν ἑσχαρᾶ, ποὺ ἐπαυσιμῶς, σιθῆκε διαταχτικὰ μπροστὴ στὴν ὁδὸν τοῦ ποδοῦ μᾶς ἐκκλησίας...



RENDAMOURCA

Στά αυτά του έφταναν ή καταναγκάζοντες νότες του άρμονίου, κ' ή φωνή ή μελωδική του πατά, πού λειτουργούσε, φαινόταν σάν νά τόν προσκαλούσε μέσα. Παρ' όλο πού δέν ήταν άδελφός, άπόφευγε όμως τίς έκκλησίες, κ' έκανε ν' άπομακρυνθώ από κεί πέρα δαζόντας συγχρόνως τό καπέλλο του από μία ένστικτική εύλάβεια...

Μά κáτι τό άνεξήγητο καί τό κοινό, κáτι σάν ξαφνική αντίδραση γεννήθηκε άμέσως στην ψυχή του, τόν κόρφωσε προσωρινά στή θέσι του, κ' έπειτα τόν έστρώσε άσπασίματα νύκτι στην έκκλησία...

Άσυνήθιστος καθώς ήταν, έάρωσε δειλά σέ μία γωνιά, κ' από κεί, δίχως νά θέλη, άφροσύθηκε στή Θεία Λειτουργία...

Πέρασε ώρα άρκετή. Στό διάστημα αυτό ή ψυχή του Ροβέρτου, βγαλμένη άπ' τό κορμί του, πετούσε δά κ' εκεί, γοητευμένη άπ' τό ιερό περιβάλλον καί μισοναρκωμένη από τελείως άγνωστα γ' αυτόν, ως έκείνη τή στιγμή, συνασθήματα καί ρεμβασμούς...

Κι' όταν σέ λιγάκι συνήθε, τά μάτια του ξαναθαυμάζονταν ξαφνικά καί πάλι, από κáτι τό άνεκφραστα ούράνιο, στό όποιο τόση ώρα ήταν καρφωμένα, δίχως νά τό βλέπουν καί δίχως νά τό νοιώθουν :

Κι' αυτό τό κáτι ήταν μία άν- γελόμορφη κοπέλα !...

Ήταν μία όλόκληρη, χρυσό- μαλλη παρθένα, μέ μάτια μαύρα καί μεγάλα, μ' ένα αιώνα, ούρά- νιο κ' άνάλατρο μεδίσμα στή χείλη καί μ' ένα κορμάκι λαστιχέ- νο καί χυτό. Σεμνά καί πτωχικά ντυμένη, άχτινοβολούσε από μία ήσυχ άρραστη κ' από έναν άέρα έξαιρετικά άρχοντικό.

Σκιωμένη καθώς ήταν στό δι- δόλιο τόν προσευχών της, άδια- φορούσε γιά τό περιβάλλον, καί μονάχα στην άδελφούλα της έ- στρεψε πότε-πότε, τήν αντίρρυ- τζε λίγο μέ στοργή, της χαμογε- λούσε μ' ένα πού έντονο καί θεί- κό χαμόγελο, καί ξανάριχνε κα- τόπιν τά γλικά της ματάκια στό άνοιχτό διδύλο της...

Ό Ροβέρτος ύπνωτίστηκε καί πάλι, μά μονάχα άπ' τή θεωρία της τή φορά αυτή. Έχασε τή συνείδησή του έαυτού του, ναρ- κώθηκε διότ'ελα τό μυαλό του, καί μόνον όταν έννοιωσε νά τόν χαϊδεύουν ή μαύρες, θαυεϊές καί βελουδένες ματιές της, τότε συ- νήλθε κάπως, έφερε λόγους τήν κατάπληκτη ματιά του, καί δε- δειώθηκε πειά συγκλονισμένος, ός τά τρισβάδα της ψυχής του, ότι δροσίζονταν έξω άπ' τήν έκ- κλησία :

Είχε παρακολουθήσει άδελά του τή νέα, μόλις τελείωσε ή λει- τουργία !... Τόν είχε παρασύρει, τόν είχε μεθύσει ή γοητεία της. Νόμιζε πώς όνειρεύεται...

Μά όταν ή νέα γύρισε καί τόν κúταξε παράξενα κάτω, ό Ροβέρτος ντροπιάστηκε, άπομακρύν- θηκε από τήν κοπέλα, καί θαστικάς τράβηξε γιά τό σπίτι του. Μπήκε στό άτελεί που, στάθηκε μπρός στόν πίνακά του τόν μιστε- λειωμένο, κ' εκεί, μέ χέρι έμπνευσμένο, σταθερό καί φτερωτό άπ' τόν πυρετό, εργάστηκε μ' όρεξη άσυνήθιστη ός τό βράδυ.

Άποτύπωσε μέ τή μύμη του τά ούράνια κ' Ιδανικά χαρακτη- ριστικά της άγνωστης κοπέλλας, στή θέσι του μισοτελειωμένου καί δίχως έκφραση άόμοι προσώπου της Ψυχής, στόν πίνακά του !...

Κάμποσες Κυριακές πέρασαν άνάμα. Κυριακές άληθαίνοντες, Ό Ροβέρτος δέν έλειπε πειά άπ' τήν έκκλησία. Τρύπωνε σέ μία γω- νία, πλάι στή γλυκειά παρθένα, κ' από κεί άπαρτήρητος, καθώς νόμιζε, τύπωνε στό μυαλό του καί τίς παραμυθότερες άόμα λεπτο- μέρειες της άρραστης Ιδανικής μορφής της. Κι' έτσι, ξαναγυρίζοντας κατόπιν στό άτελεί του, συμπλήρωνε τό έργο του.

III

Είπαμε πού πάνω, πώς ό Ροβέρτος νόμιζε, ότι δέν έννοιωσε κα- θόλου ή κοπέλα τό ενδιαφέρον πού τού κίνησε.

Μιά Κυριακή όμως, άπ' τίς πολλές, είδε μέ πόνο άσυνήθιστο στην ψυχή του, ότι ή θέσι της κοπέλλας στην έκκλησία ήταν άδειασή. Τήν περιέμενε μέ χτυποκόρδι. Μά τού κáτου, Ή θεική νέα δέν φαινόταν πού ήθελε νά έλθει στήν έκκλησία. Τρύπωνε σέ μία γω- νία, πλάι στή γλυκειά παρθένα, κ' από κεί άπαρτήρητος, καθώς νόμιζε, τύπωνε στό μυαλό του καί τίς παραμυθότερες άόμα λεπτο- μέρειες της άρραστης Ιδανικής μορφής της. Κι' έτσι, ξαναγυρίζοντας κατόπιν στό άτελεί του, συμπλήρωνε τό έργο του.

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

Εύχεται σ'εσάς άγαπητούς του άναγνώστας
ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

λο του.

Άπελπισμένος τέλος, έτοιμάστηκε νά φύγει, γιατί άρχισαν νά φεύγουν πειά κ' οι πιστοί, πού παρακολουθούσαν τή λειτουργία. Μά ένά βρισκόταν κοντά στην πόρτα, είδε μέ μία συγκίνησι δισφάνεση καί μέ μία ταραχή άσυνζυγώστη έντελώς, τή μικρούλα άδελφή της άγαπημένης του νά μπαίνει βιαστικά στην έκκλησία, νά γονατίζει, μωρουρίζοντας μία προσευχή, καί νά σηκώνεται κατόπιν, βιαστικά καί γλωμιά, καί νά βγαίνει τρεχάτη στό δρόμο.

Κρατώντας τήν άνάσα του, ό Ροβέρτος, μέ τό στήθη πλημμυ- ρισμένα από μία άνέκφραστη χαρά —γιατί βόηκε έπ' τέλους κάπου έλκος της— άκολούθησε τή μικρούλα άδελφή της κ' έπειτα από άρ- κετής ώρας τριγυρισματα στά σοκάκια, τήν είδε νά μπαίνει σ' ένα φαρμακείο καί νά βγαίνει κατόπιν μέ τά μικρά της χέρια φορτωμένα μέ διάφορα μπουκαλάκια.

Μιά άντιπόρση άγωνία τόν κυριεύσε τώρα καί τόν τυραννούσε : — Ποιός νάνα τάχα άρρωστος, Θεέ μου ; Μήπως Έκείνη ; Ή κανένας δικός της, ίσως ;

Έτσι άναρωτιόταν διαρκώς κ' ή άμφιβολία αυτή ή τυραννική τόν άναστάτονε. Έτοιμάζονταν νά ρωτήσει τή μικρούλα, σταμα- τώντας τήν απότομα στό δρόμο, δίχως νά καλοσκεφθώ γιά τήν ά- διακρισία πού θά έκανε.

Μά, ξάφνου, ή μικρούλα γλ- όθηκε βιαστικά στην άνοιχτή έ- ξόπορτα μιάς πολυκατοικίας κ' έγινε άφαντη έκεί μέσα. Ό Ρο- βέρτος κόντευε πειά νά τρέλλο- θή, όταν άκουσε έπ' τέλους ήλ- ματα στόν πλακόστρωτο διά- δρομο.

Ένας άντρας τέλος βγήκε έξω. Ό Ροβέρτος, μόλις τόν εί- δε, έτρεξε πρós αυτόν καί φώ- ναξε :

— Γιατρέ ;... Τί θέλεις έδώ πέρα ;... Ποιός είνε άρρωστος μέσα ;...

Τά λόγια αυτά φανέρωναν μία δυνατή λαχτάρα, καθώς βγή- καν έτσι βιαστικά άπ' τό στόμα του Ροβέρτου, μόλις άντίκρινε τόν γρηλό φίλο του καί θαν- μαστή του γατρό ό Βερνιλόν.

Κι' αυτός πάλι, παραξενυμέ- νος άπ' τήν άλλαγήν καί γλω- μιά φυσιογνωμία του νεαρού καί υπερόχον ζωγράφου καί φίλου του, τόν έπιασε άπ' τά μπράτσια, τόν κúταξε προσεχτικά στά μά-τια καί τόν ρώτησε :

— Τί σου συμβαίνει, Ροβέρτε ; Τότε ό νέος τού τά έξιμ- στηρεύθι όλα. Ό γιατρός γα- μογέλασε μέ καλωσύνη καί τού έξηγήσε πώς ήταν άρρωστη- στηρεύθι όλα. Ό γιατρός γα- μογέλασε μέ καλωσύνη καί τού έξηγήσε πώς ήταν άρρωστη-

Κι' όταν σ' ένα μήνα έγιναν οι γάμοι τους...

πράγματι ή άγαπημένη του, αλλά ήταν πειά έκτός κινδύνου. Τού έ- ξήγησε άκόμα πώς ή νέα όνομαζόταν Άρμάνδη ντε Κερβαδέκ, ή- ταν κόρη καλής μά ξεπεσμένης οικογενείας καί άνέλαβε νά τόν κρα- τή ένήμερο της καταστάσεώς της.

IV

Μόλις άνάρωσε ή δεσποινίς Άρμάνδη ντε Κερβαδέκ, ό γιατρός Βερνιλόν τή ζήτησε έπίσημος γιά τό φίλο του Ροβέρτο Νταμπρέ. Τό ένδοξο πειά όνομα του νεαρού ζωγράφου κ' ή μεγάλη του περιουσία έφτασαν γιά νά άποσπάσουν τήν άμηση συγκράτησι της κυρίας ντε Κερβαδέκ.

Φανταστήτε όμως τή χαρά της γοητευτικής μνηστής, σάν προ- τειόσε τόν Ροβέρτο κ' άναγνώσε σ' αυτόν τόν όμορφο έκείνο νέο, ό όποιος τόσο διακριτικά, μά κ' έάμονα, τήν παρακολουθούσε τόσες Κυριακές στην έκκλησία !

Κι' όταν σ' ένα μήνα έγιναν οι γάμοι τους κ' ό Ροβέρτος έδειξε γιά πρώτη φορά στην καλή του τόν άριστογυμναστή του πίνακα, έκείνη, βλέποντας στό πρόσωπό της Ψυχής ζωντανεμένο τόν έαυτό της, τού φημίσε συγχυσμένη :

— Μά αυτό είνε μία προσδοσία, άγαπητέ μου. Μοιλάμηνε ; τά χαρακτηριστικά μου, χωρίς νά μέ ρωτήσεις...

Τότε ό Ροβέρτος, φιλώντας τήν γλω- κά στή χείλη, της άπάντησε :

— Σέ ρώτησα όμως πού νά σέ κάνω γυναίκα μου κ' έτσι διώρθησα τήν πρ- ότη μου άδιακρισία !...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Σ. Β.

Ένα στόλισμα εύγενείας, χάριτος, άρχοντιάς. Ή Ιδανικά λεπτή καί όραία εμφάνισις της φανερώνει τήν άριστοκρατι- κότητα της οικογενείας της, από μητέρα καί πατέρα. Ένα θαύμα συμπαθητικότητας υπό έποψη χαρακτήρος, γλυκύτατη στην ήμυλία της, στή συμπεριφορά της άρμονική, ώστε νά ξεκουράξη. Σπάνιος ό τύπος της έμορφιάς της —ένα θαυμάσιο λεπτούργημα Σάξ— άποδίδει τόσον πιστά τά ψυχικά χαρίσματα της, όταν προ- ρθές άκόμα ως νύφη ένας έκλεκτός κύκλος φίλων καί συγγενών τήν καίριονε ως ένα έμψυχο σπάνιο λουλούδι.

Η MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Δεξίωσης χθές εις τήν Τσεχολοδωκικήν Πρεσβειαν. — Οι οικοδεσπότες έδέχοντο συμπαθέστατα τούς πολυλήπεις κε- κλημένους των εις τό θαυμάσιον μέγαρον της Πρεσβείας.

— Ή κ. Μπαράνσεκ, τόπος συμπαθητικής καί χαριτωμένης εδ- μορφής, έφερε θαυμασίαν μαύρην βελουδίνη τουαλέττα.

— Πολλά τραπέζια μπουζιέ. — Όλίγος χορός υπό τούς ήχους του γραμμοφώνου, κυλάειον πλουσιότατον.

— Διακρίνομεν Πρεσβευτήν Γαλλίας καί τήν κ. Κλεμάν Σμιόν, Πρεσβευτήν της Γερμανίας καί τήν κ. Άντζελο, Πρεσβευτήν Ρουμανίας καί τήν κ. Ραζάνο, Πρεσβευτήν Τουρκίας καί τήν κ. Ένις Μπέ όραία μέ φόρμα μπές καί ρουμπά Πρεσβευτήν Βουλγαρίας καί τήν κ. Νελ- κωφ, Πρεσβευτήν Αιγύπτου καί τήν Πρέσβειραν μέ σύνολον ούξ πλουσιότατη.

— Τήν κ. Π. Τσαλδάρη, κ. καί κ. Έλ. Βενιζέλου, Υπουργόν Στρατιωτικών κ. Κονδύνη, κ. καί κ. Μιχαλακοπούλου, κ. καί κ. Καφαντάρη, κ. καί δα Φραντζή, κ. καί δα Ζέγγελη, κ. καί κ. Γ. Μελά, κ. καί κ. Κ. Ήλιάσκου, κ. Γοίβαν, κ. Μαντζαβίνου, κ. Άξε- Μελά, κ. καί κ. Κ. Ήλιάσκου, Στρατηγόν Μαυρομυζήλην, κ. Παπαχρηστοπούλου, πολύ έλεγχάντησι σιλουέττα, κ. Κ. Ήλιά- σκου —τό γένος Πολίτη— μέ πειά σύνολον, κ. Θ. Ρεσίνα, κ. Γ. Δροσάκου, κ. καί κ. Γ. Μαυρά, κ. Κ. Σπυρίδη, κ. καί κ. Π. Κα- ραπάνου, κόμισσα Καποδίστρια, Ναύαρχον καί κ. Γ. Πανά, κ. Χα- ρισίδη, κ. καί κ. Βλ. Μπέννη, Ναύαρχον καί κ. Μακκά, Στρατηγόν κ. Βλαχόπουλον καί κ. Φραντζή.

— Θαύμα κομψότητας ή κ. Δ. Λοβέρδου.

— Τό κυλάειον πλουσιότατον.

— Ένα μπουκέτο από όμοιες δεσποινίδες, Τριάφι, Μιχαλακο- πούλου, Μαρή, Άγροποπούλου.

— Έπίσης παρευρέθησαν οι κ. κ. Λάμ- προς, Σούβλας, Τσακαλιώτης, Βεντήρης, Παπαλέξης, Άξελός, Παπαχρηστοπούλος, Μπαζάνος, Μελάς, Άγροποπούλος.

— Τουαλέττες ύπέροχες σέ βαθύχρωμα χρώματα καί συνδυασμούς. Ανά- τρεψι τουα- λέττες βολέ προσέδιδαν τόν τόνο της εμό- δας, μεταξδ δέ αυτόν πλέον «οίς» της κ. Λ. Ροϊφου.

— Διακρίνομεν κ. καί κ. Κύρου, δας Θα- νατούλου, κ. καί κ. Γ. Μελά.

— Άραιοτάτες ή κ. Παπάγου μέ μαύρα ή κ. Έλένη Βορέ, ή κ. Άγροποπούλου.

— Χαριτωμένη έσπερις εις μικρόν φιλι- ζόν κύκλον προχθές παρά τώ Ναύαρχω καί τή κ. Στ. Άρθονίδη μέ συντε έκλεκτόν.

— Μπουζιέ προχθές παρά τώ κ. καί τή κ. Καράλη.

— Μεταθρον Σάββατον δεξίωσης εις τή Παναγροαλικήν Πρεσβειαν παρά τώ κ. καί τή κ. Κρίστιν.

Η MONTAIN

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ίκανοποιη- τικά τιμής παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης, καθώς καί ό- λοληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε : «Μπου- κέτο», Λίνα 7, Αθήνας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Μαρίαν Π., Πειραιά. — Γιά τίς πανάδες του προσώπου νά μεταχειρισθώ τήν άλοιφή καί λουσίον, τών όποίων τή συντα- γή θά βρωτε σέ προηγούμενο φύλλο του «Μπουκέτου».

Γιά τήν άντηρότητα του δέρματος, σάς συνιστώ μασάζ κάθε

βράδυ μέ τήν έξής κρέμα :	
Lanoline anhydre	125 gr.
Pommade de concombres	250 >
Axonge benzoinée	125 >
Eau de roses	50 >

Τό μασάζ νά τό κάνετε άπαλά, εκ των κάτω πρós τά άνω πάντα. Καί νά ξεβγάτετε κατόπιν τό πρόσωπό σας μέ παρθενακό γάλα, τό όποιο δίνει όμοιο ρόδινο χρώμα.

Χαμένη η Άγάπη, Ένταύθα. — Γιά νά ξανθάινουν τά μαλλιά σας, νά τά λούσετε μέ τό μίγμα, του όποίου τή συνταγή θά βρωτε στό ύπ' αριθμόν 453 φύλλο του «Μπουκέτου».

Γιά τό κοκκίνισμα της μύτης σάς συνιστώ τήν έξής λουσίον :

Eau de roses	100 gr.
Eau de fleurs d'orange	100 >
Borate de soude	2 >

Νά μεταχειρισθώτε όμως τή λουσίον αυτή άρκετά ζεστή.

Γιά τά μπαμπάκια καί τούς άνοιχτούς πόρους έχω γράψει έπαινε- λημίνως. Στίς λοιπές έρωτήσεις σας θ' άπαντήσω προσεχώς.

Δησμονηθείσαν β. παρ. ξ. η. Λάρισα. — Γιά τό κοκκίνισμα της μύτης, σάς συνιστώ τή λουσίον τήν όποια συνιστώ παρα- πάνον, στή «Χαμένη Άγάπη».

Γιά τίς χιονιστες, σάς συμβουλεύω νά μήν πλένετε ποτέ μέ κρύο νερό, νά μήν κάθεστε κοντά στή φωτιά, νά μη φοράτε στενά φορέμα- τα καί καπνύσσια καί νά βρέχετε τό πλόνον μέρος μέ τήν έξής λουσίον :

Eau distillée de laurier	200 gr.
Eau de laurier-cerise	100 >
Borax	5 >

Στίς ύπόλοιτες έρωτήσεις σας θά σάς άπαντήσω προσεχώς.

Έλυσάβητ Ν., Θεσσαλονίκη. — Καθώς είνε πολύ της μόδας έφένος, τά δίχρωμα φορέματα, μπορείτε πού εύκολα νά μεταβάλλετε σέ μοντέρνο τό παλιό ντεμοντέ σας φόρεμα από λαϊνά μπές, αν του προσθέσετε άμπεριανά καί μαύνα από βελούδο καφέ, γιατί συνηθίζεται πολύ ή άνάμειξη λαϊνά καί βελούδου.

Δώραν, Καβάλα. — Ναι, μπορείτε νά γαστήτε τό μαύρο βελούδινο καπέλο σας μέ μπουζιέ από άσπρη γούνα, γιατί θά είνε πολύ της μόδας έφένος ή γούνατες γαρνιτούρες, τόσο στή καπέλλα, όσο καί στά φορέματα. Θά είστε άκόμα πού σι, αν κρατάτε κ' ένα μαγ- σάν άσπρη μέ τό καπέλο σας από μαύρο βελούδο κ' άσπρη γούνα.

Κατ Μαρίαν Κ., Ένταύθα. — Άποτά σήμερα καί στίς έ- πόλοιτες έρωτήσεις σας : Γιά τό μαύνισμα των μαλλιών σας νά έξο- κολογήτε τό λούσιμο μέ καροδόφυλλα.

Γιά τήν τοιχοκόπτι ν' άλείψετε τίς ρίγες των μαλλιών σας μέ τήν έξής πομάδα :

Quinine	0,50 gr.
Axonge	50 >

Γιά τήν πιτυρία σας συνιστώ νά βρέχετε καλά τό κεφάλι σας καί τά μαλλιά σας μέ τήν έξής λουσίον :

Teinture de panama	200 gr.
Teinture de jaborandi	200 >

Άφίστετε κατόπιν τά μαλλιά σας νά στε- γνάζουν, χωρίς νά τά σφονγίζετε.

Γιά τά μάτια σας, ποεία νά σφονγίζετε έναν οφθαλμικό.

Γιά τό διπλοσκόπον, τέλος, σάς συνι- στώ τακτικό τοπικό μασάζ, μέ τά δύο χέ- ρια, άρχίζοντας από τή μέση κάτω του σπ- γανού καί φτάνοντας ως κάτω από τά αυ- τιά.

Τατιάνα. — Γιά τό άπαρό δέγμα είνε όφέλιμο τό πλόνον μέ ζεστό νερό βορ- κούχο καί τό ροζέον μέ τήν έξής λουσίον :

Liquor d'Hoffman	100 gr.
Résorcine	1 >

Έπίσης ν' άποφεύγετε τό πολύ κρύα καί τίς σούστες.

Κι' άφού είστε μελοχρόνη, νά προσέχετε τό κίτρινο καί γορσαμί χρώμα, τό κόκκινο, τό βυσσινί καί τό κρέν.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ



Εργόχειρο γιά ήμερολόγιο, από κέντημα κορτό άσπρο, προσαρμωμένο έπάνω σέ βελούδο κόκ- κίνο καί γαρνιρισμένο μέ φούντες κόκκινες.

ΜΕΤΑΞΥ ΘΡΥΛΟΥ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΗΡΩΟΣ ΤΗΣ ΑΛΑΜΑΝΑΣ



Γ'.
δράση του Διάκου, ως πρωτοκλέφτη στη συμμορία του Γούλα, φαίνεται πως παρατάθηκε επί μακρό διάστημα. Τα δημοτικά τραγούδια, τα μόνα χρονικά της μεσαιωνικής μας κλεφτουριάς, συχνά μνημονεύουν τους αδελφούς της συμμορίας εκείνης, που σιγά-σιγά έγινε το φρόντρο των Τούρκων της Δωριδος. Στους σκληρούς αυτούς αγώνες ο Διάκος όχι μόνο διεδραμάτιζε απουδαίο ρόλο, αλλά κι' άσκηθηκε στην τοπογραφία των μερών και, το σπουδαιότερο, απόκτησε μίαν άπιστευτη ικανότητα στο χειρισμό των δέλτων, που άνήκουν στη φήμη του πρωτοκλέφτη στα μέρη εκείνα.

Κάποτε στη γιορτή του Αγίου Γεωργίου, που οι κλέφτες ήσκηοντο στη σκοποβολή, ο Διάκος κέρδισε το ρεκόρ, καταρρίψας τον άρκατο κλαδίσκο μιάς πανήγυλης δρυός. Πολλοί περισσότερα θρυλούνται για την ταχύτητα του, την άντοχή του στους κόπους και την απάθεια μερυστά στους φονικούς πόρους.

Την βλν, τέλος, ψυχική ύπστασι του ήρωος μπορούμε να τη συλλάβουμε από την αγάπη που έφερε σε άρισμένο δημοτικό ποίημα, που τραγουδούσε, καθώς λένε, κάθε πρωί και κάθε βράδυ, πριν πλαγιάσει πάνω στους άπλητους δρυμούς του Παρνασσού. Το τραγούδι αυτό, που κι' ο Κωλέττης σιγοψιθύριζε ξεψυχώντας, άποτελεί το αίσθηματικό κώτερο και συγχρόνως το φιλοσοφικότερο από ιδεολογικής άπόψως ποίημα του ελληνικού λαού. Μέσα σ' αυτό άποκρυπταλλώθηκε βλν ή ήρωική αντίληψη της ζωής του νεωτέρου Έλληνος:

Χαρήτε νιοί τις έμορφες και νιές τα παλικάρια
και σείς οι χαμογέροντες χαρήτε τα παιδιά σας
Έτσι εινε έτοιμος ο νουναίς, ο ψευτικός ο κόσμος
σάν τόνειρο, που ελδα πές κοντά να ξεμερώση.
Σαυτό τον κόσμο πούμαστε, άλλοι τον είχαν πρώτα
σε σās τον παραδόςσας κι' άλλοι τον καρτερούνε.
Καλότυχα 'νε τα βουνά, ποτέ τους δεν γεράνε,
το καλοκαίρι πράσινα και το χειμώνα χιόνια
και καρτερούν την άνοιξη, τμόρφο καλοκαίρι
νάνοιξη ο γάρος κι' η δξιά, να λουλουδίση ο κάμπος
να βρούν οι Βλάχοι στα ψηλά, να βρούν οι Βλαχοπούλες
με τα γιορτάνια στο λαμό, με τα παιδιά στα χέρια.

Χαρήτε νιοί, χαρήτε νιές, του χρόνου
(ποιός θά ζήση;
Ο Χάρος έχει άπόφασι ψυχή να μνή
(άφηση.

Θρεμμένος με την πεσιμιστική κι' ήρωική αυτή αντίληψη της ζωής και του θανάτου, ο Διάκος όχι μόνο άντιμετώπιζε θαρραλέα τον κίνδυνο, αλλά και τον προκάλυψε, πιστεύοντας πως ο θάνατος για την ελευθερία εινε προτιμότερος από κάθε άλλον. Μάλιστα, για τη ζωή του κλέφτη, ο ελεύθερος θάνατος μέσα στη φύσι και πάνω στη μάχη επιβάλλεται. Για τούτο πάντοτε διασπινδυνε πρώτος κατά τις συμπλοκές και πολλές φορές έσωσε τη ζωή πολλών κλεφτών πουχαν συλληφθεί αιχμάλωτοι, εφορμώντας μόνος κι' άρπάζοντάς τους από τα χέρια των Τούρκων. Άλλά μιά τέτοια ζωή προϋπόθετε τους μεγαλειτέρους κινδύνους. Και πραγματικώς, σε κάποια παράτολη εφόρμησι, ο Διάκος πιάστηκε αιχμάλωτος και άπήχθη στην Ύαπη, όπου και κλείστηκε στις φυλακές της. Κανείς βιογράφος του προηγουμένου δεν άνέφερε την τραγική αυτή περιπέτεια του Διάκου, που παρ' όλίγον να του στοιχίση τη ζωή. Κι' όμως ή παλαιότερη πηγή οητως μνημονεύει τη σύλληψη του και την κάθειρξί του μέσα στις φυλακές:

«Διαμείνας επί άρκετόν χρόνον μετά του Γούλα, ήθέλησε να επανέλθη εις την μονήν, θεωρών αυτόν άκαταξήτητον, εάν ή θωμανική εξουσία δεν έξεριπε συλλαβούσα τούτον εις σκοτεινήν φυλακήν. Μεταξύ δέ τούτων συμφορών περιπεσών, διετήρησε πάντοτε το τε γενναίον και μεγαλόφρον της ψυχής και ως άλλος λέων,



Η Κρυστάλλω

ΤΟΥ Κ. ΦΑΝΗ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

(*Άγνωστες πληροφορίες για τον Άθανάσιο Διάκο)

διαρρήξας τα δεσμά και ΔΙΑΤΡΥΣΑΣ ΔΙΑ ΤΩΝ ΧΕΙΡΩΝ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ, ΕΞΗΛΘΕ ΝΥΚΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΕΛΑΒΕΝ ΑΜΕΣΩΣ ΤΑ ΟΡΗ.

Έτσι ο Διάκος ξεναγούσε στον κλέφτικο βίο. Κατέφυγε δε στην τότε γνωστότερη συμμορία του Σκαλτσά ή Σκαλτσούδημου, που ανεπαρτε με το Γούλα. Η προηγούμενη δράση του Διάκου και ιδίως ή ήρωική του δραπέτευσί από τη φυλακή τον επέβαλαν και στη νέα συμμορία. Ο Σκαλτσάς, αναγνωρίζοντας την αξία του, τον άναγκάρισε ΠΡΩΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΟ. Με τόση, μάλιστα, έμπιστοσύνη τον περιέβαλε, ώστε, όταν άναχωρούσε το χειμώνα απ' τη Δωριδα, στο δασύ άνέθετε τη συμμορία του. Το εύρησθηγορο του Διάκου, ή άφλοκείδεια, ή γλνκνύτητα, το πρσο και φιλοδικαιο του χαρακτήρος του και γενικώς ή βλν στάσι του τόσο συνήραζε την ψυχή των άλλων κλεφτών, ώστε στο Διάκο κυρίως υπάκουαν παρὰ στο Σκαλτσά. Πολλές φορές μάλιστα γεννήθηκαν διαφωνίες μεταξύ Διάκου και Σκαλτσά, αλλά ή υποχωρητικότητα κι' ο συμβιβαστικός χαρακτήρας του πρώτου νικούσαν τις μικροφιλοντίμιες και διέλυναν τις διαφορές. Η συμμορία τους καθημερινώς μεγάλωνε. Λέγεται πως έφθασε τους διακόσιους και τούτο όφειλταν στο χαρακτήρα και στη φήμη του Διάκου, που συνεχώς γινάταν.

Τα λαϊκά στοιχεία κι' οι βλαχοποιημένες του Παρνασσού και της Δωριδος είχαν θεοποιήσει το νέο πρωτοπαλλήκαρο, ποθεινε την δικαιοσύνη στα λύτερα και που φανόταν τόσο μεγαλόψυχος. Ίδιος α βλαχοποιός κι' ή άλλες κοπέλλες των χωριών τον λάτρευαν κυριολεκτικώς. Η άμορφη του Διάκου, ή λεβεντική κορμιοστασία του κι' ή φανταχτερή και χρυσοδοκάλτη άμφισί του σκανδαλίζαν τις άπλοκές και θεομές εκείνες καρδιές. Και δεν υπάρχει άμφιβολία, πως ή ζωή του θά σημειώσει πολλά έρωτικά επεισόδια.

«Ήγάτα πές γυναικας—λέει ο Ζαμπέλιος—και διά το κάλλος αυτόν άντηγαπάτο πολύ από αυτές».

Άλλά δεν γνωρίζουμε λεπτομέρειες σχετικώς. Μόνο το δημοτικό τραγούδι και στο σημείο αυτό δεν άφησε τον ήρωα άδιογράφητο. Μίλησε με θυμασιμό για τις έρωτικές του περιπέτειες, που δείχνουν πόσον αγαπήθηκε από τις βλαχοπούλες της πατρίδος του και τις άλλες άρχοντοπούλες των πόλεων:

Ο Σκαλτσούδημος κάθεται στον έλατο από κάτω
με την Κρυστάλλω στο πλευρό και τον κέραν και πίνει.
—Κέρα, Κρυστάλλω, κέρα μας, όσο να φέρη ή μέρα,
όσο να σκάση ο Άνγερινός, να πάη ή σουλία γιάμα.
Έμένα κέρα δυο φορές, το Διάκο κέρα πέντε
όσο νάρθη ο πατέρας σου την ξερορά να φέρη,
να φέρη τάρσπρα στην ποδιά και τα φλω
(εία στην τσέπη,
γίλέκια των παλληκαριών, πόσι του κα
(πετάντου.

Κι' εκείνη του άπαντίει:

Φωτιά να κάψη τάρσπρα του και φλόγα
(τά φλωριά του.
Έμένα τώχει ή μοίρα μου, τώχει το εν
(ζικό μου,
νύχτα και μέρα στα βουνά να τέρχω με
(τους κλέφτες
και να κοιμάμαι μοναχή (στα κλέφτικα
(λημέρια.
Θέλω του Διάκου το σταθι στρώμα για
(να κοιμάμαι
το χέρι του προσκέφαλο, σκέπασμα τα
(μαλλιά του.

Το επεισόδιο αυτό έλαβε χώραν στα 1806. Η δε ιστορική έμνησι του τραγουδιού εινε ή εξής: Ο Σκαλτσάς, προσημμένος στα χρόνια, άνωσιδέστατος, όπως άναφέρει ο Άραβαντινός (Δημ. Άσιαμα 'Ήπειρου σελ. 69), σκληροκάδιος και σφόδρα λάγνος, είχε ερωτευθεί την Κρυστάλλω Μπαμπάλη —περιλάλητον διά το κάλλος της άρχοντοπούλαν του Λαυδωρείου». Πολλές φορές ο τολμυρός κλέφτης είχε έπιχειρήσει να την άρπάξη. Άλλ' ή οικογένεια των Μπαμπάλων, λοχρά και πολυμελής και συγχρόνως προσεκτική, ποτέ δεν επέτρεψε στην Κρυστάλλω να άπομακρυνθί από το πατρικό της σπίτι. Μά κατά κακή της τύχη μιά μέρα παρασώθηκε δίγνα λεπτά πιο έξω προς τη δού ΑΓΡΕΛΕΤΑ, όπου το δξδν βέλημα του Σκαλτσά τη διέκρινε. Είδως διατάσει τον κλέφτη Ντάλα να τη συλλάβη. Έκείνη έτρεξε να φύγη, άλλ' ο ταχύπονος κλέφτης την έπιασε και την έφερε στον άρχηγό. Κατά την παράδοσι των κλεφτών, που ίσο

ΠΛΗΘΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΙΜΗΝΣΕΙΣ

ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΤΟΝ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

(Γραμμένες για το «Μπουκέτο»)



Α'.
Ο «Μπουκέτο» είχε την έμπνευσι να μου προτείνη να του γράψω άναμνήσεις μου από την ΈΑρόπολις και τον μακαρίτη Γαβριηλίδη, τον άθάνατο διευθυντή της, κοντά στον όποιον έζησαμε τα καλύτερα νεανικά μας χρόνια και έπουδάσαμε σάν σε δεύτερο Πατριότιμιο.

Ύστερα από τόσα χρόνια που άφηκαμε τη δημοσιογραφία — όχι όμως όριστικά, γιατί κάπου-κάπου θυμώνασε τα παλιά μας —τό να ξαναβρωμαι τώρα κανείς την παλιά και όρραία εκείνη έποχή, με τις φάρσες και τις ξενοιασιές της, με τα άρρότητα και τις περιπέτειές της, το να θυμάται τη ζωή του κατ' έξοχην μπορεί άπομνημονολογικόν βλέποντας και της πλουσίας δημοσιογραφικής ζωής, ά-κόμη δε και στην έποχή που το έπιστημονικό έπάγγελμα μās έφραζε σε νέους κόσμους, μακριά από τις παλιές συνήθειες και γνωριμίες, δεν εινε δυνατόν παρὰ να μεγαλολήξη, ξαναγινώσκοντας τόσα χρόνια πίσω και φροδύμα μήπως ή μεγαλολήξη αυτή διασκορπισθεί και στις άναμνήσεις μου.

Ας έθωμεμε όστόσο στην ΈΑρόπολις του 1904—1905.

Είχα τελειώσει το Γυμνάσιο στην Άθήνα και είχα γυρίσει στην επαρχία μου. Κάποια τοπική έφημεριδοβλν έξεδίδετο τότε εκεί και είχαμε συγκεντρωθεί κοντά της δυο-τρεις εμείλλοντες Άκαδημαϊκοί πολιτας.

Την έποχή εκείνη παλμός φίλος, άλλος συντάκτης της ΈΑρόπολις, ο βουλευτής κ. Β. Κυρέλλος, έλαβε από το μακαρίτη Β. Γαβριηλίδη μιά έπιστολή, διά της όποιας τον παρακαλούσε να του συστήση έναν άνταποκριτή για την ΈΑρόπολις, ενών με κέρι δημοσιογραφικό, όπως του έλεγε. Ο κ. Κυρέλλος έόστησε έμένα και μετά 2—3 μέρες έλαβα το δελτίο του άνταποκριτού σε χρονόφ χαρτί. Τότε για πρώτη φορά είδα και την ύπογραφη του Β. Γαβριηλίδη με χοντρή γραφή, σάν να ήταν παρτάσις ραβιδιών!

Άρχισα λοιπόν να τηλεγραφώ στην ΈΑρόπολις τα γεγονότα της επαρχίας μου. Η κάθε λέξι έστοίχιζε τότε 2 1/2 λεπτά και την άπόδειξι των τηλεγραφημάτων μου την έσφουλούσε το Πρακτορείο των Έφημεριδών.

Επίσης για λόγους οικονομίας έστέλνα συχνά άντι τηλεγραφημάτων, άνταποκριτές γραμμένες σε βραχείς έπιστολές που στοίχιζαν μιά δεκάρα, ή σε φακέλους που έκοβα τις άφες των κι' έπλήρωνα μιάς πεντάρας γραμματόσημο!

Το ίδιο βράδυ το ταχυδρομείο έμφορίζετο στην ΈΑρόπολις και την έπομένη ή είδησις έδημοσιεύοντο υπό μορφήν τηλεγραφημάτων, όπως θά έδημοσιεύοντο κι' αν ήσαν άληθινά τηλεγραφήματα.

Η έμπνευσι μου αυτή έκαμε έντίστασι στο Γαβριηλίδη και μου άψήσε τον... άριθμό των λέξεων των τηλεγραφημάτων που δεν έστέλνα. Έμενε δε από δύο μου το ρεπορτάζ εχάριστμένος και μου έγραψε, θυμάμαι, όταν κατέβη στην Άθήνα, να πάω να τον συναντήσω.

Συνέθη όμως τότε το εξής άρρότιο:

Άνταποκριτής του «Χρόνου» τον κ. Χαροπούλου ήταν τότε στη θίβα ένας δικηγόρος και πολιτευόμενος, ο μακαρίτης Νίκος Τασούλης, ο όποιος απέθανε δυστυχώς πολύ νεός.

Ος επαρχιώτης δικηγόρος, ο Τασούλης έπολιτεύετο κατά κανόνα και τα είχε βάλει με τον άστινόμο ένός χωριού των Πλατειών. Μιά μέρα λοιπόν του Ίουλιου που έπαρηγόριζε το χωριό την τοπική έορτή του Αγίου Παντελεήμονος και είχαν τον έθσιο χορό στο ενάβαν, στην πλατεία του χωριού, έπήγε κι' ο άστινόμος να χορέψη. Φαίνεται πως θά τούτο δυσάρεστισε τους νέους του χωριού, οι όποιοι τον άπεδομάσαν — άγνωστον γιατί — και άποσφύθηκαν με τις κοπέλλες απ' την πλατεία. Ο άστινόμος όμως έχόρεψε, έπειτα δε κάλεσε και τους

δυναμώσε με νόμο άπαράβιαστο, ο ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΗΤΑΝ ΑΠΟΛΥΤΟΣ. Ο σεβασμός αυτός γινόταν πού ίερός, όταν έπαρνετο για ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟ. Παρὰ την ιερότητα όμως της παραδόσεως αυτής, ο Σκαλτσάς, φαίνεται, πως έπέλεξε να έξαναγκάση την Κρυστάλλω όπως δεχθεί τον έρωτά του. Άλλ' ή ήρωική Κρυστάλλω τον άπεστόμωσε διαδηλώνοντας τη λατρεία της στο Διάκο, όπως λέει το πρώτο δημοτικό τραγούδι:

«Θέλω του Διάκου το σταθι στρώμα για να κοιμάμαι,
το χέρι του προσκέφαλο, σκέπασμα τα μαλλιά του».

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

δυο-τρεις χωροφύλακες που είχε μαζί του και τους διάταξε να συλλάβουν τους χωρικούς.

Αυτό έγινε άφορμή να διακοπή ο χορός, να χαλάση το γλέντι, αλλά και να ξεθυμάνη και ο πολιτευόμενος δικηγόρος Τασούλης κατά του άστινόμου, τον όποιον βοήξε την ευκαιρία να μεταθέση.

Έστειλε λοιπόν μιά μακροτάτη άναπόκρισι στο «Χρόνο» και την έπομένη, το συνθησμένο αυτό επεισόδιο του χωριού είχε λάβει τρυμνικώς διαστάσεις στην τελευταία όρω, με έπικεφαλίδες «Κατάλυσις των άρχων εν Οθήβαις», «Σύλληψις του άστινόμου κτλ. κτλ.».

Ο Γαβριηλίδης, μόλις τα διάβασε δι' αυτά και είδε ότι δεν είχαν είδησι σχετικώς ή ΈΑρόπολις, έθύμωσε κι' έθύμωσε μου έστειλε την εξής «εραχείαν» έπιστολήν, την όποιαν κρατώ από τότε για σουβενιό και ή όποια έγινε άφορμή στην μακράν κατόπιν φιλία μας — γιατί ο κ. Σταματίου κι' εγώ δεν τον εγκαταλείψαμε ποτέ, παρὰ μόνον όταν επέδωθμεν εις νέα επαγγέλματα, και μās άγαπούσε έξαιρετικά κι' αυτός. Τις πλέον χαρακτηριστικές έπιστολές του Γαβριηλίδη τις κρατούσα από τότε άνελλιπώς, και θά δημοσιευθούν με τη σειρά τους στο «Μπουκέτο».

Μου έγραφε λοιπόν ο πρύτανης των Έλλήνων δημοσιογράφων:

«Αγαπητέ μου,
Είδατε τί έγραψαν ο σημερινός «Χρόνος» για τας σκηνάς της επαρχίας σας; Πώς συνέβη και δεν είχαν ή ΈΑρόπολις είδησι; Έσο τυχόν άρρωστος; Περαστικά σου. Αν πάλιν ήσο καλά και δεν μās το έγραψες, πάλιν περαστικά σου».

Σός. Β. Γαβριηλίδης.

Έσπευσα τότε να γράψω άμέσως στο Γαβριηλίδη ότι δεν συνέβη τίποτε το άξιον ν' άναγραφη κι' ότι έ-ξελίτθηκες έξωγκώθηκαν κοντά και συνηθισμένα πράγματα. Εύτυχώς έδημοσιεύσαν συγχρόνως άδρές διαφύσεις των άρχων κι' έτσι επανήλθε ή έκτίμησις του διευθυντού μου και πάλιν ως πρὸς έμέ, εις το αυτό έ-πτεδον.

Την ίδια έπεχή συνέβη και μιά άλλη παρεξήγησις, από άλλον άνταποκριτήν, της ΈΑροπολις του Γιολλά. σι αυτόν, τον μακαρίτη Ευκλείδη Βαγιάνην, άρχαιο-λόγο, δημοσιολόγο και λίγο απ' όλα!

Με τον σκοπόν να συμπλήρωση την διακόσμηση της Έκκλησίας του Αγίου Ιωάννου του Καλοκτένους, τον όποιον είχαν άνοικοδομήσει ή μακαρίτισσα βασίλισσα «Όλγα, ο Βαγιάνης έγραψε στην έφημεριδα του ότι «εν τού γαστρί τούτου άκούσται την νύκτα... ήχοι θμιαζόντες με δυνατόν βόην άέρος, ή με το μούγκισμα κοπαδιών από... βωδία, πέρχμα το όποιον έκαμε τους γείτονας ν' άνησυχούν και όλον τον πληθυσμόν της πόλεως να τρέχη πρὸς την έκκλησίαν και να πλουτίξη φυσικά το ταμείον της!».

Επειδή επίσης ο μακαρίτης Βαγιάνης μαζί μ' δι' αυτά άνέγραψε και για την άνακύβη μιάς προφητικής διδασκαλίας του χωριού Μαύτατα, ή όποια δι-δεν έκαμε... θαύματα, ο Γαβριηλίδης μου έγραψε να του τηλεγραφήσω τς συμβάνει μ' δι' αυτά τα «νυκτερινά μούγκισματα και την προφητείαν» και αν ποτέ να στείλη απ' τόπον ειδικόν άπεσταλμένον!

Του άπάντησα άμέσως δι' δι' αυτά ήσαν δημοσι-γρήματα της φαντασίας του άνταποκριτού της ΈΑρο-πολις, όπως ήκο καλ... έπίτοπος του νοού και ότι ή προφητιά δεν έκαμε άλλο θαύμα από το να γίνη... ποίημα των διαδηλώτων των δημαρχιών έκλογών της επαχής εκείνης, οι όποιοι έτραγουδούσαν:

Μας το έλεν ή δασκάλα
Των Μπαλνταίων ή κουτού
Για να δώσουμε όλα μασ
Τηθ Θωρά του παροντός!

Ο Θωμάς Σαχάλας (ο παποντής του τραγουδιού) ήταν ύποψιος Δημόσιος Θηδών και άπέτυχε κατά τις έλλογάς.

Ο άνταποκριτής της ΈΑροπολις έθύμωσε γιατί άπεκλήθη την αλήθεια κι' άρχισε ν' ανήσυχ τα θαύματα, τα μνημονικά και τις άνα-ποκρίσεις του, ως ποθήσας ο Σεπτέμβριος και κατέλειπε στην Ά-θήνα για το Πατριότιμιο.

Τότε έρωτογονόσια προσοφικώς τον μακαρίτη Γαβριηλίδη.

ΚΡΟΥΠ

ΑΙΣΙΩΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Η αλήθεια κι' αν ταπεινωθεί κι' αν σιωπά στο χόμα, πάλι θά ύ-φωθή. Η αλνότης εινε δική της.

Κουλέν.

Η αλήθεια εινε πικρή, άμα τη ψευδους δόξαση.

Γ. Έλλιου.

Η αλήθεια εινε το φως του κόσμου και ή δικαιοσύνη εινε ή έθραυ-μογή της.

Εμμερσον.



Ένα τελευταίο σκίτσο του Σεβαλιέ

ταία ένας δημοσιογράφος, στενός φίλος του Μωρίς. Με την αποκάλυψη αυτή, ο Σεβαλιέ γίνεται πιο συμπαθητικός, γιατί δεν θαμνάζει πια κανείς ο' αυτόν μονάχα τον καλλιτέχνη, μα και τον άνθρωπο που έχει τη δύναμη και τον ήρωισμό να πνίγει τον πόνο του για να κάνει τον κόσμο να γελά...

Μα ποιά είναι το μυστικό αυτό;

Μία θαμνίζουσα σπάθη κρύβεται από το κεφάλι του Μωρίς Σεβαλιέ! Ο θάνατος, ένας θάνατος ξαφνικός και άσπαστος, τον απειλεί διαρκώς, από στιγμή σε στιγμή. Κάθε πρωί που ανοίγει τα μάτια του, ο Σεβαλιέ δεν γνωρίζει αν θα τον βοηθί το βράδυ ζωντανό!...

Πρό δύο περίπου ετών, ο Σεβαλιέ είχε πει σε κάποιο ρεπόρταζ ενός αμερικανικού κινηματογραφικού περιοδικού:

— Από τον καιρό του πολέμου, ζω μία ζωή δανεική. Μία μέρα όμως το δάνειο αυτό θα εξαντληθεί. Και τότε... αντίο Μωρίς!

Το κοινό, που ακούει τον Μωρίς να λέει με αμύητο μυστικό τα τραγουδάκια της «Ερωτικής παρελάσεως», αγνοεί ότι ο καλλιτέχνης αυτός είχε πληγωθεί σοβαράτατα στις άρχες του πολέμου.

Δεκαεπτά ακριβώς μέρες ύστερ' από την έναρξη των εξηκολαζών, ο Μωρίς Σεβαλιέ, ο οποίος είχε δεχτεί ένα θραύσμα οδόντος κατάστημα και συνελήφθη μάλιστα και αλμυλώς, μεταφέρθη σ' ένα γερμανικό νοσοκομείο, στα μεταίστεν.

Όταν έγινε καλά, (τρόπος του λέγειν, γιατί οι γιατροί δεν μπόρεσαν να βγάλουν το θραύσμα από το στήθος του), τον μετέφεραν στο στρατόπεδο των αιχμαλώτων. Εκεί, η υπερβολική αγγαρεία και η ανθυγιεινές συνθήκες υπό τις οποίες ζούσε, χειρότερησε την κατάσταση του καλλιτέχνη...

Και οι μήνες περνούσαν, φρικαστικά μονότονα.

Κατά το δεύτερο χρόνο της αιχμαλωσίας του, ο Σεβαλιέ απελπισμένος, έκανε ένα απονενομένο διάβημα, για να κατορθώσει να επιστρέψει στη Γαλλία. Το διάβημα αυτό θα μπορούσε να του στοιχίσει τη ζωή. Πλαστογράφος μερικά πιστοποιητικά του «Ερωτικού Σταυρού κ'» έτσι κατάφερε να πάει από το γερμανικό έπτελειο την άδεια να μεταβί στο γαλλικό στρατόπεδο ως...

Όλλανδός νοσοκόμος.

— Αν τον ανέκλυπταν, θα τον τουρέζαν την ίδια στιγμή.

Μα ο Θεός τον λυτήθηκε και ο Μωρίς ξαναβρέθηκε ένα πρωί στο αγαπημένο του Παρίσι.

Εννοείται ότι μόλις γύρισε στη Γαλλία, η πρώτη του δουλειά ήταν να πάει να τον κατάνυξουν οι γιατροί και να υποβληθεί σε αλλεπαλλήλους ακτινοσκοπήσεις. «Ολοι όμως οι ειδικοί που τον εξέτασαν, κούνησαν μελαγχολικά το κεφάλι τους, γιατί η κατάσταση που ήταν πολύ σοβαρά, σχεδόν απελυστική. «Αν του έκαναν έγχυση για να βγάλουν το θραύσμα, δεν ήτανε ούτε μία στίς χίλιες έλπιδα να ζήσει...»

Ο Μωρίς, ελάνω στην απελπισία του τότε, απεφάσισε να ξαναγυρίσει στο Μπλουά.

Αφού ούτως ή άλλως ήταν καταδικασμένος σε θάνατο, προτιμούσε να πεθάνει στα χαράματα, στη μέση του πολέμου, παρά ο' ένα χειρουργικό τραπέζι, ανάσθητος από το χλωροφόρμιο... Αφού η μέρες της ζωής του ήταν μετρημένες, γιατί να μη τις θυσιάζει για την πατρίδα του;

Οι στρατιωτικοί όμως γιατροί δεν έλαβαν υπ' όψη τους την παράκληση του Μωρίς και τον απήλλαξαν κάθε στρατιωτικής υπηρεσίας. Ή άσφαι έβγαζε άφορη ή χειροτερένη ή νευρική του κατάσταση... Οι γιατροί, με τις ασήγητες οδηγίες που του είχαν δώσει να μη καταβάλει τον παγκρεμό κάπο, τον είχαν καταδικάσει σε μία τεμελιά

Η ΑΓΟΝΙΑ ΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΠΟΥ ΧΙΜΟΓΕΛΑ ΠΑΝΤΟΤΕ...

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ

(Η τραγωδία της ζωής του ένδοξου ήθοποιου του Κινηματογράφου)

που τον απέλπιζε...

Τέλος, μία μέρα, ο Σεβαλιέ, απησμένος από τη μονότονη ζωή του, απεφάσισε ν' αφήσει τις συμβουλές των γιατρών του και να ξαναγυρίσει στο θέατρο, στο οποίο είχε τόσες επιτυχίες πριν από τον πόλεμο...

Αγαπούσε το μουσικό-χόλλ. Τα χειροποίητα του πλήθους τον μεθούσαν. Και αφού κατέκτησε και πάλι το Παρίσι, παραχαρίστηκε ένα πρωί για την «Αμερική, για ν' αποκτήσει δόξα παγκόσμια...

Σήμερα, ο Μωρίς Σεβαλιέ είναι ένας από τους πιο δημοφιλείς καλλιτέχνες του κόσμου.

Είτε τον θαμνίζει κανείς, είτε δεν τον θαμνίζει, είναι ύποπτος να δομολογήσει ότι ο Μωρίς αποτελεί μία ξεχωριστή καλλιτεχνική μορφή. Η σιλουέτα του, το βλάμμο ύψος του, το χαμόγέλο του, η απρέλεια και η εξυπνάδα του γοητεύουν όχι μονάχα τις αισθηματικές μιντινέτες του Παρισιού, μα και το κοινό της Νέας Υόρκης, του Λονδίνου, της Ρωσσίας, του Βελιγραδίου — και άλλων ακόμα των μακρινών πόλεων της Σενεγάλης και της Ινδονήσιας.

Όταν παίζει ο Μωρίς, έχει ένα κέφι διαβολικό, που μεταδίδεται σ' όλην ηλεκτρισμένη στην αίθουσα.

Μόλις όμως ξαναγυρίσει σπίτι του, το μέτωπό του ρυτινάζεται και η λάμψη του βλέμματός του θολώνει. Μιλά με μονοσύλλαβα, δεν χαμογελά, αποφεύγει τον κόσμο, είναι νευρικός, απότομος, δειδύμος.

Μερικοί, επιπόλαιο κρίνοντας τα πράγματα, τον κατηγορούν ότι είναι εγωιστής, περήφανος, ότι έχει σχηματίσει μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του...

Γιατί όμως όλ' αυτά;

Γιατί ο Μωρίς δεν θέλησε ποτέ να κάνει την παραμυθική νύξη για την αγωνία στην οποία ζή και για τη μοιραία απειλή που κρέμεται πάντοτε πάνω από το κεφάλι του.

— Πάνε πολλά χρόνια που τελείωσε ο πόλεμος αυτός — συνήλθε να λέει — και δεν πρέπει να τον θυμόμαστε.

Κι' έτσι, ελάχιστα μόνον φίλοι του γνωρίζουν το μυστικό του, την πληγή του που έχει θέσει τη ζωή του σε διαρκή κίνδυνο. Ο κοινός κόσμος ξέρει απλώς ότι ο Μωρίς πληγωθήκε σοβαρά στον πόλεμο και ότι υπέφερε στην αιχμαλωσία του. Αυτό μονάχα γνωρίζει — και τίποτε περισσότερο. Η φήμη όμως της πληγής του Σεβαλιέ είναι πολύ σοβαρά.

Το θραύσμα που μπήκε στο στήθος του — και που δεν μπόρεσαν να βγάλουν οι γιατροί — δεν βρίσκεται στους πνεύμονες, αλλά στο περικάρδιο, τον μεμβρανόδη θάλαμο σάκο που περιβάλλει την καρδιά. «Αν άποπειραθεί λοιπόν κανένας γιατρός να το βγάλει, υπάρχει κίνδυνος ν' αγγίξει με κάποιο χειρουργικό εργαλείο την καρδιά και να μείνει ο Μωρίς στον τάφο.

Τι πρέπει λοιπόν να γίνει; Όλοι οι γιατροί που εξέτασαν τον καλλιτέχνη του συνέστησαν απόλυτη ησυχία, ν' αποφευχθεί τις δυνατές συγχύσεις και τις απότομες χειρουργίες. Ένα φίλο χτύπημα στην πλάτη του Μωρίς, μπορεί να προκαλέσει το θάνατό του!...

Πράγματι, ο Σεβαλιέ κινδυνεύει από στιγμή σε στιγμή να πεθάνει από κεραυνόβλο θάνατο! Καταλαβαίνετε τώρα γιατί είναι πάντοτε σιωπηλός και δύσθυμος, γιατί ζητά τη μοναξιά και γιατί το μέτωπό του είναι αυλακωμένο από βαθείς ρυτίδες;

Στο μεταξύ οι γιατροί του συνιστούν να μη κινείται και να μη κουράζεται. Συμβουλές άχρηστες σχεδόν ο' ένα ήθοποιό του κινηματογράφου — ο' ένα ήθοποιό μάλιστα που όφειλε τη δημοτικότητα του στις ζωηρές χειρουργίες του...

— Να κινείται, το λένε οι γιατροί, μα πολύ λίγο.

— Να κινείται, το λένε οι γιατροί, μα πολύ λίγο.

— Να κινείται, το λένε οι γιατροί, μα πολύ λίγο.

— Να κινείται, το λένε οι γιατροί, μα πολύ λίγο.

— Να κινείται, το λένε οι γιατροί, μα πολύ λίγο.

— Να κινείται, το λένε οι γιατροί, μα πολύ λίγο.

— Να κινείται, το λένε οι γιατροί, μα πολύ λίγο.

— Να κινείται, το λένε οι γιατροί, μα πολύ λίγο.

— Να κινείται, το λένε οι γιατροί, μα πολύ λίγο.

— Να κινείται, το λένε οι γιατροί, μα πολύ λίγο.

— Να κινείται, το λένε οι γιατροί, μα πολύ λίγο.

— Να κινείται, το λένε οι γιατροί, μα πολύ λίγο.

— Να κινείται, το λένε οι γιατροί, μα πολύ λίγο.

— Να κινείται, το λένε οι γιατροί, μα πολύ λίγο.

— Να κινείται, το λένε οι γιατροί, μα πολύ λίγο.

— Να κινείται, το λένε οι γιατροί, μα πολύ λίγο.

— Να κινείται, το λένε οι γιατροί, μα πολύ λίγο.

— Να κινείται, το λένε οι γιατροί, μα πολύ λίγο.



Ο Σεβαλιέ στην τελευταία του ταινία «Αγάπα με απόψε»

ΖΑΚΥΘΙΝΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΚΑ

Κοιμήματα κι' ανειρησμένα πώς σε φίλο στο στόμα κοιμόναι κι' άσπρη τη μυρωδιά στα χείλη μου άκμα. Τό περιστέρι στη φιλία κοιμάται με το ταίρι, κι' εγώ κοιμάμαι μοναχός σάν το λαγό στη φτέρη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΑΣ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΘΩΩΝΟΣ ΣΤΗ ΡΩΜΗ



ΚΑΤΟ χρόνια ακριβώς έχουν περάσει από την εποχή που έφτασε στην Ελλάδα ο πρώτος βασιλεύς μας Όθων. Παιδιά ενός μεγάλου φιλέλληνας και ποιητού, του Λουδοβίκου της Βαυαρίας, είχε από μικρός ποτιστεί με την αγάπη για την Ελλάδα. Γι' αυτό, όταν ξεκίνησε από τη Χώρα στην οποία γεννήθηκε για ναρθεί στον τόπο μας, η συγκίνησή του ήταν απεργία. Ολόκληρο το Μόναχο τον προέπεμψε μ' ένθουσιασμό, όταν στις 6 Δεκεμβρίου 1832 έφτασε για την Ελλάδα, η οποία του προσέφερε το θρόνο της. Μέσα από το ασπασμό Τυρόλο ο Όθων πέρασε στην Ιταλία, συνοδευόμενος κι' από τον αδελφό του Μαξιμιλιανό. Κι' οι δύο ταξίδευαν ινόνγνιτο, ο Όθων ως «Κόμης Καλχάμι» και ο Μαξιμιλιανός ως «Κόμης Βενετσίαν». Στη Μολονία τους υποδέχτηκε ο καρδινάλιος αντιπρόσωπος του Πάπα κ' απ' εκεί έφτασαν, στις 15 Δεκεμβρίου, στη Φλωρεντία, όπου ο Μέγας Δούξ Φερδινάνδος Γ' τους υποδέχτηκε με τιμές μεγάλες τις δύο ημέρες που έμειναν στη Φλωρεντία ο Όθων κι' ο αδελφός του. Έργαν από τις ημέρες τους γιορτές λαμπρότατες. Κι' όταν έφτασαν στη Φλωρεντία, τημητική φρονιά Ιτακού συνώδεψε τον βασιλιά της Ελλάδας ως τα Παπικά σύνορα. Γιατί την εποχή εκείνη ο Πάπας είχε πολιτική έξουσία, με κράτος δικό του, αρκετά μεγάλο, γύρω από την πρωτεύουσά του.

Στις 20 Δεκεμβρίου, οι δύο πρίγκιπες έφτασαν στη Ρώμη. Ο Πάπας τους πρόσφερε επίσημη φιλοξενία, αλλά ο Όθων και ο αδελφός του προτίμησαν να μείνουν στη «Βίλλα Μάλο», την περιφημη «Επαυλή των Ρόμων», που ήταν ιδιοκτησία του πατέρα του. Το θαμνισμό αυτό παλάτι, στο κέντρο της Ρώμης, μέσα σ' ένα περίφημο κήπο με τις θραύστες τριανταφυλλιάς του κόσμου, επιφύλαξε στη νεότητά του τον πατέρα τους και βασιλέα της Βαυαρίας Λουδοβίκο. Η Επαυλή αυτή ήταν το διασημικό και καλλιτεχνικό κέντρο της Ρώμης. Ο Γκαίτε συχνά έπεσκέτετο σ' αυτή τον Λουδοβίκο και διαγράφονταν μαζί τρελλά νικητήρια γλέντια... Ακατάλληλα για ένα μέλλοντα βασιλέα. Άλλα ο Λουδοβίκος ήταν περισσότερο από κάθε άλλο ποιητής, ήταν ένας τύπος Μωρίς, που του άρεσε η ελεύθερη ζωή και η φρόση. Και ποτέ δεν άφησε τη συντροφιά των ποιητών και καλλιτεχνών.

Στο πατρικό τους λοιπόν παλάτι προτιμούσαν οι δύο πρίγκιπες να καταλύουν, για να έχουν περισσότερη ελευθερία. Γιατί κι' οι δύο είχαν, σαν να κ' ο πατέρας τους, μεγάλη αγάπη για την τέχνη. Σ' όλα τα μέρη της Ιταλίας που πέρασαν δεν άφησαν κανένα μουσείο χωρίς να το έπισκεφθούν. Αυτό έκαναν και στη Ρώμη, όπου είχαν για μόνη τους συντροφιά τον εκεί πρόεδρο της Βαυαρίας.

Τόσοις αιώνες είχαν περάσει από την εποχή που έπεσκέφθηκε τη Ρώμη ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου Ιωάννης Παλαιολόγος. Κι' έπειτα από τόσο μακρινό διάστημα, ένας ξανθός νέος πατούσε πάλι το πόδι του στη Ρώμη ως βασιλεύς των Ελλήνων. Το πρόβλημα είχε γίνει πολύ μεγάλο. Γιατί οι δύο πρίγκιπες, όπως κι' ο πατέρας τους, είχαν μεγάλη ισορροπία — αν όχι πολιτική — σημασία. Κι' ο Πάπας και η παπική έσορη — αν όχι μεγάλη, αλλά πολύ σημαντική — ήτανε με όλο το μεγαλείο που έφερε να δίνει η Παπική Αίλη στις τελέτες της. Άλλοστε ο Όθων ήταν καθολικός, από μια Χώρα που άφοσμένη στην καθολικισμό.

Τό άλλο πρωί, 21 Δεκεμβρίου, ο βασιλεύς Όθων μαζί με τον αδελφό του έπλησαν στο Βατικανό κ' έπεσκέφθηκαν τον Πάπα Γρηγόριο 16ο. Η υποδοχή που τους έγινε ήταν μεγαλοπρεπείστατη, όμοια κ' εκείνες που έγίνοντο στους βασιλείς των μεγαλύτερων κρατών. Ο Πάπας ήθελε να έπισκεφθή της ευκαιρίας για να περιποιηθί τους «Ελλήνας. Πόιος ξέρει; Ίσως έσπυλονότιζε ότι, έφτασαν κατέβαινε στην Ελλάδα ένας καθολικός βασιλεύς, δεν θα ήταν δύσκολη και η έπαιση των δύο Έκκλησιών.

Κατά την υποδοχή του Όθωνος στο Βατικανό, δηλ η απειλότητα μαρμαρίνη σάλα του παλατιού αυτού ήταν γεμάτη από την τιμητική φρονιά του Πάπα, που φρούσε την ποικιλόχρωμη μεγάλη στολή της. Ήτοις οι διάδρομοι του απέραντου παλατιού ήταν πλημμυρισμένοι από καρδινάλιους, επίσκοπους και ανώτερους κληρικούς. Η Αύλη του

Πάπα την εποχή εκείνη εφμήζετο για τη μεγαλοπρεπεία της και για την έπισμότητά της.

Ο καρδινάλιος αλάρχης περίμενε τον βασιλέα της Ελλάδας και τον αδελφό του στη σάλα και τους συνώδεσε κατόπιν ως την αίθουσα του θρόνου, στην οποία βασιόταν ο Πάπας λευκοτυμήνος. Ο Γρηγόριος 16ος υπεδέχθη εκεί τους δύο πρίγκιπες μ' έγκαρδέτητα και στοργή, σάν παιδιά του, και μίλησε μαζί τους αρκετή ώρα. Βόηκε μάλιστα άφορη να συστήσει στον Όθωνα να φροντίσει για την προστασία των καθολικών συμφερόντων στην Ελλάδα. Και ο ύπερκαθολικός Όθων μ' ένθουσιασμό τον βεβαίωσε ότι θα έκανε ό,τι μπορούσε σχετικάς.

Όταν έφυγε από το Βατικανό, ο Όθων πήγε στην πατρική του Επαυλή, όπου τον υποδέχτηκε το σώμα των καρδινάλιων και οι έξενο διπλωμάται.

Από την ανταπόκριση που έστειλε τότε ένας Γερμανός δημοσιογράφος στην εφημερίδα του, μαθαίνουμε τις περισσότερες λεπτομέρειες της διαμονής του πρώτου μας βασιλέως στην Αίονία Πόλη.

Οι έπισκοποι έμειναν κατάκλητοι όταν άκουσαν τον νεαρό βασιλέα να μιλά στον καθένα με τελειότητα στη γλώσσα τους. Πράγματι, ο Όθων μιλούσε στην έντέλεια Ιταλικά, γαλλικά και γερμανικά, πράγμα όχι συνηθισμένο πρό εκατό χρόνια.

Έπειτα από δύο ημέρες, ο ίδιος ο Πάπας έπληξε στην «Επαυλή των Ρόμων» για ν' ανταπόδοση την έπισκεψη στον Όθωνα. Ο πρόεδρος της Βαυαρίας, η ακολουθία του Όθωνος και ο αδελφός του υποδέχτηκαν τον Ποντίφηκα στην έξω θύρα της Επαυλής, ενώ ο Όθων ο ίδιος τον περίμενε στην είσοδο του παλατιού και τον βοήθησε ν' ανέβη τη σκάλα. Ο Πάπας έκασθη στην είσοδο των τιμών, σ' ένα θρόνο, έχοντας δεξιά του τον Όθωνα κ' αριστερά του τον Μαξιμιλιανό.

Έπειδή δε ήταν η παραμονή των Χριστουγέννων, ο Πάπας έκάλεσε τον Όθωνα και τον αδελφό του να παραστούν στον έσπερον της Γεννήσεως, στον οποίο θα χοροστατούσε ο ίδιος, στην περιφημη «Καπέλλα Σιξτίνη», στο Βατικανό, κατά τα μεσάνυχτα, σύμφωνα με τη συνήθεια της Καθ. Εκκλησίας.

Πράγματι, ο Όθων κι' ο Μαξιμιλιανός παρακολούθησαν τον έσπερον στην «Καπέλλα Σιξτίνη» και την άλλη μέρα άκουσαν τη Χριστουγεννιάτικη λειτουργία στην εκκλησία του Αγίου Πέτρου, όπου είχε στήσει έπιθες γι' αυτούς ένα θαμνισμό. Το μεσημέρι πάλι δόθηκε προς τιμήν τους έπίσημο γεύμα στη Βαυαρική Προσέδρα, στο οποίο παρακάθησαν όλοι οι έπισκοποι.

Έδώ τελείωνε το έπίσημο μέρος της διαμονής του Όθωνος στη Ρώμη. Άλλα ο φιλέλληνας ήγμεν δεν ήθελε να φύγει από την Αίονία Πόλη, χωρίς να έπισκεφθή τα περίφημα μουσεία της, που περικύβαν τόσα άριστοτάγματα της χώρας της οποίας έγινε βασιλεύς. Έπεσκέφθησαν λοιπόν και τα μουσεία και την παραμονή της Πρωτοχρονιάς έφτασαν από τη Ρώμη, διευθυνόμενοι προς τη Νεάπολ, της οποίας ο βασιλεύς Φραγκίσκος Α' τους υποδέχτηκε μ' έπισμότητα κι' έγκαρδέτητα.

Έπειτα από μιάς δλοκλήρου έβδομάδας διαμονή στην Αίονία Αύλη έλληνική άποικία, ο Όθων έφυγε μαζί με τον αδελφό του Μαξιμιλιανό. Ο βασιλεύς της Νεαπόλεως διέβισε προς χάριν τους το πλοίο «Φραγκίσκος Α'», για να πάει ως το Μπριτάνι.

Πέρασαν το στενό της Μεσσηνίας, κι' αφού έμειναν μία μέρα εκεί, τράφησαν για το Μπριτάνι, όπου κι' έφτασαν στις 13 Ιανουαρίου. Έκει περίμενε τον βασιλέα ο Λάωνος με το άγγλικό πλοίο «Μαδαγασκάρη», καθώς και δύο άλλα πλοία, ένα γαλλικό κ' ένα ρωσικό, που θα συνώδεαν τον Όθωνα ως την Ελλάδα, ως αντιπροσωπεία των τριών προστατίδων δυνάμεων.

Έκει έπεσε πάλι να χοροστατή οι δύο αδελφοί. Ο Μαξιμιλιανός θα έπείσερε στη Βαυαρία, ενώ ο Όθων θα διευθυνόταν προς τη νέα πατρίδα του. Ο αποχωρισμός ήταν σκληρός. Με δάκρυα στα μάτια φιλήθηκαν κι' έπειτα ο πέν Μαξιμιλιανός ξαναπαίρη στο πλοίο «Φραγκίσκος Α'», που θα τον ξαναπήγαγε στη Χώρα, ενώ ο Όθων επιβίβασκε στη «Μαδαγασκάρη», η οποία έφερε την ίδια νύχτα για την Κέρκυρα, την πρώτη έλληνική νύχτα, στην οποία θα άπαισε το πόδι του ο πρώτος βασιλεύς της ανελευθεριμένης Ελλάδας.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ



Ο Βασιλεύς Όθων.

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ Ή ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΓΗΜΑ

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΑΡΙΟΝ ΝΤΕΛΟΡΜ

Ένα παλιό χειρόγραφο που αναστάτωσε τη Γαλλία. Πώς η Μαριόν Ντελέρμ σκηνοθέτησε την κηδεία της. Τι λέει ένας ιστορικός. Η μετά θάνατον ζωή της διάσημης ηθοποιού. Η παραμονή της στο Λονδίνο με ψεύτικο όνομα. Ο γάμος της με ένα λόρδο. Πώς κατέκτησε ένα λήσταρχο που την αιχμαλώτισε. Η όμορφιά της σε ηλικία 57 ετών. Η Μαριόν Ντελέρμ ξαναγυρίζει στο Παρίσι. Η κοσμικές επιτυχίες της. Η σχέση της με το Λουδοβίκο 14ο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.



την κηδεία της κι' ότι βίαια έζησε, με άλλο όνομα, μια δεύτερη ζωή! Φαντάζεστε τώρα με τι συγκίνηση άκουσαν οι Γάλλοι την είδηση αυτή, που μοιάζει τόσο πολύ με παραμύθι.

Έχουμε γράψει άλλοτε έντονα για τη ζωή και τις περιπέτειες της Μαριόν Ντελέρμ, η οποία ενέπνευσε την διάνοιμο τραγωδία στο Βίκτωρα Ουγκώ. Σήμερα λοιπόν θα σας εξιστορήσουμε τη... μετά θάνατον ζωή της, όπως ένοιεσαι την αληθινή της κι' ντε Λα Μόντ. Προηγούμενος όμως θεωρούμε απαραίτητο να σας υπενθυμίσουμε, ότι η Μαριόν, η οποία είχε φίλους, μεταξύ πολλών άλλων, και τον περίφημο στρατηγό Σάν Μάρς και τον πανδοχέα του καρδινάλιου Ρισελιέ, αφού πέθανε μια ζωή γεμάτη δοξασίες και φιλοσοφικές συζητήσεις με τα μεγαλύτερα πνεύματα της εποχής της, πέθανε το 1650 σε ηλικία τριάντα επτά μόλις ετών.

Οι φίλοι της την σκόπισαν με άδεια πορτοκαλλιά. Αυτό όμως εξαγόρασε τους πληρωτές. Επειδή κι' άδεια πορτοκαλλιά κερδοσκοπούσαν την εποχή εκείνη μονάχα, τας παραδίδοντας. Πραγματική μάχη έγινε τότε γύρω απ' το φέρετρό της φράσας έταίρας μεταξύ των θαυμαστών της και των ιερών. Το αποτέλεσμα ήταν να ταφεί η Μαριόν Ντελέρμ χωρίς άδεια πορτοκαλλιά.

Αυτές τις πληροφορίες μας δίνει η ιστορία για το θάνατο της Μαριόν Ντελέρμ. Μα όσον αφορά ντε Λα Μόντ, διαφανείς. Στην περίπτωση του χειρογράφου του, που έγινε άγνωστο κι' ανέκδοτο ως σήμερα, λέει πως η πληροφορία που μας δίνει για τη δεύτερη ζωή της Μαριόν Ντελέρμ είναι αβυσσική κι' ότι τις συγκέντρωσε από πιστά πρόσωπα, που γνώρισαν καλά την έταίρα στη... δεύτερη ζωή της. Οι Γάλλοι ιστορικοί προσπαθούν να εξακριβώσουν αν λέει αλήθεια ή ψέματα. Έντονα όμως, σ' αυτό που λέει, μεταθανάτια περιπέτειες της Μαριόν Ντελέρμ, βασίζονται σ' απιστάματα των χειρογράφων του που δημοσιεύθηκαν σ' ένα Παρισινό περιοδικό.

Μετά το θάνατο του καρδινάλιου Ρισελιέ, ο δάσκαλός του, ο έπισκοπος διαβόητος Μαζαρίν, έβλεπε έχθρα αισθήματα εναντίον της Μαριόν Ντελέρμ. Μα μόλις μόλις τα δήλωσε καθαρά και ξεκάθαρα, πως όταν θα πέθανε η κοπέλα του απ' ή γυναίκα, θα έσπευτε το πτώμα της στον κοινό τάφο, όπου πετούσαν όλες τις γυναίκες καλής διαγωγής.

Για να γλυτώσει λοιπόν απ' αυτή την ατίμωση, η Μαριόν Ντελέρμ προσποιήθηκε πως πέθανε — ισχυρίζεται ο ντε Λα Μόντ — έβλεπε στο πρόσωπο ένα μεγάλο ανδρικό, παρακολούθησε κι' ίδια την κηδεία της, μεταμφιεσμένη σε ιερή, κι' ύστερα μπρε σ' ένα καράκι που έφερε για την Άγγλία, με τ' όνομα Λαρία Όδεττι Γκαρλάν.

Από τότε άρχισε αρχίζει η δεύτερη ζωή της Μαριόν Ντελέρμ. Μόλις λοιπόν έφτασε στο Λονδίνο, τα κατάφερε να μπλέξει στα νύχια της ένα λόρδο, ο οποίος την έρωτεύτηκε τόσο, ώστε την παντρεύτηκε.

Αίτιο καθόλου βέβαιον απ' το θάνατο του Μαζαρίν, η Μαριόν — ή Μαρία Όδεττι με το καινούριο της όνομα — είχε την άτυχία να μείνει χήρα. Κι' επειδή την είχε κυριεύσει μια άτεμνη νostalγία



Η Μαριόν Ντελέρμ.

για το αγαπημένο της Παρίσι, στο οποίο είχε περάσει τόσο εύθυμα την... πρώτη της ζωή, άπεράσει να ξαναγυρίσει στη Γαλλία, βεβαίως, ότι δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο ν' ανακαταλάβει, αφού έφερε τ' όνομα ενός λόρδου και αφού δεν ζούσε πια ο Μαζαρίν, ο θανάτος έχθρας της.

Μα η περιπέτεια της Μαριόν δεν είχαν τελειώσει. Μόλις έφτασε στο Λονδίνο, έπεσε στα χέρια μιας ληστρικής συμμορίας. Ο άρχηγός της, ένας άγνωστος, έρωτεύτηκε τρελλά την όμοια αιχμάλωτό του κι' η Μαριόν, διψώντας πάντοτε έντονα συγκινήσεις, ανταποκρίθηκε στο παράφορο αίσθημα του κατακτητή της. Οι γάμοι τους έγιναν ύστερ' από λίγες μέρες στο λημέρι του ληστού, κι' η Μαριόν δεν χάρισε για πολύ καιρό τις απολαύσεις του σπινθηρίσιου. Σε μια συμπλοκή μ' ένα καταδικασμένο άποστομα, ο άρχηγός της σκοτώθηκε απ' το βόλι ενός άρκεβούζιου. Η Μαριόν χήρα για τρίτη φορά (ο ντε Λα Μόντ ισχυρίζεται πως είχε παντρευτεί πριν απ' και το στρατηγό Σάν Μάρς) έπληξε τότε στην Πομερανία κι' εκεί την έρωτεύθηκε ένας εισαγγελέας, ο οποίος το θεώρησε μεγάλη ευτυχία του να τη στεφάνοι.

Ο ντε Λα Μόντ μας πληροφορεί, ότι την εποχή εκείνη η Μαριόν Ντελέρμ ήταν πάνω από πενήντα επτά ετών, κι' δεν είχε χάσει τίποτα απ' τη φρεσκάδα της, χωρίς στις εξαιρετικές περιπτώσεις που έπεσαν πάνω στο σώμα της.

Έζησε 17 ολόκληρα χρόνια μαζί με τον εισαγγελέα. Κι' όταν πέθανε κι' ο τέτατος σύζυγός της, η Μαριόν ξαναγύρισε στο Παρίσι και... το κατέκτησε και πάλι με την άμοιρη της και την εξιτιάδα της, χωρίς έννοια να δώσει την πραγματική της ταυτότητα!

Αυτά μας λέει ο Βενιαμίν ντε Λα Μόντ στο σύγγραμμά του. Σας φαίνεται υπερβολικά; Σημειώνουμε κι' εμείς μαζί σας, Ότι, όσον, απ' ή ληστρική ομάδα, ότι την ίδια εποχή που έζησε στο Παρίσι και η άδελφή Νινί ντε Λαγκρέ, η οποία σε ηλικία ογδόντα ετών ήταν όμοια και θελκτική, σαν γυναίκα, τριάντα χρόνων.

Όπως κι' αν έχει το πράγμα, ο ντε Λα Μόντ, συνεχίζοντας την εξιστορήσιν της δεύτερης ζωής της Μαριόν Ντελέρμ, μας πληροφορεί, ότι η τρομερή αυτή γυναίκα άνοιξε στο Παρίσι ένα σαλόνι που συγκέντρωνε τον καλύτερο κόσμο της πρωτεύουσας. Όλοι ήσαν μαγεμένοι απ' την όμορφη και την έξυπνα της Μαριόν Όδεττις, η οποία έζησε ν' αληθινή με άτακτα.

Λη χάρι ανέκδοτα και σκανδαλάκια του παλιού καρού. Όλοι δέ άπορούσαν που είχε μάθει όλα τ' άπόκρυφα της παλιάς βασιλικής Αίθλης του Λουδοβίκου ΙΓ'. Μα κανείς δεν μπορούσε να εξηγήσει το μυστήριο αυτό.

Και τα χρόνια περνούσαν... Η Μαριόν έγινε εκατόν έτών. Παρ' όλες όμως τις οντίδες του προσώπου της — ο χρόνος κατόρθωσε, επί τέλους, να δαμάσει την προήγανη όμορφιά της — τα μάτια της πλημμύριζαν δάκρυα κι' η καρδιά της χτυπούσε δυνατά στο στήθος της, όταν εξιστορούσε τα κατορθώματα και τις περιπέτειες των ωραίων νέων της εποχής της, τους όποιους φαίνεται θα είχε γνωρίσει πολύ καλά.

Σιγά-σιγά, η Μαριόν σπατάλησε σε δεξιώσεις όλα τα χρήματά της. Τότε αναγκάστηκε να πάρει μια επιστολή από το βασιλέα Λουδοβίκο ΙΕ', δα της οποίας του έρωτες χορήγησε και στην οποία του έγραψε μεταξύ άλλων:

«Μην άκούτε τους ιστορικούς, Μεγαλειότατε. Όλοι λένε ψέματα, επειδή δεν γνώρισαν από κοντά τα πρόσωπα και τα πράγματα που περιγράφουν. Υπάρχει όστόσο μια γυναίκα που γνώρισε από πολύ κοντά δυό βασιλείς πριν από σ' και η οποία θα μπορούσε, προς χάριν σας, να θυμηθεί πολλά άγνωστα περιστατικά από την περασμένη της ζωή... Άλλ' ή μνήμη της είναι άδύνατη. Είπε ένα καντήλι που τ'ό σόθηκε το λάδι... Άν καταδεχθείτε όστόσο, Μεγαλειότατε, να βοηθήσετε αυτή τη γυναίκα, θα θυμηθώ...»

Ο Λουδοβίκος ΙΕ' συγκινήθηκε πολύ άμα διάβασε το γράμμα αυτό.

Κάλεσε κοντά του την Μαριόν Ντελέρμ — κι' ευχαριστήθηκε τόσο

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΑΛΑΓΓΟΥΝ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολίο)



Ο Γάλλος ηθοποιός Χάρου Μπώρ, δ οποίος θεωρείται ως ο Γιάννης της Γαλλίας.

ηθοποιός για την έκδοσή της σχετικής απόφασης, ο Μάικ Λέβι, πρόεδρος της Ακαδημίας και μέντορας της Μαριόν Ντελέρμ, έρωτεύτηκε στον Κάγκεν τον κύριο ρόλο της νέας ταινίας της Πίκφορντ.

Κατόπιν του άρροπού του, η έταίρα Ουίλνις αναγκάστηκε να συνθηκολογήσει με τον Κάγκεν και να του δώσει την άδεια που ζητούσε.

Η Κλάρα Μάβον, η περίφημη ηθοποιός της δόξης που έχει αναστατώσει τους κινηματογραφικούς κύκλους με τα σκάνδαλά της, πρόκειται να ταξιδέψει στην Εσθονία.

Θα έπισκεφθή κυρίως το Παρίσι και το Λονδίνο.

Η Καίη Φράνσις, που θεωρείται ως η κομφοτέρα ηθοποιός του Χόλλυγουντ, δεν άποστηθεί ποτέ την τελευταία φράση των ρόλων της, από... δεισιδαιμονία!

Οι Κινέζοι, που εγγράζονται ως κομπάρσοι στον κινηματογράφο, είναι πολύ ευχαρακτηρισμένοι, γιατί τα κινεζικά φίλα αυξάνουν διαρκώς και πληθύνονται.

Ηδη γυρίζονται στο Χόλλυγουντ, τα φιλμ «Κόρη του Ήλιου» και «Κορίνα Πεδίου».

Είπε δέ τόσο η Ζήτησις των Κινέζων κομπάρσων, ώστε όλα τα μαγαζιά της κινεζικής συνοικίας του Λος Άντζελες έρημώθηκαν. Οι Κινέζοι μικρόμποροι τρέχουν να γίνουν κομπάρσοι.

Τον κύριο γυναικείο ρόλο στη γνωστή όπερέτα «Εδουάρδ Χίρας» που θα γυρισθί σε διημέσια και άδυνα βερσιόν, θα τον παίξει η Τζόαν Κράουφορντ. Για να επιτύχει μάλιστα στο ρόλο της, η μεγάλη βενέτα παίρνει καθημερινώς μαθήματα φωνητικής μουσικής.

Ο Ιωσήφ φόν Στέρνμπεργκ, ο περίφημος ρομαντικός σκηνοθέτης, έφυγε τελευταία από το Χόλλυγουντ για τις Αντίλλες, με τον άγαμέτρο του Παύλο Ίβανο και πολλούς βοηθούς.

Θα κινηματογραφηθεί εκεί άρκετές σηνές άνεμοστρόβιλου που θα χρειάζονται για τη νέα ταινία της Μάρλεν Ντήτριχ «Βαβέλ Νόχτω».

Η διάφορες φήμες που κυκλοφορούν τελευταίως για την Γκρέ-πολ από τις... άλλωρες ιστορίες που του διηγήθηκε, ώστε της έδωσαν μια γενναία επιχορήγηση και την προσκαλούσε τακτικά σ' άνάκτορα για ν' άκούσι από το στόμα της τις έρωτικές περιπέτειες των ωραίων γυναικών που έζησαν πριν από πενήντα και εξήντα χρόνια!

Ο Βενιαμίν ντε Λα Μόντ, τελειώνοντας το βιβλίο του, γράφει πως η Μαριόν Ντελέρμ πέθανε — όριστικά αυτή τη φορά! — σε ηλικία εκατόν τριάντα πέντε ετών!... Όπως είπαμε και παραπάνω, η έπιστημη ιστορία παραδέχεται ότι η περίφημη αυτή έταίρα πέθανε σε ηλικία τριάντα επτά χρόνων. Η διαφορά δεν είναι μικρή: Ένας ολόκληρος αιώνας!

Το γεγονός όμως είναι, ότι ο ντε Λα Μόντ παρουσιάζει τόσο πειστικά έπιχειρήματα για ν' άποδείξει ως αληθινά αυτά που γράφει, ώστε έχει κλονίσει σήμερα την πεποίθηση των Γάλλων ιστορικών συγγραφέων... Και όλοι ψάχνουν τώρα στις βιβλιοθήκες, συσχετίζοντας χρονολογίες και παραβάλλοντες παλιά βιβλία, πραγματευόμενα την κοινωτική ιστορία της μακρονης εκείνης εποχής, για να εξακριβώσουν αν ο Βενιαμίν ντε Λα Μόντ έχει δικιο και αν ή θρυλική Μαριόν Ντελέρμ έζησε πράγματι εκατό ολόκληρα χρόνια... ύστερ' από τον θάνατό της!...

τα Γκάριμπο, εινε άτελείωτες και εξακολουθούν πάντα να ενδιαφέρουν το Κοινό.

Στο Χόλλυγουντ μάλιστα λέγονται τα πιο άπαθνα πράγματα για τα σχέδια της αινιματικής αυτής βενέτας.

Η πιο έπιστημη φήμη είναι ότι η Γκάριμπο θα επανέλθι στο Χόλλυγουντ για να γυρίσει μια και μόνη ταινία, για την οποία και θα πληρωθί πανάκριβα.

Οι περισσότεροι καλλιτέχναι του Χόλλυγουντ είναι άνακατωμένοι σε διάφορες έπιχειρήσεις.

Ο Σέσιλ ντε Μίλλ, ο περίφημος σκηνοθέτης, π.χ., μεγαλώνει κάθε χρόνο 2,000 φρασινούς, τους όποιους πουλεί κατόπιν στην αγορά... ως κανήν!

Ο ηθοποιός Έδουαρδ Νιούγκεντ διευθύνει ένα παλατιόκλειο! Ο Σάμιερ Γκρέτσελ έχει μπαχάκι, ο Τσάρλς Μίκφορντ έχει γκαράζ, ο σκηνοθέτης Κίγκ Βιντόρ είναι ιδιοκτήτης φρεάτων πετρελαίου, ο Ουάλλας Μπάρντ είναι μέτοχος μιας έταιρείας άεροπλάνων και ο Ραμόν Νόβαρρο τραγουδεί στο ραδιόφωνο.

Ίδωι μερικές ακόμα λεπτομέρειες, σχετικά με τη ζωή των περίφημων άστέρων του κινηματογράφου:

Η Τζόαν Κράουφορντ γεννήθηκε στο Σάν Άντόνιο του Τέξας πριν από 26 χρόνια. Η Μπέρνις Κλαίρ, που το πραγματικό της όνομα είναι Μπέρνις Τζάνγκλαν, έχει σκούρα καστανά μαλλιά και γαλανά μάτια.

Η Μάρλεν Ντήτριχ, που έχει ξανθά μαλλιά και γαλανά μάτια, γεννήθηκε στο Βερολίνο και εινε κόρη άξιωματικού. Έρωτεύτηκε να γίνη μουσικός και σπούδασε βιολί σ' ένα ιδιωτικό σχολείο, στη Βοϊμάρη. Έταβε όμως ένα μικρό άτύχημα στο άριστο της χέρι και αναγκάστηκε να διακόνη τις σπουδές του βιολιού. Τότε πια άφιερώθηκε στο θέατρο και κατόπιν στον κινηματογράφο.

Ένα από τα πρωτοπόμα όπλα άστέρων στο Χόλλυγουντ, είναι της Καίη Τζόνσον, της βενέτας που έχει τους περισσότερους έρωτας.

Το σπίτι αυτό είναι χτισμένο στο θωρακτικό και ύψιστο σημείο του Μπέβερλυ Χίλλς, στο Χόλλυγουντ, και εινε άραβικό στυλ.

Βρίσκεται δέ κοντά στις βίλλες του σκηνοθέτη Φρέντ Νιπίλο, της Μάρλες Πίκφορντ, του Τζόαν Τζάκσον και του Τζον Μ.Ε.

Τα παλαιά κινηματογραφικά προάστια άσχοιούνται και πάλιν με την Έλληνίδα βενέτα Κίτσαν Κορίνα, της οποίας ή ταινία «Εάν» θα προβλήθι έφετος στο Παρίσι.

Η Κίτσα Κορίνα ερωτεύεται ήδη στη γαλλική πρωτεύουσα και θα μπει στα δάκρυα κατόπιν δε θα επανέλθι στο Λονδίνο.

Το γνωστό κινηματογραφικό περιοδικό «Παύλ Βου» δημοσιεύει και μια φωτογραφία της Έλληνίδος καλλιτέχνιδας, την οποία ή Κίτσα Κορίνα είχε βγάλει στην πιάτ της Γλυφάδας.

Ένας Άμερικανός δημοσιογράφος πήρε τελευταία μια πολύ ενδιαφέρουσα συνέντευξη με τον περίφημο Άμερικανό ηθοποιό του κινηματογράφου Τζάκ Γκι.

Όταν λοιπόν ο «Γκι» έρωτεύθηκε «παι» έγινε ηθοποιός του κινηματογράφου. Είπε:

«Παι... τα παιδιά της μητέρας μου δεν εινε άνοητοι και γιατί όλοι έβρισαν ότι στον κινηματογράφο γίνεται κανείς έκατομυροχός!...

«Παι... περνούσα, τον έρωτα μου κατόπιν. Και άπάντησε: «Χάρη στη δοσού, την όμορφιά και την άδωότητά μου».

«Παι εινε ή φωφότερη φωνή του κόσμου», τον άπτησαν πάλιν, και άπάντησε:

«Χι... απ' ποδης ότι έχω και ή δεύτερη στον κόσμο ή φωνή μερικανής βενέτας, ή οποία γυρίζει τώρα την πρώτη ομιλούσα ταινία της».



ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΤΟΥ ΧΙΧΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΣΚΟΤΩΣΕ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΚΑΡΑΤΟΜΗΣΟΥΝ !..

Μιά φρικιαστική δολοφονία σ' ένα θέατρο της Λυών. Η δ' μορφή κ. 'Αναίς Ρισάρ κι' ο άγνωστος δολοφόνος της. Η ύποπτη ζωή του 'Αντωνίου-Ερμανουήλ Ζομπάρ. Γιατί άποφάσισε να έγκληματίσει. Πώς έδελοφόνησε τη νεκρά σύζυγο του μαθηματικού Ρισάρ. «Εσκότωσα για να με σκοτώσουν !», κ.τ.λ. κ.τ.λ.



Το βράδυ της Κυριακής της 20 Δεκεμβρίου του 1851, στο θέατρο των «Σελεστέν», στη Λυών, παίζονταν ένα κωμειδύλλιο με τον τίτλο: «Το βαλάντιον ή τή ζωή σου κ' ένα δράμα, ή «Αδριανή Δεκουβρέζ».

Εκείνη την εποχή τα θέατρα άρχιζαν να ρίξουν τις παραστάσεις τους. Είχαν τελειώσει λοιπόν γρήγορα το κωμειδύλλιο και κατά τις δατώσεις βρισκόντουσαν στη δεύτερη πράξη του δράματος.

Μόλις όμως άρχισε ή β' πράξη, από το άμφιθέατρο ακούστηκαν τρομαγμένες φωνές κ' οι θεαταί σηκώθηκαν άνησυχία από τις θέσεις τους και προσπαθούσαν να μείνουν τί συνέβαινε. Την ίδια στιγμή, από στόμα σε στόμα, διαδόθηκε σ' όλο το θέατρο ότι μία νέα κ' άμορφη γυναίκα είχε δολοφονηθεί με μία μαχαίρα στην καρδιά από έναν άγνωστο, που καθόταν άμέσως πίσω της !.. Τό θύμα, ο δολοφόνος κ' οι μάργυρες του δράματος δδηγήθηκαν άμέσως έξω από τό θέατρο, ή παράσταση έσταμάτησε τρία τέταρτα της ώρας κ' έπειτα συνεχίστηκε πάλι, όταν ή σύχασε ο κόσμος και ξαναγύρισε στις θέσεις του.

Τό θύμα ήταν ή 'Αναίς Σαμπέρ, κόρη του διευθυντού του λυκείου της Λυών και γυναίκα του Πιέρ Ρισάρ, καθηγητού των μαθηματικών στο ίδιο λυκείο (οι Ρισάρ βρισκόντουσαν λίγες ημέρες στη Λυών κ' έτοιμαζόντουσαν να κατέβουν στην Προβηγκία). Ούτε ή άμορφη 'Αναίς, ούτε ο άντρας της, ήξεραν ή είχαν ξαναδεί ποτέ τόν έγκληματία, ο οποίος έδηλωσε ότι ονομάζεται 'Αντώνιος-Ερμανουήλ Ζομπάρ. Ήταν ήλικίας εικοσιενός έτους, ύπάλληνος σ' ένα μεγάλο έμπορικό ύψοςμάτιαν, και δεν έγνώριζε διόλου τό θύμα του.

Είπε εύκολο τώρα ν' αναπαράστηση κανείς τό δράμα δίως διαπάχη άκριβώς. Ή κ. Ρισάρ κάθεται στη θέση της και παρακολουθεί άνύποπτη την παράσταση. Δεξιά της βρίσκεται ο άντρας της. Άριστερά της μία άγνωστη δεσποινίς... Άπό πίσω της κάθεται ο δολοφόνος. Έξωφρα, ή νέα κ' άμορφη κυρία δέχεται μία μαχαίρα επάνω άκριβώς από τόν άριστερό μαστό. Τό μαχαίρι του δολοφόνου περνάει βαθειά τόν πνεύμονα και φτάνει ως την καρδιά της. Ή άτυχη κυρία ρίχνει μία κραυγή πόνου, βγάζει μόνη της τό μαχαίρι από την πληγή και γέρνει επάνω στη διπλανή της δεσποινίδα, πλημμυρίζοντας την με τό αίμα της. Ο δολοφόνος Ζομπάρ στέκεται τώρα πίσω της όρθιος, άπαθής, με σταυρωμένα τά χέρια. Ο Ρισάρ που δεν φαντάζεται ότι εινε θανατηφόρος ή μαχαίρα της γυναίκας του, ρίχνεται επάνω στο δολοφόνο και τόν φωνάζει:

— Τί σάς έκάνανε για να μαχαίρώσετε τη γυναίκα μου;

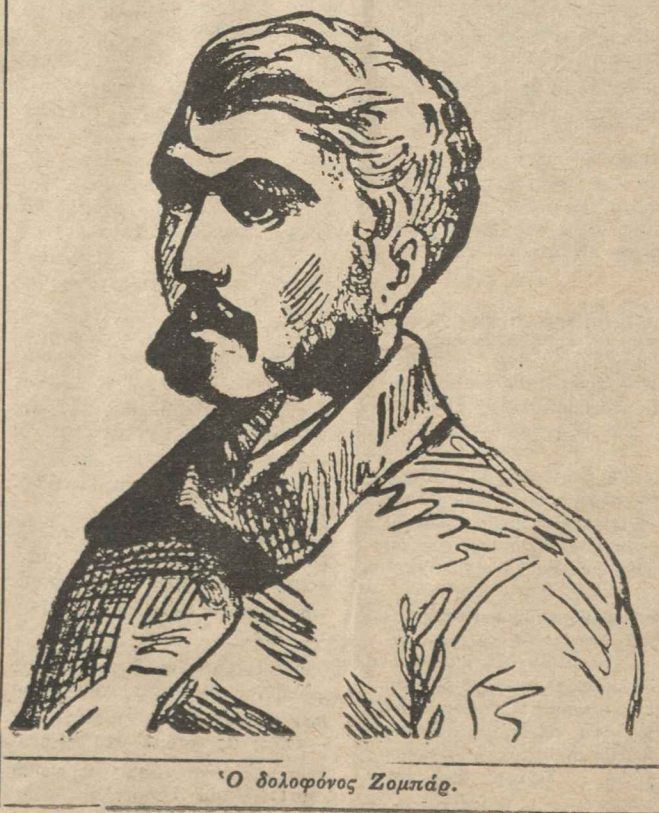
— Δεν μου έκάνανε τίποτα, τού άπαντά ήσυχος ο Ζομπάρ. Ούτε σάς ξέρω μάλιστα... Είμαι ένας κακοήγος ! Κάντε με ό,τι θέλετε ! Δεν θά φύγω... Μπορείτε να με πιάσετε...

Ο Ζομπάρ δεν φέρονει, πραγματικά καμιά αντίσταση. Οι άστυνόμενες τόν πιάνουν, τόν οδηγούν στο γειτονικό άστυνομικό τμήμα κ' έπειτα σ' ένα κελλί, στά ύπόγεια της Δημαρχίας.

Η 'Αναίς Ρισάρ, ύστερ' από λίγα λεπτά, ξεψύχησε στο «φρουγιέ» τού θεάτρου, όπου την είχαν μεταφέρει. Άπό εκεί, την έπληξαν στο ξενοδοχείο Μπακλ, όπου καθόντουσαν οι Ρισάρ.

Ο Ζομπάρ την ίδια νύχτα εξετάσθηκε για τό άνακριτής τόν βοήκε στο κελλί του να προσευχεται γονατιστός !.. Είχε σηκώσει μάλιστα τά μανίκια της ζακέτας του... γι α να μ ή λ ε ρ ω θ ή μέσα στο άκαθάριστο κελλί που τόν είχαν ρίξει.

Ο δολοφόνος καταγόταν από μία κα-



Ο δολοφόνος Ζομπάρ.

λή κ' έντημη οικογένεια. Είχε σπουδάσει σ' ένα σεμινάριο της Νιζών κ' έπειτα, σε ήλικία δεκάξη έτών, έμπηξε ως υπάλληλος στο έμπορικό τού Τιεμπά που πουλούσε ύφασματα. Άπό την Νιζών είχε φύγει δυό ημέρες πριν από τό δράμα. Στόν άνακριτή δεν θέλησε να κρύψει τίποτα κ' όμολόγησε με κάθε λεπτομέρεια τό έγκλημά του.

— Όπως καθόμουν από πίσω της, κατέθεσε, έσκυφα δυό-τρεις φορές για να ιδώ καλά σε ποιά μέρος της σταχτιάς τουαλέτας της έπρεπε να καρφώσω τό μαχαίρι μου, για να είμαι βέβαιος ότι θά την έθροισα στην καρδιά !..

Όταν ο άνακριτής τόν ρώτησε ποιά ήταν ή άφορηή τού έγκλημά-

τός του, ο δολοφόνος τού είπε τά καταληκτικά αυτά λόγια:

— «Εσκότωσα για να με σκοτώσουν... Είχα πάντα την έλπίδα

ότι θά έθροισα τόν καρπό που μου χρειαζόταν για να ζητήσω από

τόν Θεό να με συχωρέση για τό έγκλημά μου.

Έπίσης ο Ζομπάρ έπροέθεσε ότι από μικρός είχε μιλήσει με κανείς πατέρες κ' ότι από τότε είχε πάντα σχέσεις με ήτοιπα ήτοιμαίνα. Σιγά-σιγά όμως άρχισε ν' αηδιάζει τη ζωή του, χωρίς όστόσο να μπορεί ν' άποχωρήσθ κ' άπ' τούς έγκληματίους φίλους του. Έίλος, μία ήμερα, άποφάσισε ν' αυτοκτονήσει, μά άλλαξε πάλι γνώμη:

— «Η θρησκεία, εινε στόν άνακριτή, δεν συγχωρεί την αυτοκτονία κ' εγώ δεν ήθελα να παρουσιασθώ μπροστά στο Θεό μ' ένα τόσο φοβερό άμάρτημα !..

Δεν έβλεπε λοιπόν παρά ένα μόνο μέσον για να μπορέση να εγκαταλείψη «χ ρ ι σ τ ι α ν ι κ ά» τόν κόσμο: Να κάνει δηλαδή ένα έγκλημα για να καταδικασθί σε θάνατο. Πριν φθάσει όμως μπροστά στη λαμπτήρη, θάβρισε τόν καρπό να μετανόηση ελικρινώς και να ζητήσει συχώρεσι από τόν Θεό...

Στην άρχή ο Ζομπάρ συλλογίστηκε να καταταχθί στο στρατό, όπου θά μπορούσε εύκολα να πραγματοποιήση τόν σκοπό του. Μία πρόδοσία ή μία «έπιθεσι κατ' άνωτέρους» έτιμωρείτο τότε από τό στρατοδίκαιο με τουφεκισμό. Ή οικογένεια Ζομπάρ όμως δεν ήθελε με κανένα τρόπο να τόν άφήσει να γίνη στρατιώτης. Κι' εκείνος τότε άρχισε να γυρεύη άλλο μέσον. Σκέφτηκε πρώτα να δολοφονήση έναν ήσέα τη στιγμή άκριβώς που θά κατέβαινε από τόν άμβωνα. Αυτό τό σχέδιο όμως δεν τόν ένθουσίασε και τόσο. Προτίμησε να κάνει τό έγκλημά του σ' ένα άλλο περιβάλλον: Να σκοτώση μία άμορφη γυναίκα τού ήμικόσμου την ώρα που θά ρλεντούσε με τούς φίλους της; Μά αυτό ήταν έπιχεινδύνο ! Μπορούσαν να τόν «επινεύσουν» την ίδια στιγμή... Πώς έπείσθηκε λοιπόν τόν καρπό που τού χρειαζόταν για να μετανόηση κατόπιν; Τό καλύτερο που είχε να κάνει λοιπόν, ήταν να μαχαίρωση μίαν άγνωστη...

Κατόπιν της άποφάσεως του αυτής, ο Ζομπάρ εγκατέλειψε τό έμπορικό τού Τιεμπά κ' έφυγε από τη Νιζών τό πρωί της 19ης Δεκεμβρίου, άφου έπέρασε όλη τη νύχτα του σε διάφορα ήτοιπα κέντρα. Στο σταβό όμως δεν έβρισκε εκείνη την ώρα κανένα τραίνο για τό Παρίσι. Έπηρε λοιπόν τό τραίνο που έφευγε για τη Λυών, όπου κ' έφτασε κατά τά μεσάνυχτα...

Την άλλη μέρα, κ' ένα άμάξι, πήγε σ' ένα κατάστημα κ' άγόρασε ένα μαχαίρι, κ' έπειτα εινε στόν άμαξά να τόν οδηγήση στο σπίτι κάποιας Ραχίλ, μιάς ήτοιπης γυναίκας τού έλαφρού κόσμου. Μήπως ήθελε να σκοτώση αυτή τη γυναίκα, κρυφά άπ' όλους, μέσα στο σπίτι της; Ναι... Αυτός ήταν ο σκοπός του. Μά δεν βοήκε την κατάλληλη ευκαιρία. Κι' όταν έβγήκε από τό κακόφημο σπίτι της Ραχίλ και μέτρησε τά λεπτά του, είδε ότι τού έμεναν έννιά μόνο φράγκα...

Έπρεπε λοιπόν να τελειώνη...

Είχε νυχτώσει πιά. Ο Ζομπάρ, περνώντας από τό θέατρο τού Σελεστέν, στάθηκε να διαβάση τό πρόγραμμα. Έπειτα, έδωσε δυό φράγκα και πήρε ένα είσιτήριο για τόν έξώστη. Άπό εκεί παρακολούθησε την παράσταση τού κωμειδύλλιου «Τό βαλάντιον ή τή ζωή σου». Τό βοήκε όμως άνόητο τό έργο αυτό, κ' αλλάζοντας θέσι, έπληξε και κάθισε στο άμφιθέατρο. Λίγο πιά μακριά του καθόταν ένα κοριτσάκι καμιά δεκαριά χρόνων. Αυτό έπρεπε να μαχαίρωση. Μά

ΙΝΔ'ΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Κάποτε είδα τη θάλασσα... Άνέβαινε ως τόν ουρανό, σαν ένα άφροστεφάνωτο άνθισμένο λειβάδι. Ένας δυνατός άέρας ξεφύλλιζε τούς άφρούς της και τά πέταλά τους γλιστρούσαν γρήγορα και φουσκωμένα σαν τά στήθη σου.

Κάποτε είδα τη θάλασσα... Ήταν φουρτουνασμένη σαν τόν έρωτά σου και κατάνιε τά καρδιά τών όνείρων...

Πάνω στη θάλασσα τού έρωτός σου ταξίδευα κάποτε κ' εγώ, μα κατάρωσα να ξαναγύρισω στο λίκνι, γιατί δεν σ' αγαπώ...

Πιό κόκκινος κ' από τό λουλούδι όκρονάν, κατέβαινε ο ήλιος πίσω από τά βουνά της έξοχής, Ήταν ή συμφωνημένη ώρα. Σεξέφερα, έδεσα τ' αλογό μου και κάθησα.

Κι' ήρθες κοντά μου, Φατιά... Ήρθες κ' ανατρίχασα σαν τόν άνθρωπο που άποκοιμάται και ξυπνά έξωφρα στο φτάσιμο της χαράνης...

Όταν τό φεγγάρι θάνα στόν ουρανό, θά σου μιλήσω για τό περιβόλι τού Ουαλατά. Στο άναμεταξί, άς χύσει ο Μουχτάρ μέσα στα τάκια μας δροσερό νερό κ' άς πεί στους βιοκίτληδες να παίξουν.

Άες πώς τό φεγγάρι εινε στόν ουρανό; Θά σου μιλήσω λοιπόν για τό περιβόλι τού Ουαλατά.

Βρίσκονται πέρα από τη θάλασσα, στο 'Ελ-Γκαζαίρ, στόν τόπο

της Σεραίλας. Όπως βάσει κανείς να μπουκέτο στο στήθος της άγαπημένης του, έτσι έβαλε κ' ο Θεός τά περιβόλια αυτά ανάμεσα στους δυό λόφους τού Ματζαρά.

Ρυάαα μελωδικά περνούν ανάμεσα τους και τό νερό τους έχει τις άνταύγειες που έχουν οι λαμφοί τών περισπεριών. Άμορφα κορίτσια περπατούν εκεί και τά μάγουλά τους εινε σαν τά ρόδια.

Ο Θεός θέλοντας να φτιάση ένα τζαμί, έβαλε μέσα στο περιβόλι αυτά, άράδα-άράδα, τά φοινικόδεντρα, που οι κορμιοί τους εινε σαν κολώνες. Έβαλε τις πορτοκαλιές, που οι καρποί τους κρέμονται σά γλυκάνα χρυσά, κ' έστρωσε τά μοναχάτια τους με άμμο άσπρο σαν τό χιόνι.

Πρόκει να πάμε να καθήσουμε στα περιβόλια αυτά, όταν ο έρωτας εινε στην καρδιά μας σαν τό φεγγάρι στόν ουρανό.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.

Κάποια νύχτα που ο έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άναμεινα τις ευνώδεις τών περιβολιών τού Ουαλατά.



Όλος ο κόσμος ένόμιζε ότι ο Ζομπάρ ήταν τρελλός. Οι φρενολόγοι όμως που τόν εξέτασαν δεν είχαν την ίδια γνώμη. Ο Ζομπάρ ήταν ήγειστατός κ' είχε συνειδησι τού έγκλημάτος του. Έπρεπε λοιπόν να διασθί.

Η δική του άρχισε στις 28 Μα-

τίου του 1852, στο Καπουργιοδίκαιο του Ροδανού. Όταν παρουσιάστηκε στο δικαστήριο ο Ζομπάρ κατέπλη-

ξε όλο τόν κόσμο με τό λιγερό και ήπιό άνδραγμα του, με την κομ-

ψη του έμφανσι και με τό σεμνό και συμπαθητικό πρόσωπό του.

Παρακολούθησε τη διαδικασία και τό κατηγορητήριο τού εισαγγε-

λέως με μεγάλη ψυχραιμία. Κι' ό-

ταν ο πρόεδρος τόν ερώτησε αν έ-

χει να προσθέση τίποτε, μετά την έκδοα της καταδικαστικής άποφά-

σεως, ο πορτίξενος αυτός δολοφόνος άπάντησε με σταθερή φωνή:

— Όχι... Τίποτε... Έτσι τό θέ-

λησε ο Θεός !

Ο Ζομπάρ καταδικάστηκε σε ί-

σόδια καταναγκαστικά έργα. Κι' ένώ είχε δολοφονήσει την άμορφη

Ρεσού για να τόν στείλουν στη λαμπτήρη, ο δικαστής του τροτί-

λισαν να τόν τιμωρήσουν πιά αίστηρη: Με τις τύψεις της συνειδή-

σεως του που θά τόν έβασάνιζαν σ' όλη του τη ζωή !

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑΣ ΜΕΛΟΜΑΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ο βασιλεύς της Πολωνίας Στανίσλαος άγαπούσε έξαιρετικά τη μουσική. Έδαπανούσε μάλιστα τεράστια ποσά για τη συντήρησι μιάς άρτιστάτης όρχήστρας για λαϊκές συναυλίες.

Μία μέρα λοιπόν ο ύπουργός τών Οικονομικών τόν συνεβούλευσε να περαιοίσει μερικούς από τούς μουσικούς της όρχήστρας για λόγους οικονομίας.

—Θά προέβη, Μεγαλειότατε, μία οικονομία έκοσι χιλιάδων σκού-

λων τό χρόνο ! τού είπε στο τέλος.

Μά ο φιλόμουσος βασιλεύς τού άπάντησε:

—Προτιμώ να χάσω μία οικονομία στην τροφή τού σώματος που

μιά παραθέτιση κάθε μέρα στο τραπέζι παρά στην τροφή της ψυχής.

τη μουσική !

ΕΣΦΑΛΟΓΙΑ

Έκείνος που άποριώνεται συστηματικά στο επάγγελμά του και άρμίζεται μεθοδικά, αν μόν έννε απλώς εύφηνη άναδεικνύεται μεγα-

λοήγης και αν εινε κοινός νοός άνιψώνεται επάνω από τη μετριότητα.

Ντιντεργό.

Έκείνος που δεν αισθάνθηκε ποτέ τού τά θέλ-

τηγμια μιάς ελκρινούς φίλιας, άγνοεί τελείως την

έντιμία που έλκρινος εινε ικανός να προσφέρει

σ' έναν άλλον.

Γιούγγ.

Τις έπιτυχίες της ζωής μου τις όφειλω στο ότι

παύω και πάντοτε βρισκόμουν ένα τέταρτο της ώ-

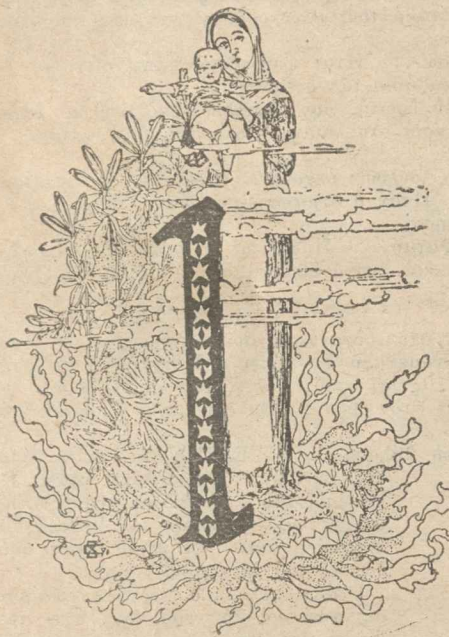
ρας νωρίτερα.



Μετάφρ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑ ΚΑΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΜΑΣΤΡΟ-ΜΠΟΥΖΕΝ



κάνω ;...

Κάποιο τσίμιο της πόδας του χαμόσπου του μαστρο-Μπουζέν έφτασε έξω από τα αυτιά του και τον ανάγκασε να σταματήσει τα παραμύθια κι' άκουσα σούφρα-φύρα του και να γυρίση τη δολή ματιά του κατά κείδε.

Το μεγαλύτερο —όχταχρονο σχεδόν— παιδί του σκετόταν μωσαϊκό και ζωόλυτο στο κατόφι και τουρτουρίζοντας απ' την κρυφή ανοή του χειμωνιάτικου αέρα, φώναζε με την τρεμουλιαστή φωνά του :

—Μπαμπά ! Έλα μέσα. Φοβάστες ; Ξαναφτύνει αίμα πάλι ή μωμά ;

Ο μαστρο-Μπουζέν σήκωσε τα μάτια του ψηλά, στον μολυβένιο ουρανό, και τον κύτταζε λυπητερά. Άντα έτοι άμλητος κάμποση ώρα, Έσκρινε ύστερα το κεφάλι του, σβάρνισε με κόπο τα κλονισμένα πόδια του και τούπωσε στην ύγρη κι' άνήλιαχη χαμοκέλλα του.

Με φόβο, με τρόμο μαζί και σπαράγμό, στήλωσε τα γλαρωμένα μάτια του σ' ένα σκελετωμένο γυναικείο μούτρο, που τον αντίκρυζε θλιβερά απ' το άχυρένιο, μισοσάπιο στομάχι του, σαν να του γύρευε βοήθεια :

Ήταν ή γυναίκα του, ή καλή του Μαντέλεν.

Την πλησίασε άργά, με λατρεία και πόνο στα ύγια, τα δακρυσιμένα μάτια του, κι' έσκρινε το πρόσωπό του στο δικό της. Άκούμπησε τα ξεαποριμένα και στεγνά του χείλη στο χίτοιο, κούνο κι' ιδρωμένο μέτωπό της, το φίλησε ανάλαφρα κι' ενώ τα βαθουλωμένα και γυαλιστερά της μάτια, τα έβαλα απ' την κρυφάδερμη, τον κύτταζαν έπιμονα, της ελε :

—Άχ ! Μη βήξεις πειά, καλή μου. Παραμέρισε τα χέρια σου απ' το στήθος. Γιατί το κορτάς έτσι ; Ποιάς ; Ποιάς ; Κουράγιο, καλή μου. Θα μάς λυπηθή εξαπαντός ο Κύριος που πρόκειται αύριο να γεννηθή και θα σου δώση την ύγεια σου. Έλα... Μη μου κοιματιάσεις πειά την καρδιά. Λυπήσου με...

Δέν του μίλησε εκείνη. Μόνο τον κύτταζε εξακολουθητικά, έπιμονα, λές κι' έφευγε ή ψυχή της εκείνη τη στιγμή, κι' ήθελε, ή άωωση γυναίκα, να κρατήση αιώνια στα μάτια της, που σε λίγο θα σφαλούσαν, την άγαπημέ-

ΕΡΕΣ κι' άγιες ήμέρες....

Παραμυθές Χριστουγέννων....

Σέρνοντας τα βαριά ξυλοπέδιλά του στην κρουσταλλισμένη απ' την παγωνιά αυλή, ο μαστρο —Μπουζέν— πηγαίνερχόταν άκατάπανστα απ' τη μία γωνία της στην άλλη. Χουχουλιάζε τα ξυλοσμένα, κτρινόμα να α δάχτυλά του και τριβοντάς τα κατόπι, πότε στη μία παλάμη του και πότε στην άλλη, μουρμουρίζε πονεμένος κάθε τόσο :

—Άχ, αυτός ο βήχας ! Αυτός ο καταραμένος βήχας της... Δέν μ' άρπασε να κλείσω μάτι βλν νύχτα. Ραγίζεται ή καρδιά μου να την άκούω. Τι να κάνω, Θεούλη μου ; Τι να

νη είκόνα του συντρόφου της ζωής της : Του συντρόφου αυτού, με τον οποίο δένει το κορμί της κι' ή ψυχή της τόσα χρόνια, χρόνια άγάπης και στοργής, μα και χρόνια άτέλειστα άγώνων, πόνων και στερήσεων.

—Δέν έχω τίποτε, καλέ μου άντρα... Γκούζ... Γκούζ... Νά... Σε λίγο θα μου περάση... Έννοια σου... Έκανες τίποτε για τη δουλειά σου ;... Έβαλες μπρος να χτίσεις το γαπί ;... Τι περοκάματο σου δίνουν ;... Γκούζ... Πού είνε τα παιδιά ;... Κοιμούνται ;... Πενάνε, τα κακόμοιρα !... Γκούζ... Γκούζ...

Αιματηρός, ροδόλευκος άρπας ξεπρόβαλε στις δύο γωνίες των μισοκλειστών χελιών της. Ο μαστρο-Μπουζέν έκρυψε περισσότερο κοντά της, λυχαρισμένος και πόνερας με κάπο ένο στενωμό βαθ, της σκούπασε έλαφρά το στόμα.

Έλατα, σκόδοντας κοντά σ' αυτή της, της ψιθύρισε χαμηλά φωνα :

—Σεσσι ! Μην τό ξυπνές. Έχουν άπό χτες να γάνε και θ' άρχίσουν τις κλάψεις, τα κακόμοιρα. Τώρα στον άντρα τους έρχονται. Μογάχα ο μεγάλος είνε εύντης. Γ' άλλα δυό κοιμούνται. Μα γιατί βήχεις έτσι, δέν μου λές ; Γιατί τόσο συχνά ; Τελείωσε το φρομακό σου :

Κι' έκανε να πόν δυό βήματα πιο πέρα, εκεί σε μία γωνία που βρισκόταν δυό—τρία μισοκαλάνα με κόνιες έκκετοδίες, για να δη τι συμβαίνει. Μα ή γυναίκα του γύντωσε τα λιπόσαρα, κέρνα και διάφανά δάχτυλά της στο μαντί του, τον κράτησε κοντά της και του μουρμουρίσε σιγαλά :

—Άστο... Μην πές εκεί... Νά... Τελείωσε χτες βράδυ, μα δέν περάει τώρα... Γιατί δέν μου μιλάς για τη δουλειά σου ; Τι άπόκνες με τον έργολάδο ;... Πόσα λεπτά μας έμειναν ακόμα ;... Γιατί δέν πίνεις για φούι ;... Μίλα μου... Γιατί δέν...

Ένας στεγνός κι' λοιμωτικός βήχας της έκανε τη λαλιά σπύση. Ο μαστρο-Μπουζέν ο δίστηγος, γυνάτισε στο άχυρένιο στομάχι, πέρασε το μπράτσο του κάτω απ' το λυμένο και κομμά της, την άναστήλωσε λυγιά, της στήριξε στον ώμο του το ξεράφιστο απ' την άδυναμία κεφάλια της και της ελε με προσοικη σιωπή σπύνη, για να της δώση κουράγιο :

—Έννοια σου κι' δια πάν καλά. Ο έργολάδος είνε ένδοξαμένος απ' τη δοκιμή μαζί μου και με πήρε στη δουλειά. Σαφώς φράγκα μεροκάματο. Μα ή δουλειά θ' άρχισή δυό μέρες ύστερα απ' τα Χριστούγεννα. Ένεκα ή νοστής. Σότα ντέ. Μην κλάεις έτσι.

Μην ταράζεσαι δίχως λόγο...

—Λεφτά ;... Δέν έχωμε καθόλου λεφτά. Άντρα... Άβριο και μεθάριο, χροιάρες μέρες το Θεού τι θα φάν τα παιδιά μας ;... Δι' σ' ήμερα ;... Γκούζ, γκούζ, γρούχχ...

Τα δάχτυλά της κοινοκύνοντας νεοικά, κοινοκύνοντας σαν γείδια κομμοεσιασμένα απ' την άγονία, σπινγόντουσαν στο χέρι του το κορμό και στο ξεφρασμένο τον μαντί, ενώ τα μάτια της τον κύτταζαν έβαλα και τοελιά και το κορμί της συγκλονίζονταν απ' το βήχα...

Ο μαστρο-Μπουζέν σκούπησε με προσάφεια τον κόπο που τούφραζε το λαούγγι και τούφραζε απ' τον πόνο την άνάσα και πούζοντας γοργά τα βλέφαρά του, για να έυποδίσση τα δάκρυά του να ξεσπάσουν, της ελε :

—Πούλασε, γυνάικα. Μην κλάεις έτσι, σου λέω. Θα βρούμε και λεφτά. Νά. Τώρα κιάας φεύγω. Πάω ν' άνταμώσω τον έργολάδο. Είνε καλός. Ελνε ψυχότονος. Έτοιες χροιάρες μέρες δέν θα μου άρνηθή μια προσατοδολή μικρούλα. Κάτσε φρόνιμα τώρα και μί στενωγορέσια. Νά, πάω...

Της ξανακούμπησε απαλά το κεφάλι στο βρώμικο και μουσεμένο απ' τον ιδρώτα προσκεφάλι, στέναζε βαθεία, καθώς με κόπο σπινγόνταν δρόμος και θέλησε να δη για το φράμικο του βήχα της άροστης γυναίκας του.

Σύσθηκε ως τη γωνία που βρισκόταν και μπουκαλάνα, μα καθώς τα κοινούσε ένα—ένα, τα ελε άδεια έντελώς και ελε :

—Άλλοίμονο ! Άκούα δέν μπόρεσα νάβρω άχυρη με τον φούρναρη. Πώς θα τα βγάλω πέρα, Θεέ μου, και με το



Ο ΣΩΤΗΡ

φρομακοποιό :

Στήλωσε κατόπι το κορμί του δρόμο, έφριξε μια ματιά δίχως πιά έκφραση, στη μισοσκαμμένη κι' ήρεμη κάπως τόρα γυναίκα του, άλλη μια στον κοινοκύνόμενο κι' ένα κοινοκύνόμενο πάτωμα, σπορό των κοιμωμένων άκούα παιδιών του κι' άναστήναζε.

Μοδιασμένος απ' την πείνα κι' απ' το κορμό, ο μεγάλος γυνός του άγε τη σάχη του στον τοίχο άκουμπισμένη και με το κεφάλι χωνένο σά γυνά γόνάτα του, δέν σάλευε καθόλου. Νέκρα πειά βασίλευε στη σκοτεινή κι' ύγρη εκείνη χαμοκέλλα και το σπουτωμένο μ' έρημειδες σ' έλες τον τις χαρομάδες μονάκριβο παραθύρακι της, μόλις άφινε να μπαίνω μέσα ένα φως μιντό και κορμό, το οποίο χροιάριζε το περιβάλλον με γκούζες κι' άπελπιστικές σάες.

Ο μπαρμπα-Μπουζέν φόρεσε μηχανικά τα ξυλοπέδιλά του και σκατώντας τα ως την πόρτα, βγήκε στην αυλή και πήρε τα σοκάκια άκουα. Ποιό τ' άρελος να ξαναπάη στον έργολάδο για την έρημη αυτή την προσατοδολή ; Μήπως χτες το μεσημέρι άκούα δέν έφρασαν γ' αυτό το ξήτημα με τον τυλιμένο σ' ένα γυνόνιο βαρύ καλό έργολάδο, τον ξεστοκατημένο και καλοχρησασμένο αυτόν άφέντη, ο οποίος, άχι μονάχα δέν τούδωσε τα 20 φροφραγχα που του έπιδάνανε, αλλά και τούδε κιάας, κυττώντας τον περιφρονητικά :

—Και τα σαράντα που θα σου δώσω για το μεροδοιού σου, χαρμό θα σου τα δώσω. Άπό γέφυρη γελάδα, μουσγάρα μιν περιμέτης. Άειντε, δίνε τον τώρα και μεθαιριο στη δουλειά σου βλέπουμε τι θα γίνη !...

Χιάζε στο δρόμο τόρα κι' ή παγερός νιφάδες που χιονού τον μαστίγωναν στο χλομό του πρόσωτο. Μα ο μπαρμπα-Μπουζέν δέν έννοιωθε ούτε το κρύο τα λεπτά, ούτε και τους δδνηρούς στασιούς το άδειο στομαχιού του. Μονάχα περπατούσε άδάκαπα στους έρημιωμένους δρόμους, δίχως να ξέρι ποη γηαίνει, έχοντας τα μάτια του γλαρά και σπλημένα έμπρός του, ενώ ή σπύρη του κοιμόταν στο κεφάλι του και τα κρεμασμένα με άτονία χέρια του άκολουθούσαν μηχανικά τον ρυθμό των κλονισμένων κι' ίσχυων ποδιών του.

Περπατώντας όδες πολλές στους δρόμους και στις ρούγες ο έρημος μπαρμπα-Μπουζέν. Άκουσε πολλές βλαστήμιες απ' τους φροτωμένους με τα χροτογεννητικά τους φνόνα διαβάτες κι' απ' τις χροιάτες κομψές κυρίες, που παίρναν σόδρα τα μαγοιά και τα μπακάλα για τις προμήθειές τους. Έτσι, άποξενωμένος απ' την πλάσι και με το χάρη στα άδεια στήθη του, σκοντιουφλούσε διαρκώς από σόν ένα και σόν άλλο.

—Ντάν, ντάν, ντάνν ! Ντάν, ντάνν !...

Χαμδόνες χτύπησαν έξω από ή καμάνες με το ούφνο βοητό τους. Ο μπαρμπα-Μπουζέν σάν να έπινε. Άνακαλίστηκε με δύναν, άναγαλλισμένος από μια υπερκόσια έλπίδα, θυμήθηκε τη λυπητή και μαύρη κατόντια του άραγλου σπιτιού του, μά, παράξενο !... Άνι ν' άπελπισή, άντι να ματώση πάλι ή ψυχή του στη θύμησι της συμφοράς του, έννοιωσε το κορμί του να το θερμαίνει άνείπωτα μια μιστική, χαρούμενη προάσθησι.

Τον έπιασε μια άνεξήγητη τρελή χαρά !

Κι' ενώ τα χείλη του μουρμουρίζαν με λατάρια το «Η Παρθένος σήμερον τόν Ύπεροούσιον τίκτει...», άρχισε ο μπαρμπα-Μπουζέν να τρέχη για το σπίτι του, με σβέλα πόδια, κεντριμένος από μια άνεξήγητη μυστηριώδη δύναμη.

Όταν έφτασε στο κατόφι το σπιτιού του, έαλισμένος απ' την έλπίδα, ελε ντιμένα με θεριά, καθάγια ρουχαλάκια τα τρία του παιδία. Τον έπιδέχτηκαν με φωνές πρόσχαρες, καθώς σηκώθηκαν απ' το γεμάτο με λαμπρή φωτιά τζάκι, κρατώντας σά χέρια τους πειάρα κοιμάτια από χροτόφωμο.

Τον τριγύρισαν και τα τρία και τον άγκάλιασαν τρυφερά. Μα ενώ τα χάιδεσε απαλά κι' αυτός, έπάνω στα ξανθόμαλλα κεφάλια τους κι' έβγαναν απ' το στόμα του άσυνάρτητες, κομμένες λέξεις, τα μάτια του μέναν καρφομένα διαρκώς στο άδειο πειά στομάχι της άροστης γυναίκας του.

Δέν τοιμώσε να ρωτήση. Φοβόταν για την άπάντησι τόσο πολύ, ώστε παρακαλούσε τη γη ν' άνοίξη και να τον καταπιή εκείνη τη στιγμή, πριν να προφύση καν να μάρη. Κι' ενώ τα μάτια του σκατόσαν απ' την εξάντληση και τα γόνάτα του λυγίζαν απ' την πείνα κι' απ' την κούραση, άκουσε τα λόγια του μεγάλου του παιδιού να σπύζουν το βοητό των αυτιών του και να χαϊδεύουν την ψυχή του με άνείπωτη αγαλλίαση...

Τούλεγαν αυτά τα λόγια :

—Ήθαν μερικές κυρίες, πατέρα... Κάτι καλάρδες κυρίες... Πήσαν στο νοσοκομείο τη μέτερα... Μας έφεραν ρούχα, φρούμ, κρέας... Έχουμε απ' όλα...

—Εύχαριστώ, Χριστέ μου Νεογέννητε !...

Αυτό πρόλαβε να μουρμουρίση ο μπαρμπα-Μπουζέν και λιποθύμισε απ' την εύτυχία...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

(ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΟΡΕΑΣ)

Σάν έρθει το φθινόπωρο και φύλλα πεθαμένα στού γκρέμου μύλου πέσουνε τη στέγη την πλατειά και μεσ' στις άδειες πόρτες του σάν να βογγούν θλιμμένα τ' άγέρια εκεί όπου γούζεν ή πέτρα του ή βαρεία, θα πάω μονάχος να σταθώ στο έργο εκείνο μέρος, στον τοίχο άγνάντια που ο κισσός θα τον σκεπάσει ο γέρος κι' ώρα πολλή, στή σκηνωπά νερά θα βλέπω κάτω, την όψη μου και τη στεγνή γαλήνη του θανάτου...

ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΟΥΛΙΑ

(ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ)

Στο περισσότερο γύρισα και τούτα : «—Περιστέρι πέταξε πέρα... πέρασε δάση, βουνά, κλαριά και το βοτάνι φέρε μου που άγάπη θα μου φέρη». Κι' έκεινο μ' άποκρίθηκε : «—Είνε πολύ μακρινά. Γύρισα τότε στον άντ : «—Άντέ, θέλω μια χάρι :

Θέλω τη σάδα τ' ούρανού, γι' αυτήν που με γελά. Μόνο ή φτερούγα σου μπορεί να πάη να μου την (πάρη)...

Και μ' άποκρίθηκε ο άντ : «—Είνε πολύ ψηλά !». Στο γύπα τότε στάρφισα : «—Συ πάρε την καρδιά (μου), γεμάτη απ' τον πόθο της και φάγε την γοργά !...

Άφρσε μόνο κάτω αν βρείς γερό στα σωθικά μου». Κι' έκεινος μ' άποκρίθηκε : «—Είνε πολύ άργά !...».

ΣΙΜΑ ΣΟΥ

(ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ)

Όταν μέσ' απ' τη θάλασσα το φως γλυκοροδίζει, έσένα έχω, άγάτη μου, μονάχη συλλογή, έσένα κι' όταν το χλομό φεγγάρι παγινδίζει και πάει και ζωγραφίζεται στην καθαρή πηγή. Στο νέφος που σηκώνεται στο μακρινό δρόμο έσένα βλέπω μονάχα, σ' έσέ το νού γινώ, μέσα στη νύχτα τη βαθειά που δένει με τον τρόμο τον οδοιπόρο έρημο σ' έσέ πέρασμα στενό. Στο κίμα που διαλώνεται και σκάει, άκούω έσένα... Έσένα και στού λεβαδιού την τόση σιγαλιά... Πολλές φορές πηγαίνω εκεί κι' είν' όλα ήσυχασμένα και στέκα κι' άφρογκράζουα την ίδια σου λαλιά. Πάντα κοντά σου βρισκόμα... Κι' ενώ δέν μ' άντι-

τά μάτια σου, μήτε στιγμή περνά να μ' έσέ ιδώ... Χάνετ' ο ήλιος... τ' άσημένα άστέρια με φωτίζουν... Ό! και να σ' ελε, άγάτη μου, να σ' ελε πάντα (έδώ)...

Μεταφρ. Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

STANCES

(ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΟΡΕΑΣ)

Γαμψίσια του δρόμου μου και διάβρα σιγαλά και πεθαμένα φύλλα μου, γλυνά φυλάδια μου, πόσες φορές δέν έφριξα σε σάς τα βλέματά μου όταν ο ήλιος γούσωνε τα νέφη τα πικνά !

Έκει που ή φθινόπωρινές ανοές έδύναν πέρα, στα δάση τα βαθύσκατα, μακρινά στην άμμοδιά, πόσες φορές δε μ' έφερε μια άναμνησι βαθεία των ποθητών δνείρων μου, λουλούδια μου φούα (χαρζούν

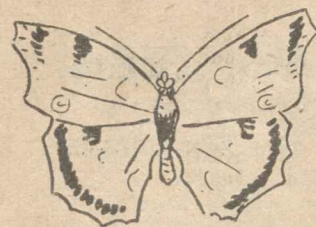
Ο μαραμένα φύλλα μου, λουλούδια μου φούα νεκρώθηκε το γέλιο σας, έσβυσθη κι' ή δροσιά σας... Στο μέτωπό μου άβινοντας τα τελευταία φυλά σας και της ζωής μου ή κνοή βλέπω να σβήνη άργά !...

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(ΤΟΥ ΕΡΡ. ΧΑΙ-ΙΝΕ)

Σάν έφυγες μακριά μου, άγαπητέ μου, λησάνησα —ώφνη !— να νείω. Φοιχτές συστάσεις κάνανε τα χείλη μου κι' ώστόσο να γελώ δέν μπορώ ! Σάν έφυγες μακριά μου, άγαπητέ μου, έμαθα και το θόνη τον πικρό κι' άλήθεια κρυφοδέχεται ή καρδοχλα μου χωρίς ούτε να κλάω να μπορώ.

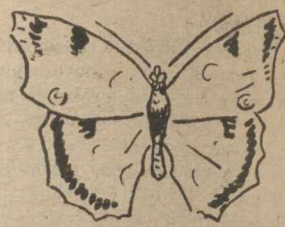




ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΓΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΠΑΛΩΜΑΤΗΣ ΚΑΙ Η ΣΚΥΛΛΑ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΩΡΝ



ποίειον ή Κομφότης», έλεγε πως μιά μέρα θ' άνοιξη ήλιο του πα-
πουτσίδου στην πλατεία του Συντάγματος κι' από τ'ο πρώτο ως τ'ο
βράδυ θα σταματάνε μπροστά στην πόρτα του τ' αυτοκίνητα για να
προβάλλουν τα κομμάτια τα ποδαράκια τους, που θα φάνταζαν στην ά-
ραχνούφαντη μεταξωτή κάλτσα, κυράδες μυρωμένες που θα τρε-
μουλιάζαν στα χειμωνιάτικα δειλινά μέσα στις γούνες τους. Θα στα-
ματάνε εκεί στο μαγαζί του, γιατί θα θέλουν να ποδέσουν τ' άδεια
εκείνα ποδαράκια στα μαλακά τα δέρματα ή στα ποικιλόχρωμα με-
ταξωτά, για να σερβιθούνε μαλακά, λές και θα μπόινε μέσα σε φτε-
ρούτες, στα γυαλιστερά παρκέτα της σάλας του χορού.

Μιά μέρα τ' άφηνει κάλεσε τ'ο Γιάννη να πάρη μέτρα σε μιά
κυρία που είχε έρθει στο μαγαζί να παραγγείλη παπούτσι, γιατί
δ' υπάλληλος που ήταν γι' αυτή τη δουλειά, είχε αρρωστήσει.

Κι' ο Γιάννης γονάτισε μπροστά της κι' όταν ή κυρία άκούμπησε
το ποδαράκι της στο γόνατό του, για να της πάρη μέτρα, το χέρι
του έτρεψε απ' τη συγκίνηση κι' ή καρδιά του σπαραχτούσε. Κι' ό-
μως, μέσ' στη συγκίνη του αυτή πέρασαν σάν άστρατη μερικές σκέ-
ψεις απ' το κεφάλι του: «Πόσες σάν κι' αυτή και καλύτερες θα-
χωνται μεθαύριο στο μαγαζί του! Γιατί μιά απ' αυτές να μη γίνη
και δική του; Άφου θα είναι ο καλύτερος παπουτστής της Άθήνας,
ο παπουτστής της άριστοκρατίας, με τρία σπάνια τρίατα σε τρεις
διάφορες γειτονιές και με πίστοις άπεριόριστοι στην Τράπεζα!».

Και τ'ο βράδυ πήγε στην ταβέρνα με την παρέα του. Αυτός κερ-
νούσε, γιατί σήμερα είχε μεράκι. Και σάν ήρθε στο κέφι, άρχισε
γιά λέη, κρατώντας γεμάτο το ποτήρι:

— «Α, ρε παιδιά, μεγάλος ο Θεός! Μάστορας πρώτης! Σου
φτιάχνει κάτι πλάσματα αϊθέρια και κάτι ποδαράκια κοντυλένια! Μα
δέν εινε μικρός κι' εκείνος που συμπληρώνει το έργο του Θεού και
δίνει σ' αυτά του Θεού τα δημιουργήματα κάποιο δικό του άέρα, τ'ο
γούστο του, τ'ο κέρι του, την ψυχή του. Κι' αυτός ειν' ένας μικρός
θεός κι' δτι να πής γι' αυτόν, τ'ο άζει! Στην υγεία λοιπόν του
Θεού και των ωραίων του πλασμάτων!...»

Κανένας βέβαια απ' την
παρέα του δέν τόν καταλάβαι-
νε τί ήθελε να πη και θαρρού-
σαν πως δέ μιλάει αυτός, μα
τό κρασί.

Και περνούσαν τα χρόνια
με τ'ο άνερα και με τ'ο κρα-
σί. Εκεί που δούλευε την ή-
μέρα έβγαζε άνερα κι' έπει-
δή δέν μπορούσε να τ'ο παρα-
ματοποιήση, τ'ο βράδυ πήγαινε
στην ταβέρνα και μέσα στους
άτμους του κρασιού τ'ο έβλεπε
σάν ζωντανά, θαρούσε πως
περνούσαν σάν σκιές από μπρο-
στά του και δέν είχε παρά ν'
άπλωση τ'ο χέρι και να τ'ο
πιάσει.

Και ήρθε στη γειτονιά του
και κάθισε μιά δασκάλα, μιά
κακογούτσουνη φτιασιδομένη,
μα που είχε κοντυλένιο ποδα-
ράκι και μερικά χρηματάκια
στην Τράπεζα. Τού εινε να
της φτιάξη ένα ζευγάρι πα-
πούτσια. Έτσι πιάσανε γνω-
ριμία. Φαινόταν πως τ'ο κορί-
τσι τόν νοστιμεύετανε. Αυτός
δέν ειχε μούτρο, ειχε ποδάρι
κι' άφου τ'ο πόδι της ήταν καλό
και τ'ο παραδάκι που είχε
στην Τράπεζα άρετά για ν' ά-
νοιξη στην άρχη ένα δικό του
μαγαζάκι εκεί στη γειτονιά,
άρχισε να τ'ο σκέπτεται. Τί
βγαίνει πως τ'ο μαγαζάκι θα
είνε στην άρχη μικρό και στη
γειτονιά; Θ' άργήση να τ'ο μά-
θουν και στη γειτονιά να τόν
βρούν; Δέ θα περάση χρόνος
που δέ θα προφάνη τις πα-

ραγγελίες. Τα κέρδη του θα εινε
τόσο πολλά, που δέν θα τ'ο κοστίση
τίποτε να δώση κι' άέρα σε κάποιον
άλλο μαγαζάτορα στην όδδ Σταδίου
να φύγη, για να εγκαταστήση αυτός εκεί τ'ο άριστοκρατικό του πα-
πουτσίδιο. Κι' έτσι ή δασκάλα με τ'α γυναιά και τ'ο κοντυλένιο πο-
δαράκι δέν άργησε να γίνη γυναίκα του και σε τρεις βδομάδες είχε
άνοιξη και στη γειτονιά τόν ένα μικρό παπουτσίδιο με τόν τίπο:
«Υποδηματοποιείον τ'ο άριστοκρατικό».

— Άπόψε παίζεται νέον έργον. Δέν πρέπει να λείπωμεν από την
πρώτη.

— Μα γυναίκα, άσε πρώτα να σερβώ τ'ο δουλειά μου, να φέ-
ρουμε τ'ο μιά άρχη με την άλλη και για τ'ο θέατρο έχουμε καθό.

— Άλλά αν δέν μās βλέπει ο κόσμος εις τις πρώτες τών θεάτρων,
πως θα μās γνωρίση δια ν' άποκτήσωμεν πελάτας; Η παροιμία
μας εις τās κοσμικές συγκεντρώσεις εινε μιά άνέξοδος διαφιμωσις.

— Πώς, άνέξοδος; Κι' αν ήταν μόνο τα εισιτήρια! Η πρώτες
τελειώνουν άργά και καθώς καθόμαστε μακριά, δά χάσουμε τ'ο τρέφι
και θέλουμε ταξί. Πάμε άλλο βράδυ.

— Άν δέν πάω εις την πρώτην, τότε άς μην πάω ποτέ πλέον!
Θέλω να διαβάσω τις κριτικές εις τις εφημερίδες να ιδώ άν ή γνώ-
μη μου δια τ'ο έργον συμπάτη με την γνώμη του Φώτου Πολίτη.

— Πώς ειν' αυτός;
— Άν δέν τόν γνωρίζεις, δέν πτώω εγώ. Έγώ είμαι μιά δια-
νοσιμένη γυναίκα και τ'ο πνεύμα μου έχει άνάγκη τροφή.

— Δόξα σοι ο Θεός, κάθε μέρα σου κονυάλαμ απ' την άγορά τ'ο
πιδ έκλεκτό πρῶμα.

— Ομιλώ δια πνευματικήν τροφήν και ούχι δια τόν χυδαίον στό-
μαχόν!

— Μα δλ' αυτά θέλουν παράδες.
— Πιστεύω πως σου έδωσα άρετά, δια να έχω τ'ο δικαίωμα να
έχω τις άπαιτήσεις μου. Δέν ζητώ παράλογα πράγματα. Ζητώ, άς
διανοσιμένη, να πλουτίσω τ'ο πνεύμα μου.

Όταν ή κονυέντα έταρνε αυτό τόν τόνο, τού μιλούσε δηλαδή έ-
κείνη για τ'α λεφτά της, αυτός, καθώς ήταν περήφανος, δέν έβγαζε
πειρά μιλιά, μα ντινόνανε για
να τ'ο συνοδεύση στο θέατρο.

Μ' αν ήταν μονάχα α-
τό! Άλλη μέρα τού ζητή-
σε χρηματά για να πληρώση
τ'ο λογαριασμό της ράφτρας
ή της κατελλούς της.

— Μα γυναίκα, αυτά μπο-
ρούσες να τ'α φτιάχνες και μο-
νάχη σου. Σου είπα, πόσα
χρειάζεται λίγη οικονομία όσ-
που να βάλλω μπρός τη δου-
λειά!

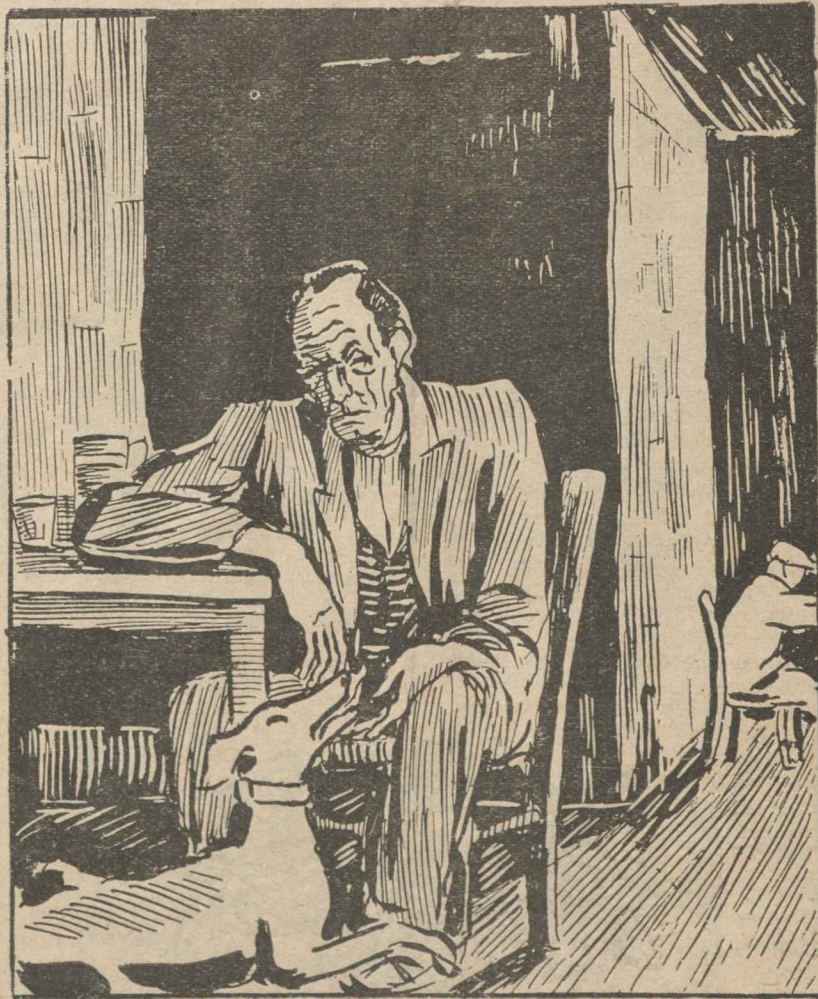
— Μόνη μου! Άλλ' εγώ
έσπούδασα εις τ'ο Άρσάκειον,
δέν κατέγινα εις την ραπι-
κήν!

— Τέλος πάντων, μπο-
ρούσες να φωνάξεις ένα κο-
ρίτσι στο σπίτι με την ή-
μέρα.

— Δια να παρουσιάζωμ
εις τ'α κέντρα και τās κοσμί-
κας συγκεντρώσεις άνωμους
και άπειροπότη. Κι' όταν έ-
ρωτήσουν ποιά εινε αυτή ή
κυρία, ή φέρουσα μὲν κομ-
ψόν ύπόδημα, αλλά άφρό-
κλον την λοιπήν ένδυμασίαν;
Και άν λάβουν την απάν-
τησιν, ότι εινε ή σύγγνη;
τῶς διευθυντού και ιδιοκτή-
του τού ύποδηματοποιείου, τ'ο
όποιον φιλοδοξεί να λέγεται
και ν' άποκαλείται τ'ο άρι-
στοκρατικό; Σου είδωσιν, ού-
δεμία κυρία, σθεσμένη έ-
αυτήν, θα θέση τόν πόδα της
εις τ'ο κατάφωτον τού κατα-
στήματος σου!

— Τη μάνι μου πες πώς δέν την γνώρισα, την
έγινα μικρός. Άδερφή ποτέ δέν είχα. Μιά γυναίκα
λατάρησα κι' εγώ και πήρα ένα διανοσιμένο διά-
δοιο! Έσύ είσαι ή μόνη γυναίκα που μ' άγάπησες
στην κόμην αυτό. Έσύ ναί, σκύλλα μου! γιατί θα
ήταν βρεσιά να σε πη κανείς κι' έσένα... γυναίκα!

Και τ'α χρηματά σονόν-
τσοναν και ή πελατεία δέν



Η Φλόε πήγαινε κοντά του για να τ'ο φιλήση...

ΕΥΘΥΜΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΙΘ' ΑΚΟΥΣΩΜΕ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

ΣΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΩΝ ΜΑΣ

Ό ρα ό ζω: «Πώς με μαγειρεύει...» όποιος με βουτά
Έ ν ν ή ά: «Μαμά, θέλω άντρούλη» για λεφτά,
Δ έ κα: «Έξέ μιά κομπίνες με τόν... έραστή
Δώδεκα: Μουσική διαματίου. «Μή ρωτάς γιατί».

ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

Ό χι τώ: «Καλέ, πατάνεις» και τί πάνεις; — Φύκια
Έ ν ν ή ά: «Συνέδιο χορεύεις με ποντίκια.
Έ ν ν ή ά και μισή: — Μαρο... Μαρο...
Δ έ κα: — Πάνε τ'ο άνερά μου! Βάλτου ρί...».

ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ

Ό χι τώ: «Κι' αν μετανοήσωμες με τόν Τσαλδάρη
και νουήσωμ' έρμιά κακή ψυχή»;
Έ ν ν ή ά: «Η Συμμορία τών Μπουμπουλιών» σωρό κονυάρι
Δώδεκα: «Μπῆχαν κλέφτες στο μακρί».

ΣΤΟΥ Κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Έ ν ν ή ά: «Γλυκεία μου Ρεζεντά μου» Τσαλδαράκη
«Δέν ήρθα χτες να σ' άνταμώσω».
Δ έ κα: «Άλλα μου λέν οι φίλοι σου — Καλογεράκι
Κι' άλλα μου λέν τα χείλη σου ός τόσο!».

ΣΤΙΣ ΤΣΕΠΕΣ ΜΑΣ

Μιά: «Τ'ο Γελεκάκι»
μ' άδειες τσέπες πέρα-πέρα.
Δυό: «Όρχήστρα στο στομάχι...»
Τρεις: ...και την κακή μας μέρα.

ΛΑΙΛΙΟΣ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ Τ' ΑΣΤΕΙΑ

Με τ'α μάτια και τ'α θεία, μὲν κάνεις
ποτέ άσπεια. Ά γ γ λ ι κ ή
Κάνε άσπείο σε γαιδούρι, για να φάς
λίωπά στη μούρη.

Ό ρ λ α ν δ ι κ ή
Μὲν άσπείνεσαι με τ'ο θάνατο, με τ'ο διάβολο και με τ'ο Θεό.
Ά ρ α β ι κ ή

εργότανε. Θέλεις πως δέν τόν είχε άκόμα μάθει, θέλεις πως ήταν
δυσκολίες χρονές, θέλεις που ή γυναίκα δέν άφινε τ'ο μυαλό του ή
σγο και είχε άρετά άμελήσει τη δουλειά του, από μέρα σε μέρα
πήγαινε και χειρότερα. Μονάχα στην ταβέρνα ξανάβρισκε τόν εαυτό
του και ξεχνούσε λιγάκι τα βάσανά του και τις γκαίνες της γυναι-
κας του. Δέν άργησε να τού κάνουν έξωσι απ' τ'ο μαγαζί και κατά-
σχε στα πράματα. Τώρα στο έμπα μās πόρτας είχε μόνο ένα
μυγάκι και κατάνησε να κάνη τόν μπαλουμάτη. Μόλις σουρούτωνε,
γυφόνανε μέσα στην ταβέρνα. Τί να πη να κάνη στο σπίτι του;
Τώρα, απ' τη δυστυχία, ή γυναίκα του είχε κανανήσει τρισευρό-
τερι.

Τώρα μάλιστα δέν έκανε και κανένα παρέα ή ζωε δέν τόν ζύγω-
ναν πιά οι παλικοί του φίλοι, γιατί είχε κανανήσει σάν τρελλός από
τα βάσανα και τ'ο ποτό. Άποτραβιδόταν σε μιά γωνία μονάχος του
και παράγγελλε ένα κατσουράκι για καλή άρχη. Έπανε χωρίς με-
λέ. Μονάχα με τ'ο δεύτερο κατσουράκι παράγγελλε να τού φέρουν
μιάς δραχμής άποφάγια και κόκκαλα. Τί τα ήθελε; Αυτό τ'ο είχε
μωστεί ή σκύλλα τού μαγαζιού, ή Φλόε, και πήγαινε κοντά του για
να τ'ο φιλήση.

Άμα πολυαγούσε, ερχόταν ή γυναίκα του για να τόν πάρη στο
σπίτι. Αυτός δέν ήθελε, και τότε άρχιζε εκείνη τις φωνές. Την είχαν
μάθει πιά στην ταβέρνα και δέν έκανε στις παρές έντύπωσι.

— Ουδανέ, ανάξτε, που κατεσπατάλησε τα λε-
φά χρηματά μου εις την κρασιάλην! Έλα, δότι θα
εί κλέβω την θύραν της οικίας και θα κοιμηθής
εις τόν δρόμον!

Αυτός δέ χωρίς να νουήθη τί τού έλεγε, συνε-
παμένος απ' τ'ο κρασί, γύριζε στη σκύλλα τη Φλόε,
και τ'ο κοινοίσε την οδρά και γαύριζε τη δασκά-
λα που τόν έβριζε και της έλεγε, σέροντας μεθυ-
σμένα την κονυέντα του:

— Τη μάνι μου πες πώς δέν την γνώρισα, την
έγινα μικρός. Άδερφή ποτέ δέν είχα. Μιά γυναίκα
λατάρησα κι' εγώ και πήρα ένα διανοσιμένο διά-
δοιο! Έσύ είσαι ή μόνη γυναίκα που μ' άγάπησες
στην κόμην αυτό. Έσύ ναί, σκύλλα μου! γιατί θα
ήταν βρεσιά να σε πη κανείς κι' έσένα... γυναίκα!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Με την εφαρμογή τού νέου Άστικού Κώδικος στην Κίνα, κα-
ταργείται ή πολυγαμία. Κατόπιν αυτού, 4.000.000 γυναίκες θα μεί-
νουν χωρίς συζύγους.

— Ό μακροβιώτερος σύγχρονος άνθρωπος της Άνατολής, εινε ο
σέχνης Ρεφαί Ραμπέ, ο όποιος κατοικεί στο Έλ Καπούι της Αιγύ-
πτου. Γεννήθηκε τ'ο 1774 και έπομένως εινε ήλικίας 158 χρόνων!

— Τ'ο έργοστάσιο σοκολάτας Σκίπερ τού Μονάχου, κατασκευάσε
ένα μικρό πηδαλιονχούμενο Ζέπελιν, τ'ο όποιο θα πετά στις διάφο-
ρες χώρες της Εύρώπης για να διαφημίζη τα προϊόντα του.

— Μετεφέρθη τελευταία στο Λονδίνο εξ Άυστραλίας ένας πολύ-
ημος λίθος, άσυγκρίτου ωραιότητας. Πρόκειται για ένα μαύρο «ό-
άλιμον», όμοιο τού όποιου δέν ύπάρχει σ' όλο τόν κόσμο.

— Η διαστάσεις του εινε 6 εκατοστών, 1/4 εκ. μήκος και 5 εκ.
πλάτος. Τ'ο βάρος του άναρχεται σε 232 καράτια και ή σημερινή του
άξια ύπολογίζεται 7.500.000 δραχμών.

— Την περασμένη βδομάδα τ'ο δικαστήριο τού Κασόου της Μολ-
δαβίας κατέδικασε σε θάνατο δεκαεπτά άπογνήμους, μεταξύ τών ό-
ποιων και δυό γυναίκες, έπλ... άνθρωποφάγια!

— Οι σύγχρονοι αυτοί κανίβαλοι σε διάστημα τριών μηνών εί-
χαν κλέψει απ' τις γύρω περιοχές 52 μικρά παιδιά, τα όποια και κα-
τεβρόχθισαν!

— Η ύπηρεσία της τελωνοφυλακής τού Όλοσ — της πρωτεύου-
σης της Νορβηγίας — άποτελείται από 50 φύλακες και 150 έξηρηση-
μούς άστυνομικούς σκύλους.

— Ό Άμερικανός καθηγητής Ληβιτ έ-
δημοσίευσε πρό ήμερών τα πορίσματα μιάς
έρευνής του, που έκανε σε διάφορες χώρες
που περιηγήθηκε, σχετικώς με την άξια
της γυναικας.

— Όπως αναφέρει λοιπόν ο Ληβιτ,
στην Ουγγαρία ή γυναίκα άγοράζεται με
τρεις ταύρους, στο δέ Κουρδιστάν μ' ένα
γουρούνη!

— Οι Κάφροι δίνουν στον πεθερό τους
δεκά άγελίδες και οι Τάταροι λίγο βού-
τιχο μόνο. Οι Βεγγαλέσι πουλόνε τα κο-
ρίτσια των για λίγα δερμάτια άγρίων ζώ-
ων, οι δέ Έσκιμώοι για λίνο καπνό.

— Ένα τρομακτικό δυστύχημα συνέβη
στης με έπτά πατώματα από μετέωρον άριμ, ο όποιος έπλησίαζε να τε-
λειώση, κατέπεσε ολόκληρος, παρσούρας από τ'α έρείπιά του 51
εργάτες. Έξ αυτών 19 έφονεύθησαν και 32 έτραυματίσθησαν.

— Η χαριτωμένη και βαθύπνοη Άμερικανίδα βεντέτα τού
κινηματογράφου Μαίση Άστορ, ιδιοκτήτρια πολιτευστάτης Βίλλας
στο Χόλλυγουντ, άγόρασε πρό μηνός έναν έξημερημένο κροκόδειλο
άντι 5.000 δολλαρίων.

— Τόν κροκόδειλο αυτό, ή έκκεντρική καλλιτέχνης τόν μεταχει-
ρίζεται συχνά στους περιπάτους της, καθάλιευστάς στη ράχη
του!

— Δόγη τών τελευταίων καταλοισμαίων βροχών που έπεσαν στη
Βενετία, ή πλατεία τού Άγίου Μάρκου μετεβλήθη σε λιμνοθάλασσα
και έπλ ήμερες τη δισκοίαν οι διαβάτες, χρησιμοποιώντας ράβδους.

— Τ'ο Ήλνθολγικό Μουσείο της Γένοας πλουτίστηκε τελευταί-
α μ' ένα περιεργότατο ψάρι, τ'ο όποιο εινε σπανιώτατο στην Άλβαν-
τιά Όκλαν.

— Τ'ο ψάρι αυτό ζυγίζει 85 κιλά, εινε μήκος ενός μέτρου και
δεκαπέντε εκατοστών, τ'ο δέ σώμα του έχει σχήμα δίσκου.

— Τ'ο μικρότερο μοναστήρι τού κόσμου, βρίσκεται πάνω στα Καρ-
πάθια, χτισμένο σε ύψος 2.300 μέτρων και κατοικείται από τέσσερες
μοναχούς, ήλικίας μεγαλειότερας τών 80 χρόνων, οι όποιοι δέν έχουν
ίδια των προσώπων της άφροσύνης, δέν γνωρίζουν ούτε τους ση-
δηροδρόμους, ούτε τόν ήλεκτροισμό.

— Τ'ο μεγαλειότερο ρολόι τού κόσμου βρίσκεται στο μέγαρο τού
Δημαρχείου της Φιλαδέλφειας. Έναν τεράστιο ούρα-
νοξύστη που χρίστηκε τελευταία.

— Η άλκα του ρολογιού αυτού έχει διάμετρο
δεκα μέτρων, τη δέ νύχτα ήλεκτροποιείται.

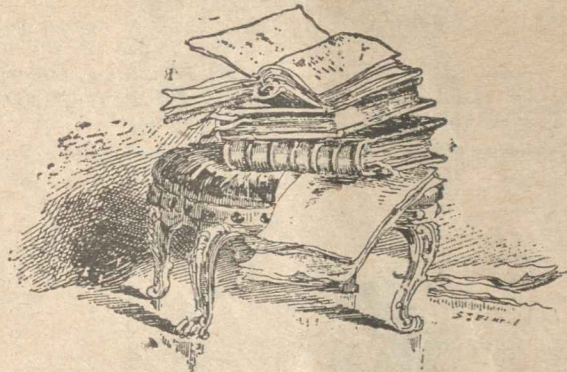
— Εινε τέλει, στήμένο τ'ο ρολόγι αυτό σε ύψος
85 μέτρων κι' έτσι φαίνεται από μεγάλη άποστά-
σεως.

— Ό λεπτοδείκτης του έχει μήκος 4 μέτρων κι'
ο ώροδείκτης τού δύναμις μέτρον. Ό κόσμος που
σημαίνει τις ώρες ταν ζυγίζει 25.000 κιλά.

— Ό καθηγητής τού Γερμανικού Ίνστιτούτου της
Μόσχας Ίβαν Πετρόβιτς, έφειδε πρό μηνός ένα
ραδιομαγνητικό μηχανήμα μετ'ατης σπουδαιότητας.

— Χάρις στο μηχανήμα αυτό, θα μπορούν ν' άνα-
καλύπτονται μεταλλευτικά άποθέματα, έρσιμμένα
στα βάθη της γης.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ



ΧΑΡΙΣ σ' ένα μικρό ατύχημα, ο 'Οκτάβιος Λανσελέν, βοήθησε εκείνο το βράδυ μόνος στο Καρτιέ Λατέν. Το ατύχημα είχε συμβεί εδώ και τρεις βδομάδες κι' όχι σ' αυτόν τον ίδιο, αλλά στη γυναίκα του, την 'Ερριέτα Λανσελέν, το γένος Μπορτώ. 'Η 'Ερριέτα, συνοδευόμενη από την δεύτερη κόρη της (ή μεγαλύτερη μόλις είχε παντρευτεί εκείνες τις ημέρες), επέστρεφε μ' αυτοκίνητο, έπειτα από κάποια επίσκεψη στα περίχωρα, στο σπίτι της, όταν μια στραβοπομπιά έβριξε τ' άμαξι επάνω σ' ένα δέντρο. 'Η δεσποινίς Λανσελέν δεν έπαθε τίποτε. Κι' ο σωφөр τραυματίστηκε ελαφρά. 'Η κυρία Λανσελέν όμως τραυματίστηκε αρκετά σοβαρά. 'Ετσι, ο κ. Λανσελέν, μη μπορώντας να καθυστερήσει το ταξίδι του, έφυγε μόνος του για το Παρίσι.

Τις δυο πρώτες βραδιές στη Γαλλική πρωτεύουσα, ο κ. Λανσελέν τις πέρασε στα φιλικά του σπίτια. Τις άλλες βραδιές έτρωγε από νορλς στο εστιατόριο κι' έπειτα τραβούσε φρόνιμα—φρόνιμα κι' ελάττωζε πριν απ' τα μεσάνυχτα στο ξενοδοχείο του.

Την παραμονή μονάχα της αναχώρησής του, αποφάσισε να περάσει τη βραδιά του στο Καρτιέ Λατέν. 'Ηταν μόνος... έλειθερος, ...έλειθερος να ξυπνήσει μέσα του τις νεανικές του αναμνήσεις... τις αναμνήσεις του... δηλαδή την 'Ιντα. 'Η 'Ιντα... ή ωραία 'Ιντα του θύμιζε τη γλυκειά και περπατητή κόρη ενός πρώτου έρωτος.

'Ηταν δευτεροετής φοιτητής τότε στο Παρίσι, όταν για πρώτη φορά συνάντησε την 'Ιντα στον δρόμο και θαμώθηκε απ' την αντανάγεια των ξανθών μαλλιών της, απ' τη διαύγεια του προσώπου της, τη γλυκειά λάμψη των ματιών της, τη λυγρότητα του κορμιού της. Ντροπαλός καθώς ήταν πάντα του, δεν ετόλμιζε να της μιλήσει άμεσα όταν την είδε να περνά δίπλα του. 'Οποσδήποτε όμως, αυτό δεν τον εμπόδιζε να την ακολουθήσει ως την εξώπορτα του σπιτιού της, που ήταν σε μια μικρή πόρτα της λεωφόρου 'Αγιου Γερμανού. Την επόμενη εκεί κάμισε πορεία κι' όταν την είδε, σε λίγο, να ξαναβγαίνει, την έπλησσε. Προμαγμένη, εκείνη έκανε να τρέξει για ν' απομακρυνθεί, αλλά πάνω στη βία της, γλιστρούοντας στην άκρη του πεζοδρομίου, έπεσε... ετυχώς μέσα στην άγκυρα του νεαρού Λανσελέν! Ταράχθηκε και συγκινημένος, ο Λανσελέν της έζητησε να τον συγχωρήσει κι' εκείνη δεν ανήχησε να του απαντήσει, συνοδευόμενος τη συνήθεια της μ' ένα ένθαυροντικό χαμόγελο.

'Ετσι, ύστερα από λίγη ώρα, ο Λανσελέν ήξερε πως η νέα λεγόταν 'Ιντα, πως καθόταν μαζί με μια άρρωστη συγγενή της και πως για να κερδίσει το ψωμί της, παρέδιδε μαθήματα.

'Εδωσαν ραντεβού και ξαναβρέθηκαν από τότε πολλές φορές. 'Ο έρωτας φώλιασε μέσα στις καρδιές τους. 'Ο 'Οκτάβιος Λανσελέν δεν είχε εκείνη την εποχή κανένα δεσμό με άλλη γυναίκα, μιά κι' η 'Ιντα για πρώτη φορά στη ζωή της αγαπούσε.

'Η θερνίς διακοπές τους έχωρισαν γρήγορα. 'Ανοιξαν άλλη λογαριαστική τότε και τον 'Οκτώβριο ξανασυναντήθηκαν με περισσότερη θέληση.

Πέρασε έτσι ένας άνοια χρόνος, όταν έβριχα η γρηά συγγενής της 'Ιντας πέθανε. Τότε ο 'Οκτάβιος, αφήνοντας το δωμάτιο του ξενοδοχείου που καθόταν, ένοιασε για την 'Ιντα και τον έαυτο του ένα μικρό διαμέρισμα, το επίπλωσε με πολύ γούστο κι' έζησαν εκεί μέσα, οι δυο τους, μια ζωή πανευτυχισμένη.

Είχαν συμφωνήσει μάλιστα και να παντρευτούν, όταν ο νέος θα τελείωνε τις σπουδές του. Τότε πια θα μπορούσε ευκολότερα να πάρει τη συγκατάθεση των γονέων του.

'Οστόσο, ένα ξαφνικό τηλεγράφημα έκλεισε απότομα τον 'Οκτάβιο στην επαρχία. Είχε πέθανει ο πατέρας του. 'Ω, πόσο έκλαψε την ημέρα αυτή, άκουμπισμένος στα γόνατά της καλής του. Και φτάνοντας ύστερα στην πατρίδα του, βρήκε άνω—κάτω τη μητέρα

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ FREDERIC BOUTET



δυσχερής τη μητέρα του, παντρεύτηκε κάπως με την 'Ερριέτα Μπορτώ, μια άνοστη κοπέλα, που το μόνο της προτέρημα ήταν η στοργική της προίκα.

Παρ' όλ' αυτά, η θύμησι της 'Ιντας δεν έβρισκε απ' την καρδιά του κι' ο 'Οκτάβιος Λανσελέν υπόφερε, μη μπορώντας να ξαναβρεί τη μοναδική κοπέλα που είχε αγαπήσει στη ζωή του.

Τώρα, ο κύριος Λανσελέν έτρωγε μόνος σ' ένα λαϊκό εστιατόριο του Καρτιέ Λατέν, ένα παλιό λαϊκό εστιατόριο, που δεν είχε καθόλου αλλάξει από την εποχή που ερχόντουσαν μαζί με την 'Ιντα, τα βράδια, και διασκεδάζαν.

Μόνος στο τραπέζι του, ο Λανσελέν έτρωγε αργά—αργά, δίχως όρεξη, βοσκώντας σε καθετί που έβγαζε στο στόμα του, μια γεύση άνοστη. Μά γιατί λοιπόν είχε πάει εκεί; Τι άλλο έλειπε να βρει στο εστιατόριο αυτό, απ' τη μελαγχολία για ένα άξεχαστο παρελθόν; Παράγγελε ένα ποτήρι σαμπάνια κι' άναψε ένα πούρο. Είχε την απόφαση να φύγει σε λίγη ώρα και την επομένη πια θα ξανάβρισκε την κανονική του ζωή, κοντά στην οικογένειά του.

Ξαφνικά όμως άνοιξε η πόρτα κι' είδε να μπει μέσα η 'Ιντα. Την αναγνώρισε με την πρώτη ματιά, παρ' όλο που είχε αλλάξει κι' είχε χαλάσει τρομερά.

'Ερχόταν προς το μέρος του και την κυτούσε γεμάτος φρίκη. Κάτω από το βαρεμένο της σώμα, το παραισφαιμένο μέσα σ' ένα διάφανο φρουρεμάτι, ξανάβρισκε τη μαλακή λυγρότητα του παλιού κορμιού. Κάτω απ' το γερασμένο της πρόσωπο, το κυριασμένο και οίκοτα οντισμένο, ξανάβρισκε το προσώπο με τα διακαθή χαρκτηριστικά και την αγγελική διαύγεια και κάτω απ' τον άνωστηκό φωτισμένο των κόκκινων περσίδων που το πλάσιωναν, ξανάβρισκε το άφριμένο χρώμα των μεταξινών μαλλιών της.

'Ετσι καπνίζοντας β' ανασητήθηκε αποσβολομένος ο Λανσελέν. Κι' έρωσθεσε: «Κατάγνησε έτσι, προφανώς από την εγκατάλειψή μου!»

Και για πρώτη φορά αισθάνθηκε μια πικρή τίνη. 'Η 'Ιντα... είχε καταστήσει έτσι... έξ αιτίας του!

Έκείνη τον έπλησσε, βλέποντας πως την κυτούσε. 'Ο

Λανσελέν σκέφτηκε: «Έχει γούστο να μ' αναγνώρισε!» 'Αλλά όχι, δεν ήταν δυνατόν: 'Ο λεπτός άμοιςτας νέος του παλιού καιρού, ήταν τώρα ένας χοντροκαυμένος άνδρας, με ψηφά γενειάδα, με χροιά μαυρογάλα και οντισμένο μέτωπο.

Δίχως να περιμένη πρόσκληση, η 'Ιντα πήγε και κάθισε σε μια καρέκλα πλάι του.

—Κερνάς ένα ποτηράκι; τον ρώτησε.

Και γινιζοντας προς το γκαρσόν:

—Ζούλ, φέρε μου ένα κρασί και καλούς μεζέδες, άκουσε;

'Επλε το κρασί της κι' ύστερα κύτταξε το Λανσελέν μ' ένα άνοιο βλέμμα.

—Γιατί με κύτταξες έτσι, την ώρα που έμπαινα; τον ρώτησε. Δεν σε ξέρω... Πρώτη φορά, μου φαίνεται, σε βλέπω σήμερα. Ζούλ, φέρε μου άλλο ένα...

Ξανάμει και το δεύτερο κρασί κι' επανάμει εμπιστευτικά στο Λανσελέν:

—Προτιμώ τουτό απ' την κοκκίνη, ξέρεις... Καθένα με το γούστο του, δεν είν' έτσι;... 'Εσύ πού προτιμάς;... 'Α, δέ



Ω, πόσο έκλαψε την ημέρα αυτή, άκουμπισμένος στα γόνατά της...

βαρέσαι, και τα δυο καλά είνε, ξ;... Φαίνεται σαν άρχοντοχώρας... 'Οόχεσαι απ' την επαρχία για να ξεσκώσεις λιγάκι, νομίζω; 'Εγώ γλεντάω νύχτα—μέρα... Με λένε 'Ιντα... 'Ολοι με ξέρουν εδώ στο Καρτιέ...

Σταμάτησε μια στιγμή και κάρφωσε τα μάτια της, τα ξελιγμένα απ' το μεθύσι, στον Λανσελέν.

—'Α! έτσι... μουμυώρισε ασπασμένος εκείνος.

—Ναι... Πάνε τώρα... Πάνε τώρα... Δεν θυμάμαι πια πόσα χρόνια... Μά αν μ' είχες δει τότε... 'Ολοι οι άντρες τρέχανε ξοπίσω μου... Διάβολε, ήμουν όμορφη... Πίστηνέ με, ήταν κι' ένας που ήθελε να με στεφανώσει... Νά με πάλι κοντά στην οικογένειά του, στην επαρχία... Νομίζω πως ήμουν φρόνιμη, ήθη...

—Ζούσαμε μαζί... Κι' έπειτα, ένα ωραίο πρωί; κραά... Τίποσα για την επαρχία του, κι' αν τον είδες εσύ, άλλο τόσο τον είδα κι' εγώ... 'Ε, λοιπόν, αν ήμουν, καθώς με φανταζόταν κι' αν τον αγαπούσα, καθώς πίστευε... σου δοκίμασα, θάπρεπε να πάνα λάδανο... Είν' ή αλήθεια πως δεν σκοτώνει άμεσα αυτό το φαρμάκι... βάζεις τις φρονές και προφταίνουν να σε γλυτώσουν...

—'Εγώ εύτυχως, δεν ήμουν τόσο κοντή κι' ήξερα από πολλή καρδιά πριν τους άντρες... Τούτ'αίπα πάντα τον πατά, τον απατάω κι' όλους μου τους φίλους... Και να σου πώ, του άξιζε... Το άδοξεζε άλλωστε όταν τόσοσε και μ' άφησε...

Η 'Ιντα ξανασταμάτησε. Είχε αποκοιμηθεί απ' το μεθύσι. 'Ο Λανσελέν φώναξε το γκαρσόν, πλήρωσε, έβλε κεφρά μια φρίχτα χοντροκαυμάστη στην τσάντα της 'Ιντας κι' έφυγε τρεχάτος.

'Ηταν άνω—κάτω. Πότε άραγε του είχε πει ψέμματα η 'Ιντα; Τότε; Σήμερα; 'Η 'Ιντα που γνώρισε άλλοτε, τον γέλασε; 'Η η σημερινή 'Ιντα, άναγνωρίζοντάς τον, ήθελε να τον εκδικηθεί για την εγκατάλειψή της, σκεφαντώντας τον παλιό έαυτό της από πίσω;

—'Αν όσα του είλε, ήσαν αληθινά, δεν θάπρεπε πια νύχη τήναι. 'Ωστόσο δεν μπορούσε να το πιστέψει και ξαναφρόνοντας στο μυαλό του το τρυφερό και σερνό κοριτσάκι του παλιού καιρού, ψηθύρισε πάλι στον έαυτο του: «—'Εγώ έφταξα...»

'Εγώ την κατάντησα έτσι...»

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΚΕΔΟΤΑ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΑΡΜΑΝ

Κάποτε που ο Λουδοβίκος ο 14ος βρισκόταν στο παρεκκλήσιο του άνακτορου των Βερσαλλιών, ζήτησε να τον δει ο 'Αρμάν, ο διάσημος κομμωτής ήθοποιος της εποχής εκείνης.

'Ο 'Ελβετός φρουρός όμως, που ήταν στην πόρτα του παρεκκλησίου, τον εκράτησε και του απαγόρευσε να περάσει.

'Ο 'Αρμάν τότε σκέφτηκε να μεταχειρισθεί ένα κόλπο.

—Φίλε μου, είστε στο φρουρό, δάσκα φαίνεται νεοφερμένος και κι' αυτό δεν με γνωρίζεις.

—'Ε, και πού είσαι; τον ρώτησε ο φρουρός.

—Είμαι ο κυριεύς του βασιλέως κι' άνήγκω στην ακολουθία του.

Μέρισε λοιπόν να περάσει; είπε ο ήθοποιος.

—Νά κάτσης στ' αινά σου... 'Ακου; του απάντησε με τη χαρκτηριστική του άφέλεια ο έξυπνος φρουρός. 'Ο βασιλιάς δεν ξυφεί τα γένεια του μέσα στην έγκληρία. Καταλαβαίνεις;...

ΕΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΣΟΥΒΑΙΣΕ

Ένας Τούρκος στρατιώτης σκότωσε κάποτε με το σπαθί του το σκυλί ενός πασά. Μόλις το έμαθε αυτό ο πασάς, χάλωσε άμεσα το στρατιώτη για να τον δικάσει.

—Γιατί σκότωσες το σκυλί μου; τον ρώτησε.

—Γιατί μου ρίχτηκε να με δαγκώσει, πολυχρόνη μένε πασά μου, απάντησε ο στρατιώτης.

—Καλά... και δέ μπορούσες να το χτυπήσεις με τη λαβή του σπαθιού σου, αντί να το σουβλίσεις πέρα—πέρα;

—Αυτό δάκανα, πασά μου, αν ο σκύλος σου έπιχερούσε να με δαγκώσει με την... ούρα. 'Αλλά δυστυχώς μου ρίχτηκε με τα δόντια!...

'Η έξυπνη αυτή απάντηση έκαμε τον πασά να γέλωση με την καρδιά του και ν' αφήσει ελεύθερο τον ένοχο.



ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η πονηρία του 'Εβραίου. Πώς την έπαθε ο άγοραστής του σπιτιού του. Το καρφί. 'Ο φωριάρης γάιδαρς που λίγο έλειψε να διαλύσει το γάμο. Ένας άρσιος βουδδικός μύθος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένας 'Εβραίος πούλησε κάποτε το σπίτι του, από τον ρητόν όμως δρον, ότι εξαίρεται της πωλήσεως ένα μεγάλο καρφί που ήταν μπλεγμένο στον τοίχο, κοντά στην είσοδο.

'Ο άγοραστής δέχτηκε τον δρο αυτόν, με την ιδέα ότι δεν μπορούσε να έχει καμιά σημασία.

'Όταν όμως κάποτε, έκανε τους γάμους της κόρης του, παρουσιάστηκε ο καλός σου ο 'Εβραίος, σέρνοντας μαζί του έναν φωριαρμένο γάιδαρο, τον οποίο πήγε κι' έδεσε απ' το περίφημο καρφί.

—Τι κάνεις αυτό; τον ρώτησε ο νοικοκύρης του σπιτιού.

—Το καρφί είνε δικό μου, απάντησε ο 'Εβραίος. Μπορώ λοιπόν να το χρησιμοποιήσω όπως θέλω...

Οι προσκαλεσμένοι όμως στο γάμο, άρχισαν να δυσανασχετούν και να φωνάζουν.

—Θά μās χαλάσει λοιπόν το κέφι και τη διασκέδασι αυτό το ζωντόβολο εκεί πέρα; έλεγαν. Διώξτε τον κι' αυτόν και το γάιδαρό του, να πάει στα κομμάτια!...

—Φίλε μου, είστε τότε ο άγοραστής του σπιτιού στον 'Εβραίο, άντε στην ευχή του 'Αδραάμ, του 'Ισαάκ και του 'Ιακώβ, εσύ κι' ο γάιδάρος σου.

—Δεν πάω πονθενά, απάντησε ο 'Εβραίος.

—Μά μου χαλάς το γάμο.

—Τι να σου κάνω, αδελφέ μου; Δεν μπορώ ν' αφήσω λιτό το γάιδάρο μου. Δικό μου δεν είνε το καρφί;

—Δικό σου.

—Τότε, τί επεμβαίνεις και μου χαλάς κι' εσύ το κέφι, θες να φύγω; Τό θες αληθινά;

—Φυσικά, το θέλω.

—'Αγόρασε τότε και το καρφί μαζί με το σπίτι και θά πάω να δέσω το γάιδάρο μου άλλου.

Τι να κάνει ο άγοραστής του σπιτιού; Πλήρωσε στον παμπόταμο κι' απ' αυτόν κι' από το γάιδάρο του.

Στα ιερά βιβλία των Βουδδιστών υπάρχει ο ακόλουθος φωριάρτος μύθος για τον άνθρωπο:

Μία φορά, ένας ματαισμένος ρινόκερος κυνηγούσε έναν άνθρωπο, ο οποίος έτάνα στη φρεγγάλα του, έπεσε σε κάποια στιγμή σ' ένα απόκησιμο βάραθρο που έτιχε μπροστά του.

'Ο άνθρωπος, ή τύχη τον βοηθήσε να μελεχή στα καλά ενός δέντρου, που ήταν φτωχό στην άκρη του γαριού κι' έτσι δεν κατακλίσε στο βάθος. 'Όταν σπύθηκε όμως απ' την τρομάρα του και κύτταξε στη ρίζα του δέντρου, είδε δυο παντικούς, τον έναν άσπρο και τον άλλο μαύρο, οι οποίοι ροκάνιζαν τον κορμό του δέντρου.

Κατόπιν ο δόξτηκος άνθρωπος έρωξε το βλέμμα του πιο κάτω και είδε, με φρίκη του, στα βάθος της άβυσσου έναν τεράστιο δράκοντα ν' άνοινοκλείει τα τρομακτικά σαφάνα του και να βγάξει φλόγες απ' το λαγύγγι του. Γυρνώντας πάλι ο άνθρωπος τα μάτια του δεξιά κι' αριστερά του, είδε τρία κεφάλια φειδιών, που βγαίνουν απ' τα βράχια και προχωρούσαν κατ' επάνω του!...

Πρώτος φρίκη τότε, ο καυτόχρος άνθρωπος σήκωσε ψηλά το κεφάλι του κι' ένωιασε να πέσει μέσα στο σπύμα του μια σπαραγματιά μαζί από μια άγρια κηφήνη, που ήταν τρυπωμένη στο βράχο.

'Ο άνθρωπος τότε, ξαναγύρισε δίχως τους χυδώνους που τον περιέβαλλε, έχωντας το ρινόκερο που φρουρούσε από πάνω του, το δράκοντα που περιέβαλε να τον χάνει στο τεράστιο σπύμα του, τα φειδια που δλόγυζαν τον κορμό του δέντρου, ο άνωτος άνθρωπος, λέμε, έμεινε με το στόμα άνοιχτό κι' άρχισε να παλίζει το μέλι, πουτέρετε απ' την κηφήνη...

'Ο άνωτος αυτός των Βουδδιστών έχει την εξής σημασία:

'Ο ρινόκερος είνε ο θάνατος, ο δράκοντας είνε ο 'Αδης, τα τέσσερα φειδια είνε τα τέσσερα στοιχεία της φύσεως: ο αέρας, ή φωτιά, το νερό κι' ή γή. οι δυο παντικοί είνε ή ημέρα και ή νύχτα που άποκρίσκουν άδιάκοπα τη ζωή μας κι' ή σπαραγματιά του μελιού είνε ή σπαραγματιάς ήδονές και άπολαύσεις, σπύς άποίες παραβίδεται ο μάταιος άνθρωπος...



ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΛΟΙΜΟΝΟ! Ο 'Ιβάν θυμόταν τώρα καλά: ή ιδέα αυτή του είχε έρθει όταν συνάντησε το Γιουρί στο μπαρ του σταθμού να τρώει γαλήνια το ζαμπόν του, τη στιγμή που αυτός τον νόμιζε θύμα μαζί με την Πρίσκα, τη Βέρα και το Ζιλμπέρτ των πρακτόρων του Ντουμίν, του Ρασπούτιν και της Ναβίτζας Μιχαηλόβνας. Ναι, εκείνη τη στιγμή είχε γεννηθεί κάποια υποψία μέσα του. «Επειτα, ή ιστορία που του είχε διηγηθεί ο Γιουρί για την απόδρασή του, ήταν τόσο περιεργή... Α! ο Νερατόφ είχε δίκιο! Δεν ή-πληχαν παρά προδότες σ' αυτό τον κόσμο.

Τό άμαξι που μετέφερε τον 'Ιβάν, διέσχισε εκείνη τη στιγμή τα νησιά, στα οποία βρισκόταν ή έπαυσις της Κουλίγκαν. Η έκκλησις του ήταν με γάλη, όταν, περνώντας από μπροστά, είδε τα παράθυρά της φωτισμένα.

Ο μέγας δούξ σταμάτησε άμέσως σ' άνάξ του και πήδησε μπρός στην πόρτα. Άρχισε να τη χτυπάει μανα-μένα κι ένας θορυβός παρουσιάστη-κε σέ λίγο.

Ο 'Ιβάν τον ρώτησε αν ή χορεύ-τρια βρισκόταν μέσα κι αυτός τον απάντησε καταφατικά.

Άμέσως ο πρίγκιψ κατέλαβε, ότι ο Γκράτ δεν είχε χάσει τον καιρό του στο Τσάρσκογιε Σέλο, αφού ή χορεύτρια είχε γυρίσει κιάλιας στο σπίτι της.

— Άγιοι αρχάγγελοι! συλλογίζταν ο 'Ιβάν, σφίγγοντας γεννη-κά μέσα στην τσέπη του το περιστοφό του. Η 'Ελένη ξαναγύρι-σε! Τί την νοιάζει τώρα, αφού ο Τσάρος την υποστηρίζει;

Τον ώδηγησαν σέ λίγο σ' ένα μικρό μπουντουάρ, που μόλις ά-κούα απ' το άρσινά της. Βρισκόταν εκεί ένα πορτραίτο της δίδω-μο, που την παρίστανε με το κοστούμι της χορεύτριας, Φαινόντου-σαν τά υπέροχα πόδια της με ροζ μεταξωτές κάλτσες και τσάντες της που τ' στόλιζε ένα πελώριο κολλιέ με χρυσά μπρούτζινα. Τα μάτια της, βαμμένα για το θέα-τρο, είχαν μια λάμψη τόσο προ-κλητική κι' έδιναν τόσες άποσχέ-σεις, ώστε ο μέγας δούξ γύρισε το βλέμμα του άλλου μ' άποστροφή.

Αυτή τη γυναίκα λοιπόν είχε κά-νει φίλη του; Αυτή ή γυναίκα τον αγαπούσε;

Τί θα της έκανε τόσα; Να τη σκοτώσει; Γιατί να τη σκοτώσει; Και τί θα κέρδιζε έ-τσι; Μήπως θα του επέστρεφε την Πρίσκα;

Μά γιατί ή Κουλίγκαν άγοούσε τόσο να παραισιασθή; Σ' ύψους θα είχε άνθει στα διαμερίσματά της, για να γίνει πιο προκλητική ακόμα.

— Καταραμένη! ψιθύρισε ο 'Ι-βάν, κυττάζοντας το πορτραίτο της.

Σχεδόν άμέσως ή πόρτα πίσω του άνοιξε και σαν να την είχε προσκαλέσει με τη βλαστήμια του, ή Κουλίγκαν μπήκε μέσα.

— Έλατε δια άπ' το πλήθος των κοσμημάτων της κι' είχε μια άποστροφή, πραγματικά βασιλική. Προχώρησε προς τον 'Ιβάν με τα χέρια άπλωμένα και στο πρόσωπό της ζωγουριζόταν μια άπέραντη χαρά, γιατί τον ξανάβλεπε.

— Σας ξητώ, συγκώμη, ήρη-λότατε, που σας έκανα να περιμέ-νετε. Μά στολιζόμουν τη στιγμή που ήρθατε... και για σας θέλησα

να γίνω ακόμα πιο φραία.

Μά στάθηκε, βλέποντας την τρομερή έκφρασι του προσώπου του πρίγκιπος.

— Ω! Θεέ μου φώναξε. Γιατί έχετε τόσο τρομερή όψη;

— Ναι! Τρομερή, κυρία! φώναξε ο 'Ιβάν. Άληθινά τρομερή! Μά δεν σας φάνηκε τρομερό, ότι σας διηγήθηκε ο Γιουρί... Δεν είν' έτσι;

— Ο Γιουρί; Μά δεν τον είδα καθόλου! απάντησε ή 'Ελένη, κυττάζοντας τον 'Ιβάν κατάπληκτα.

— Δεν τον είδατε, γιατί άσφαλώς δεν τον χρειαζόσαστε πια.

Στ' αλήθεια τώρα μπορεί να ξεκουραστή.

— Υψηλότατε!... Υψηλότατε!... Τι σημαίνουν αυτά τα λόγια;

Γιατί με κυττάζετε έτσι; Δεν είμαι λοιπόν πια φίλη σας;

— 'Ελένη Βλαδιμηρόβνα, είσαι μια άθλια, 'Ηρθα εδώ έπίτηδες;

για να σου το πω αυτό! Γιατί πρέπει να ξέρης, ότι δεν μπορείς πια να με εξαπατάς!

— Μά είνε τρολλό... Τρολλό... φώναξε ή χορεύτρια που, δεν τολμούσε να πιστέψει σ' αυτά της. Ο 'Ιβάν Άντρεγιέβιτς, τρολλό...!

Κι' αυτή τη φορά τον κύτταξε με τρόμο.

— 'Ελένη Βλαδιμηρόβνα, ξαναφώναξε ο πρίγκιψ. Έσύ μου έ-κλεψες την Πρίσκα!

— Σου έκλεψαν την Πρίσκα! είπε ή 'Ελένη, της οποίας ή έκ-πληξις μεγάλωνε όλοένα.

— Θα μου επιστρέφεις άμέσως! Άκούς;... φώναξε ο μέγας δούξ έξαλλος. Άμέσως! Άπόψε! Γιατί άλλωδώς, θα σε λύσω, θά σε πατήσω σαν ένα συγμερό σκαμνί...

Κι' ο 'Ιβάν έβγαλε το περιστοφό του.

Η χορεύτρια έβγαλε τότε μια τρομερή κραυγή, κραυγή λύσσας και κατάρας, κραυγή άγρίας άγανακτήσεως. Άκούγοντάς την όλοι οι προσκαλούμενοι της κι' οι υπηρέτες της, έτρεξαν μέσα στο μπουν-τουάρ και θέλησαν να επέμβουν. Η γυναίκες σούλιασαν, βλώνοντας το περιστοφό του μεγάλου δούξος.

Μά ή Κουλίγκαν τούς έδιωξε όλους, βλαστημώντας και σπώ-χνοντάς τους.

— Άφήστε μας μόνους! Άφήστε μας μόνους! Τί ήρθατε να κάνετε εδώ; Γιατί ανακατευόσαστε σέ υποθέσεις που δεν σας έν-διαφέρουν; Πηγαίνετε στο διάβολο! Άν με σκοτώσει, αυτό δεν σας άφορά καθόλου. Μά φευγάτε λοιπόν...

Εμοιαζε τώρα με λείανα, καθώς πηδούσε απ' τον ένα σπόν άλλο, χώνοντας τα νύχια της σ' όλους κι' έτοιμη να δαγκώσει.

Σέ λίγο, όταν το δωμάτιο ά-δειασε έντελώς και κλειδωσε την πόρτα, γυρίζοντας πάλι προς τον 'Ιβάν, ο οποίος σ' όλο αυτό το διάστημα δεν είχε κουνήσει κα-θόλου κι' ο οποίος κατάρλητος, μά άποφασιστικός, κρατούσε πάν-τα το περιστοφό του, έξορσε το κορσάκι της, άφίπντας έτσι να φανή όλόκληρο το θηρού στη-θος της και τού φώναξε:

— Σκότωσέ με!

— Προτιμάς βέβαια να πε-θάνης παρά να υιο ξαναδώσεις την Πρίσκα! Αυτό είνε φυσικό, ά φ ο υ' α γ α π ά σ'! φώ-ναξε ο 'Ιβάν με φωνή βαθιά και κυττάζοντάς την με τρομερό μίσος.

Αυτή τη φορά, ή 'Ελένη κα-τέλαβε. Κατάλαβε, ότι όλο το ξαφνικό του μίσος έναντίον της όφειλετο στο ότι είχε μάθει π ώ ς τ ό ν ά γ α π ο ύ σ ε!

— Όλα έτσι εξηγούνται. Την κα-τηγορούσε πως τού είχε κλέψει την Πρίσκα από ξήλεια!

Αυτό ήταν άπλό, πολύ άπλό... Ω! πόσο τη μισούσε! Όσο έ-κείνη τον αγαπούσε, τόσο αυτός τη μισούσε...

— Έ λοιπόν, τού φώναξε, τί περιμένεις ακόμα; Είν' αλήθεια, σ' αγαπώ! Και άφού σ' έ μ ε μ-σείς, δεν μού μένει πια παρά να πεθάνω. Ο θάνατος από το χέρι



Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΒΡΕΦΟΣ

(Πίναξ του Γ. Κουρτού).

σου, θα ήταν ο πιο γλυκός. Ρίξε λοιπόν, ρίξε, 'Ιβάν! Ρίξε, Βανού-σα μου!...

Κι' έκλεισε τα μάτια της. Έξαφνα τ' άνοιξε πάλι, άκούγοντας έναν άπέραντο λυγμό του 'Ιβάν, ο οποίος της έλεγε δολιχώντας:

— Δώσε μου την Πρίσκα! Δώσε μου την Πρίσκα! Δέν με νοιά-ζει αν ζήσεις ή αν πεθάνεις, μά δώσε μου την Πρίσκα! Πόσα θέλεις για να μου δώσης την Πρίσκα;

— Α! δυστυχισμένη! φώναξε ή 'Ελένη. Θα προτιμούσα το πε-ριστοφό σου από τα λόγια σου!... Αυτό που είπες τώρα, δεν θα σου το συχωρέσω ποτέ, ποτέ! Όλα τ' άλλα κι' αυτή ακόμα την ά-τιμη κι' άνόνη κατηγορία, ότι σου έκλεψα την Πρίσκα, θα σου τ' ά συχωρέσω. Ναι, ναι! Μπορούσα να σου τ' ά συχωρέσω αυτά! Μά αυτή τη φρόσι που πρόφερες πρό όλιγου και με την οποία μ' έκανες να πονέσω περισσότερο, παρά αν μ' έγδερνες ζωντανή και πατούδες πάνω στην καρδιά μου, αυτή τη φρόσι δεν θα την ξεχάσω ποτέ!...

Θά μείνη μεταξύ μας. Άκούς; Κι' όταν θά μάθης όλη την αλή-θεια, όταν θά καταλάβης όλα όσα έκανα εγώ για σένα, όταν δεν θ' άμφισβήτης πια τις θυσίες μου κι' όταν θά συνδής στα γόνατά μου, ίκετεύοντάς με με τα χέρια ένωμένα να σε συχωρέσω, τότε, 'Ιβάν Άντρεγιέβιτς, θά σε σπρώξω

να πέθεις από τον και θά σ' άφήσω να περάσεις με τις τύψεις σου όλη σου τη ζωή. Α! με κατηγορείς γιατί σ' ά-γάπηνα! Δυστυχισμένη, σκέφτηκες ποτέ θά ήσουν, αν δεν σ' αγαπούσα;

— Δεν θά βρισκόμουν ίσως αυτή τη στιγμή μπροστά στα πόδια σου, ί-κετεύοντάς σε να μου ξαναδώσεις την Πρίσκα... απάντησε ο 'Ιβάν.

— Α! έκανε ή Πρίσκα. Είπες ίσως! Ίσως!... Άοχίζεις λοιπόν ν' άμφισβήτης, τρολλέ! Α! τρεις φο-ρές τρολλέ, που με κατηγορείς για την άτιμη μου. Άκου, 'Ιβάν Άντρεγιέ-βιτς, θά σου πω μερικά πράγματα που πρέπει να τ' ά μάθης. 'Επειδή είνε, κα-τά πάσαν πιθανότητα, ή τελευταία φο-ρά που σου εξηγούμαι για όλ' αυτά, είνε προτιμότερο να φωτίσω όλα τα σκατάδια, απ' το βάθος των οποίων με ποσοδύλεις! 'Ιβάν Άντρεγιέβιτς, δεν θά μάθαινες ποτέ, ότι σ' αγαπούσα, αν δεν μού μιλούσες εσύ πρώτος για την άγάπη μου με το περιστοφό στο χέρι και με την έπιθυμία να με σκοτώσης, σ' ά μάτια! Ναι, σ' αγαπούσα! Δεν ξέρω αν σ' αγαπούσε έτσι κι' ή Άλλη...

— Α! σου άπαγορεύω να μιλάς γ' αυτή την άγάπη!

— Και γιατί; Τη νομίζεις πιο άγνη απ' τη δική μου; Από τη δική μου, που κανείς δεν θά μπορούσε να τη λε-ρώσει, ούτε κι' εσύ ο ίδιος ακόμα; Ο-λοι μ' αγαπούσαν, μά εγώ, όχι μόνο τους περιφρονούσα, αλλά σ' άκούγα χαμηλώνοντας να μιλάς για την άγάπη σου σέ μια Άλλη. Άκούς; χαμηλώναν-τας... Σ' αγαπούσα τόσο, ώστε, όταν έτοι βρισκόμουν σ' απόγνωση, πήγα και βρήκα αυτή την Άλλη και της είπα:

«Ο 'Ιβάν σ' αγαπά!... Είνε δυστυ-χημένος και σέ περιμένει...». Άκούσε ακόμα κι' αυτό, 'Ιβάν Άντρεγιέβιτς. 'Επειδή αυτή που αγαπούσες, έπετηρεί-το απ' την άστυνμία του Γκουινόςφου κι' έπειδή έπρεπε, για τή ν ά σ φ α λ ε ι α τ η ς ά γ ά π η ς

σου, να πάγη αυτή ή έπιτήρησις, πήγα ή ίδια στον Γκουινόςφου και τον παρακάλεσα να δώσει σχετικές διαταγές. Μά έπειδή εκείνος δεν ήθελε, σκοτώθηκε— άκούς; σκοτώθηκε— και το πτώμα του πνέοντός του που έπιτηρούσε την άγαπημένη σου βρόθηκε μέσα στο κέδρα. Νά τί έκανα για σένα, εγώ που σ' αγαπούσα! Νά τί συνέ-βαινε εδώ, ενώ εσείς περνούσατε τον μήνα του μέλιτός σας στη Φιν-λανδία, ήρηλότατε. Έγιναν και πολλά άλλα ακόμα, για να μπορέ-σετε να περάσετε ευχάριστα εκεί επάνω... Ποιός λοιπόν, 'Ιβάν Άντρεγιέβιτς, θά έκανε για σένα αυτά που έκανα ή 'Ελένη Βλαδι-μηρόβνα, ή οποία σ' αγαπούσε;

Συντριμμένος, έκμηδενισμένος απ' τις άποκαλύψεις αυτές, ο 'Ι-βάν τραίλιζε:

— Συγγώμη, 'Ελένη! Συγγώμη!...

Κι' έρχεσαι τώρα, έξακολούθησε ή Κουλίγκαν, να με ρωτή-σες πόσα θέλω για να σου επιστρέψω την Πρίσκα; Δεν με ρωτάς καλύτερα, δυστυχισμένη, πόσα ξόδεψα για να σου τ' ά δώσω;

— Συγγώμη! Συγγώμη! φώναξε ο μέγας δούξ. Εμ' ένας ά-θλιος! Εμ' ένας δυστυχισμένος! Συγγώμη... Σέ πιστεύω!...



Ο Γάλλος μυθιστοριογράφος Φερνάν Κοννέ

τον έβλεπε. Είχε πιάσει τα χέρια της, μά έκανε δεν τ' ά έννοιωσε. Τού μιλούσε χωρίς να τον κυττάει, σαν να είχε μπροστά της μια σκέη Πίσσας φορές, έσ' εμ, πόσες φορές τού είχε μιλήσει έτσι σαν να βρισκόταν παντού της.

Σέ μια στιγμή έπληκσε επάνω και τον έαυρωσε για να περάσει. Ο 'Ιβάν γαντζώθηκε στα πόδια της και φώναξε:

— 'Ελένη! 'Ελένη!...

— Μά π' άν έκ' είνε να γίνω τον κλότ μου, ήρηλότατε...

— 'Ελένη! φώναξε ο 'Ιβάν... Μην φεύγεις!

— Χωρίς 'Ιβάν. Σου άπόγνωση να κάνω τ' άδύνατα δυνατά για να σώσω την Πρίσκα... Χάρε!...

Κι' έξαφνα έπαιξε.

ΟΗΟΥ ΟΥΤΕ Ο ΓΚΡΑΤ ΟΥΤΕ Ο ΓΙΟΥΡΙ ΕΙΝΕ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΙ

Ο Γκράτ ήταν παιδί. Μολοντί κατατάχταν από χωριό, είχε την άξιοση να ζή όπας ζούσαν οι νέοι της αριστοκρατίας που έχουν με-γάλη περιουσία και τή σκορπίζουν τίμια.

(Άκολουθεί)

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΓΚΥ, 35 ετών. ΜΠΕΜΠΕΚΑ, 5 ετών. ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.

(Σ' ένα δαλόνι, το οποίο χρησιμοποιείται και για τραπέζια. Παλιό έπιπλα από φανταστικό βελούδο, ένας καθρέφτης θαμπός με κορνίζα ξεθωριασμένη, ένα χαλί τρυπημένο. Στις άκρες δεν φαίνεται κανείς. Έξω από μπάινεϊ μέσα ο Γκύ, όδηγούμενος από μια υπηρέτρια).

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Περιμένετε, κύριε, αν θέλετε έδώ. Έτσι έρχεται εντομεταξύ η κυρία.

ΓΚΥ. — Και ο κύριος;

(Η υπηρέτρια κουνάει το κεφάλι της).

ΓΚΥ, (έπιμονα). — Ο κύριος;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. — Δεν ξέρουμε πού πήγε ο κύριος. Έφυγε, χωρίς να πηδ πού πάει. Περιμένετε ώστόσο την κυρία. Έτσι αυτή ξέρει περισσότερα.

(Η υπηρέτρια φεύγει).

ΓΚΥ, (μόνος). — Κρύβεται ο άνθρωπος; Κρύβεται; Μά δεν θα μου ξεφύγει. Ήθελε ή ώρα που θα εκδικηθώ. Την προετοίμασα τόσον καιρό αυτή την εκδίκησι. Έτσι, έ; Έπειδή αυτός εινε όρσιος, νομίζει πως μπορεί να κάνει ό,τι θέλει. Μπορεί να παίρνει την αραβαστι-α ενός άλλου, όπως μου πήρε τη δική μου... Ήμουν τόσο εύτυχι-σμένος! Λάτρευα τη Μαριέττα και λογαριάζαμε να κάνουμε τους γάμους μας την άνοιξη. Όταν έφαγα παρουσιάστηκε εκείνος, ο ό-ρσιος Λουκιανός Σάνλου, και μου την πήρε. Μου πήρε τη Μαριέττα, που ήταν για μένα το πάν. Μου την πήρε, γιατί ήταν πιο όμορφος από μένα και ήξερε να γοητεύει τις γυναίκες. Μου την ξελόγαρε σιγά-σι-γά, ο άνθρωπος, ο ληστής, ο κλέ-φτης!... Α, πόσο υπόφερα!... Κόντευα να τρελλαθώ από την ά-πελπισία μου. Έπεσα από πόδια της Μαριέττας, την έκτενσα να γυρίσει κοντά μου, μα του κάκου. Ήταν πια ξετρελλαμένη με τον όρσιό της Λουκιανό. Τότε σκέ-φτηκα να εκδικηθώ. Μά δεν βια-ζόμουν... Ρίχτηκα σε διάφορες επιχειρήσεις, για ν' άπασχολήσω λίγο τη σκέψη μου. Και να πού τά-φερε ή τύχη να γίνω πλούσιος, πολύ πλούσιος... Μά τί να τα έ-κανα τα πλούτη, μόνος, έρημος, προδομένος; Όταν έφαγα, μου ήρθε μια ιδέα. Ο πλούτος εινε παντοδύναμος, εινε το καλύτερο μέσον εκδίκησης. Ήξερα ότι ο Λουκιανός είχε τη μαγία να παί-ζει χαρτιά, κι έχαμε κάθε τόσο μεγάλα ποσά. Είχα μάθει πως εί-χε έτσι καταστραφεί οικονομικά. Κι άποφάσισα τότε να τον συ-ναντήσω και να του πληρώσω το κακό που μου έκανε... Τον αντί-μωσα και του έδειξα μια υποκρι-τική φιλία, σαν να είχα ξεχάσει πια το κακό που μου έκανε. Του δάνεισα χρήματα, λίγα στις άρ-χές, πολλά ύστερα. Έκείνος, χω-ρίς να υπονιάζεται καθόλου τι παγίδα του έστηνα, δέχονταν με χαμόγελο έμπιστοσύνης και χαράς τα χρήματά μου. Και τώρα... τώρα μπορώ να τον κάνω ό,τι θέλω. Μπορώ να στείλω τον Λουκιανό στη φυλακή και ν' αναγκάσω τη Μα-ριέττα να πέση στο πόδια μου, ζητώντας έλεος. Ήθελε ο κακός να γελάσει κι' εγώ. Χά, χά! Αυτό δά περιμένα. Να μαζευτεί ένα μεγάλο ποσό, ώστε να του εινε αδύνατον να μου το επιστρέψει. Μου χρεο-στάει ήδη εκατό χιλιάδες φράγκα. Και στα χάλια που βρίσκεται ση-μερα, δεν δά μπορεί να μου δώσει ούτε χίλια. Τι δά γίνη λοιπόν; Θα τον καταγγείλω και δά τον βάλω στη φυλακή, δά κάνω κατάσχηση στα έπιπλα του, δεν δά του άφθω οι ούτε μια πράθα... (Γυρνάει και βλέ-πει γύρω του). Τι όρσιος έπιπλα, αλήθεια!... Δεν δά βγάλω ούτε χίλια φράγκα απ' όλα αυτά. Μά δά χορτάσω εκδίκησι. Α, να σε τι αβλήτητα κατάντησε ή Μαριέττα. Της έχει αδει πρό πολλού, και τη μικρή της προίκα. Καλά να πάει όμως... Προτίμησε αυτόν, τον ό-ρσιό τυροδικώτη, από μένα... (Έξω από μπάινεϊ τρέχουν τα βήματα κι' ή φωνή ενός μικρού παιδιού). Ένα παιδί!... Α, και... Ο Λου-κιανός μου εινε ότι έχει ένα κοριτσάκι. Κι' αυτό μ' έκανε να νοιάσω μένα μου μια φοβερή ζήλεια...

(Η Μπεμπέκα μπαίνει μέσα, κρατώντας μια κούκλα και τρα-γουδώντας. Ο Γκύ την κοιτάζει και χλωμαίνει. Η μικρούλα κα-θίζει την κούκλα της σε μια πολυθρόνα).

ΓΚΥ, (ψιθυριστά). — Θεέ μου!... Εινε απαράλληλη ή Μα-ριέττα, όταν ήταν μικρούλα και παίζαμε μαζί. Είχε τα ίδια καστανά και πολύ σγουρά μαλλιά, τα ίδια γλυκά γκριζα μάτια, το ίδιο μικρό στοματάκι, με τα κόκκινα χειλάκια...
ΜΠΕΜΠΕΚΑ, (κιντάει τον Γκύ, χαμογελάει και πάει κον-

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΤΟΥ ΗΕΝΡ-ΙΑΣΟΥΕΣ ΠΡΟΜΕΝ



Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ



λα μου;
ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Με λένε Μπεμπέκα.
ΓΚΥ, (ψιθυριστά). — Έτσι την έλεγαν κι' εκείνη τότε.
ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Τη μαμά μου τη λένε Μαριέττα και τον πα-πατά μου Λουκιανό. Κι' εσύ πώς σάς λένε;
ΓΚΥ, (άποφύγοντας ν' άπαντήση). — Και την κούκλα σου πώς τη λένε;
ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Τη λένε Μιμή. Την αγαπώ πολύ τη Μιμή. Εινε το παιδί μου. Κι' ο μικρός μου φίλος ο Ζάν την αγαπάει πολύ και τη λέει κι' αυτός παιδί του, όταν παίζουμε μαζί. Ξέρετε, ο Ζάν εινε πολύ καλός. Όταν μεγαλώσουμε, δά παντρευτούμε.
ΓΚΥ, (συγκινημένος). — Τα ίδια... Έτσι, όταν ήμαστε κι' ε-μείς μικροί, παίζαμε μαζί. Ήμουν εγώ ο μπαμπάς κι' εκείνη ή μαμά της κούκλας της. Και λέγαμε πώς όταν μεγαλώσουμε...
ΜΠΕΜΠΕΚΑ, (διακόπτοντάς τον). — Τι λέτε, κύριε; Ήσαστε κι' εσείς μικρός και παίζατε; Και τώρα ειντε λυπημένος και κλάτε γιατί δεν ειντε πια μικρός; Και ή μαμά εινε πολύ λυπημένη και τη φιλά για να την παρηγορή. Θέλετε να σας φιλήσω κι' εσάς, κύριε; (Φιλεί με τ' άγγα της χειλάκια το τραχύ πρόσωπο του Γκύ, ο οποίος σπινει ένα λυγμό).

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Γιατί κλάιτε έτσι, κύριε; Κι' ή μαμά κλάει διαρκώς...

ΓΚΥ, (σφογγίζοντας τα μάτια του παραγμένος). — Εινε λοιπόν πολύ λυπημένη ή μαμά μου;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Ό, και... Εινε πάρα πολύ λυπημένη. Γιατί κάποιος κύριος κακός, ό, πού να-κός, θέλει να μās βιάσει, κακός λέ-νε ο μπαμπάς και ή μαμά. Κι' ο μπαμπάς έφυγε και δεν ξέρουμε πού πήγε. Κι' ή μαμά κλάει, όλο κλάει... Έδώ και λίγη ώρα, έ-φυγε κι' αυτή, μα ξέρω πού πάει. Θέλετε να σας πω πού πάει; Μά δεν δά το πήτε σε κανένα... (Μι-μίζει έμπιστευτικά).

— Πήγε να πουλήσει το δαχτυλίδι της με την πράσινη πέτρα. Είχε πολλά δαχτυ-λίδια και βραχιόλια και κορδέλες ή μαμά. Μά τα πουλήσε όλα. Και δεν της είχε μείνει παρά μόνο το δαχτυλίδι με την πράσινη πέτρα. Μά σήμερα πήγε να το πουλήσει κι' αυτό. Και ξέρετε γιατί; Αυτό εινε ακόμα πιο μυστικό. Η μαμά θέλει να μαζέψει μερικά χρήματα για να τα στείλη στον κακό κύριο και να τον ήμερέσει λίγο. Και να κάνει οικονομία, καθώς λέει, δεν μās παίρνει πια ούτε φρούτα, ούτε γάλα. Και χτές το βράδυ, δεν ά-χαμε ούτε φαγητό. Έγώ πεινούσα πολύ και ήθελα να φάω. Γιατί μια φορά, όταν της το είπα, άρρι-να κλάει.

ΓΚΥ, (σφιγγοντας στην άγκυλιά του τη μικρούλα). — Κοι-μένη μου, Μπεμπέκα!...

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Α, εκείνος ο κακός κύριος!... Φαίνεται πως έδωσε κάποτε χρήματα στο μπαμπά. Δεν ήταν πάντα, φαίνεται, κα-κός. Μά τώρα δά ζητάει πίσω τα χρήματά του και θέλει να βάλη την μπαμπά στη φυλακή. Και κλάει όλοι, ο μπαμπάς, ή μαμά κι' εγώ...

ΓΚΥ, (πολύ συγκινημένος). — Μικρό μου άγγελουδά!...

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Πέστε μου τώρα, γιατί κλάιγατε εσείς;

ΓΚΥ. — Γιατί... Γιατί... Νά... Γιατί δεν έχω κι' εγώ ένα ό-μορφο και καλό κοριτσάκι σαν εσένα.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Αυτάματα, κύριε. Μά εγώ, βλέπετε, έχω μπαμπά και μαμά. Αν δεν είχα, δά ερχόμουν μαζί σας. Φαίνεται τόσο καλός, και σάς αγαπώ. Σας αγαπώ πολύ...

(Ο Γκύ σηκώνεται από τη θεί του).

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Γιατί σηκώνηκατε; Θα φύγετε; Περιμέντε λίγο, νάρθη ή μαμά. Θα ήδωτε τι καλή πού εινε. Μόνο πού τα μάτια της εινε κόκκινα, γιατί κλάει κάθε τόσο, άκοιμισμένη στο τραπέ-ζι της σάλας. Κλάει και λέει: «Είμαι πολύ δυστυχισμένη».

ΓΚΥ. — Πρέπει να ηγηάσω, μικρούλα μου.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Και δεν δά ξανάφθετε;

ΓΚΥ. — Θέλεις να ξανάφθω;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Και βέβαια θέλω. Φαίνεστε τόσο καλός και

σας λυπάμαι τόσο, γιατί ειντε λυπημένος... Μά... Άκούστε... Έ-γώ δεν μπορώ να έρθω μαζί σας... Άλλά... μπορώ να σας δώσω



ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Κλάει διαρκώς, άκουμπασμένη στο τραπέ-ζι της σάλας...

την κούκλα μου για να παρηγορηθώ. Εινε όρσιότερη από μένα και έπαιζαμε μαζί. Μά, κύριε, πάλι κλάτε!... Τι πρέπει να κάνω για να μην κλάτε;
ΓΚΥ. — Δεν έχω συνήθει να μιλώ μ' άγγελουδά σαν εσένα, μι-κρούλα μου.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Δεν τη θέλετε λοιπόν την κούκλα μου;

ΓΚΥ. — Άκουσε, μικρούλα μου... Θα την πάρω όταν ξανάφθω.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Και πότε δά ξανάφθετε;

ΓΚΥ. — Δεν ξέρω πότε. Νά, μετά δυο-τρεις μέρες...

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Πολύ καλός, δά σάς περιμένουμε...

ΓΚΥ. — Και τώρα, πού φύγω, δες να σε φιλήσω κι' εγώ;

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Φιλήστε με, κύριε.

(Ο Γκύ σκύβει και φιλεί με πατρική στοργή τα τριανταφυ-λίνα της μαγουλάκια).

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Καλή αντίκριση, λοιπόν, κύριε...

ΓΚΥ. — Καλή αντίκριση, μικρούλα μου.

(Κιντάει σιωπηλά τα γλυκά μάτια της μικρούλας).

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Μά δεν μου ειντε τ' όνομά σας. Ποιός να

παιδάει μαζί μου πώς ήρθε;

ΓΚΥ. — Νά πώς πώς ήρθε κάποιος που τον έστειλε ο κακός κύ-ριος...

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Ο κακός κύριος!

ΓΚΥ. — Νά. Και πώς ήρθε να σας πη, ότι ο κακός κύριος έγινε

κακός και δεν θέλει να του επιστρέψετε πια τα χρήματα

που του χάσατε ο μπαμπάς σου. Και, μάλιστα, δά του στείλη κι' άλ-λολά κι' ύστερα δά φύγη μακριά, πολύ μακριά, για να μη σάς ενοχλήση ποτέ πια.

ΜΠΕΜΠΕΚΑ. — Νά, κατάλαβα. Ο κα-κός κύριος έγινε έφαγα καλός. Μά, γιατί;

ΓΚΥ. — Γιατί του μίλησε κάποιος άγγελος...

(Ο Γκύ φεύγει με το κεφάλι σκυμμένο, με μια κόκκινα, συντριμμένο, μα κι' εύ-ρηματισμένο).

ΜΠΕΜΠΕΚΑ, (μόνη). — Του μίλησε έ-νας άγγελος!... Καλά λέει ή μαμά πως ό, κα-λός άγγελος μās προστατεύουν...

ΑΙΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΒΑΡΑΡΟΥ ΝΤΟΥΡΕΤ

Κατά τη βασιλεία του άειμνήστου Όθωνος, έπαιξε όρσιος κακός ός φρουράρχος Άθη-νών ο Βαρνός συνταγματάρχης Ντουρέτ. Την εποχή εκείνη ο Ντουρέτ ήταν ένας από

τους καλύτερους αξιωματικούς κι' από τους έ-μπιστοτέρους ξένους, οι όποιοι είχαν ακολουθή-σει τον Όθωνα στην Ελλάδα. Για τον Ντου-ρέτ, λοιπόν, αυτόν διηγούνται δά εξής χωρι-σμένα ανέκδοτα:

Ο Όθων είχε την συνήθεια να επισκέπτετα

συντάξεις αρχαιολογικούς τόπους τών Άθη-νών. Σε μια τέτοια επίσκεψη του έρχε να σ'

ακόμα κι' από το φρούραρχο Ντουρέτ. Τ

στην λοιπόν που ανέβαιναν τα προπύλαι-

α της Ακροπόλεως, ο Όθων στάθηκε και δει-

κναι στο φρούραρχο το ναό της Άπτερον Νίκης, τον ερώτησε:

— Δεν μου λέτε, κύριε φρουράρχε, πότε χτίστηκε αυτό το οικοδόμημα;

Και ο Ντουρέτ άπάντησε άφελέστατα:

— Δεν θυμάμαι καλά, Μεγαλειότατε... Μου φαίνεται ώστόσο ότι δεν

έχω ανάμνηση ακόμα την ύπηρεσία του φρουράρχου όταν χιζόταν αυτή

η εποχή...

Ο Ντουρέτ διατηρούσε μακροτάτη κάτασχη γένειάδα. Όταν όμως

επανέστρεψε ή μόδα του ύπογενείου, ή βασιλίσσα Άμαλία του σύστησε

να ακολουθήσει κι' αυτός τη μόδα αυτή.

Ένα τριγωνικό ύπογενείο δά ηγηάγη καλύτερα στο στρατιω-

τικό παρόσημό! του ειντε.

Μολονότι ειναι ύπερ της φυσικής αβλήτος, Μεγαλειότατη, δά

ακόμα κι' όταν μου την ύποδειξε σας! άποκρίθηκε ο φρουράρχος.

Την άλλη μέρα πράγματι, ο Ντουρέτ παρουσιάστηκε στ' άνακτορα

κι' άνέβη στον άγρίως φυλιδισμένο, αλλά και βαμμένο μαύρο. Η

βασιλίσσα δεν μπόρεσε να κρατήσει τα γέλια της μόλις τον άντικρυσε

κι' του ειντε:

— Γιατί αυτή ή μεταβολή, κύριε φρουράρχε;

— Μεγαλειότατη, άπάντησε ο Ντουρέτ με θαυμαστή έτοιμότητα, το

παιδί μου πενθεί για την άπώλεια... του τέτρου ήμισιός του!...

ΕΦΑ ΛΟΓΙΑ

Το να έχη κανείς μια βιβλιοθήκη, εινε κάτι

πολύ διαπορευτικό από το να κάνει καλή χρήση της βι-

βλιοθήκης αυτής.

John Lubbock

Ένα τριγωνικό στο δωμάτιό μου τα βιβλία, σω-

στάται μου δώδεκα, περιμένουν να με παρηγορήσουν σε

αυτή ώρα λυπηρή ή σκοτεινή.

Proctor

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΚΙ' ΑΣΙΚΙΚΑ

ΠΕΡΙ ΓΙΟ-ΓΙΟ

Στά σύγκαλά σου έλα, Μανιά,
πριν σ' άρχινήσω απ' το γοναίο
και μόλις το χειλάκι μου σουφώσει στις δυο μπάντες,
δά βλαστημήσω και σταυρό
και τους δούλους έν χορψ
και τους μεγαλομάτυρες φράγκους και προτεστάντες!

Πάλι σε δίκες δά ριχτώ
με έισαγγελέδες δά μπλεχτώ
κι' ο τύπος πάλι δά να βγή να γράφει τελευταίως
«Έγκλημα παρά τω Ψυροί».
Τό έδω απέθανε αυθωρεί.
» Άντιζηλία τα αίτια. Ή απάθεια του φονέως».

Πάμε λοιπόν να μου κουνάς
κι' όλημερίς να μου γυρνάς
σαν τις άριστοκρατίσες, με το γιό-γιό στο χέρι
και τη συνήθειά σου αυτή,
που ύπονοι, δεν ξέρω τί,
έγώ στην κόβω π' και φ'ι, με δικόμο μαχαίρι!

ΘΥΣΙΕΣ

Και στα χαρτιά και στον καφέ
μούπε ή μάντισσα: — «Άδελφέ,
λίγον καιρό τα νεύατά σου θέλεις γλεντήσεις άκόμα.
Κι' εγώ από την ώρα αυτή
τόρριξα άκόρη στο ποτό,
προτού στο παγωμένο του με ρίξει ο Χάρος στρώμα.

Κι' όποιος να πίνω με θωρεί,
δεν ξέρει, — και με λέει μπερλή! —
που μεθισμένη στα καλά, πρέπει ή ψυχή να φύγη.
για το ταξίδι το στερόν,
τ' άνήλαστο και μακρινόν,
για κεί που ίσως ή άτη χαρά ναύαι πιο λίγη...

Μη με εironεύσεις αν πονώ
για τη ζωή, μελαγχρινόν,
αφού την έχω, ο άμορφος, για χάρι σου αγαπήσει.
Αν δες και τώρα αυτόκτονόν,
φτάνει να ξέρω πού τ' άγνό
κι' αγαπημένο χέρι σου τα μάτια μου δά κλείση!...

ΜΕΤΑ ΜΕΛΕΙΑ

Έσχασες τα πεντάβολα, της κούκλας τα βαφτίσια,
την τυφλωμένα, το κομπολόι, τα νάβια τα παιδίσια,
που σιγά σιγά τα μάγουλα, στο ίδιο το βιβλίο,
στης κρού Μάρως το σχολείο, το τελευταίο θρανίο...

Έσχασες και τον Αίσωπο, το σκύλο του Σταυρίτη,
που άνατηδόντας γαυγίζε πρσά απ' τον κροφράχη
και απ' το φόβο, με στοιγνιά κραυγή, άγγελο
και σ' άπ' το φόβο, με στοιγνιά κραυγή, άγγελο

χορομένη.

...ίσως μου ερχόσουν να κινήτης, άχνή σαν πεταμένη...

Την άρρωστιάρα έσχασες την κούκλα την κερένια
και το γάτρο που σοβαρός μετρούσε το σφυγμό της
κι' όταν άρρώστανες και σ'ι, με πόνη, ο ίδιος, έγωνα
σ' έβλεπε και της άνης σου τον τάραξε ή άσχημία...

Και τώρα έρωτοχάρισα, γι' άλλον άναστενάζεις,
τον παιδικό σου συντρόφο, σαν ξένο τον κιντάεις
και κατασείμα τη στιγμή και βλαστημώ την ώρα,
που δέ σε φίλησα μικρή, να το θυμάσαι τώρα...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΚΑΕΜΑΝΕΣ

Ός γνωστόν, ο Κλεμανσώ ήταν πάντοτε αντιπολιτευόμενος του

Μαριάν, έναντιον του όποιον πολλές φορές είχε μιλήσει δομωτάτα

μέσα στη Γαλλική Βουλή.

Όταν λοιπόν κάποτε του παρετήσαν ότι με την αύστηρή κριτική

του άδικούσε ίσως τον Μαριάν, ο όποιος επί τέλους έγνώριζε πάρα πολ-

λά πράγματα, ο περιφραγμένος πολιτευτής άπάντησε:

«Ο Μαριάν ίσα-ίσα δεν ξέρει τίποτε, ενώ κα-

ταλαβαίνει τα πάντα. Εινε δηλαδή το αντίθετο τού

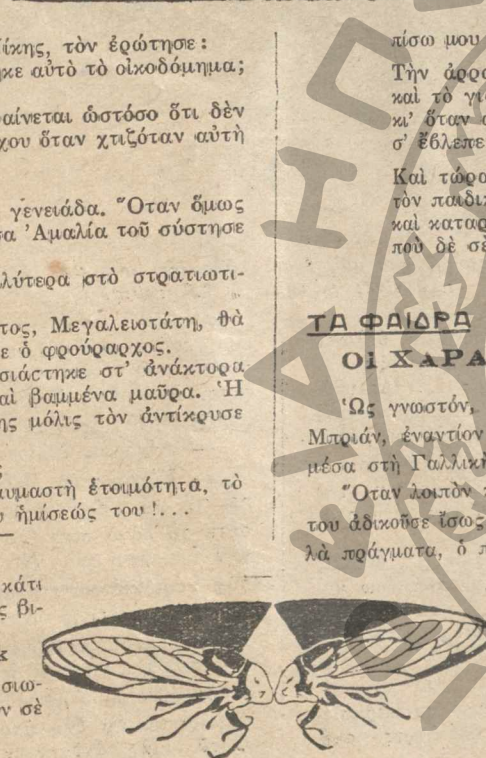
Πουανκαρέ».

— Και τί εινε ο Πουανκαρέ; τον ερώτησαν.

— Αυτός δά ξέρει όλα, αλλά δεν κατα-

λαβαίνει τίποτα, άπάντησε ο ξεκατάκατος «Τι-

γίς».



ΠΑΛΗΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

..... Η ΝΤΙΝΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Γ'.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος).
— "Ε, αυτός εινε μπιτ καταπάλαβος, ελτα μέσα μου, και γιά να γλυτώσω, ένα πειά μου μένει. Νά κάνω τόν τρελλό κι' εγώ!... Δέν έπρόφτασα όμως να έφαρμόσω τó σχέδιο αυτό, όταν μπαίνει μέσα ένας ανώτερος τώρα άξιωματικός, καθώς τοιλάχιστο φαινόταν, γιατί ό άλλος σηκώθηκε και υποκλίθηκε ενοσβάστως μπροστά του...



Μου φάνηκε σαν τόν Σπύρο τó Μελά...

Φαίνεται πως ό νεοφερμένος είχε σταθεί έξω από την πόρτα κι' άκουγε όλον τó διάλογο.
— Στάσου! ελτε στο γέρο, μόλις μπήκε μέσα. Καθόλου παράξενο ό νέος αυτός να μή γνωρίζη τίποτε. "Ι-σως να μεταφέρει έγγραφα συμβολικά και κρυπτογραφικά, χωρίς να έχη και γνώση του περιεχομένου! Και γύρισε προς έμένα:
— Παυδί μου, μου ελτε πατριώδες, χωρίς να ξέρης ίσως και χωρίς βέβαια να υποπτευθής, έβαλες τó κεφάλι σου σε κίνδυνο μεγάλο. Έπρεσε θύμα κανενός έπιτηδείου...
— Εγώ! Γιατί; Τί έκαμα;...
— Κάποιος σου έδωκε να μεταφέρης από την επαναστατημένη Σάμο στην Ελλάδα, έγγραφα κρυπτογραφικά και συμβολικές ένθεσεις. Νέος είσαι, άπειρος είσαι και φυσικό εινε να υποπέσης και σε λάθος... Έμεις σε συμβουλευόμαστε, γιά να μήν πάς χαμένος, να μάς πής ποιοι εινε αυτοί που σουδούσαν τά έγγραφα και πού κρύβονταν στο Βαθύ (προτεινόμενα της Σάμου) και σου υπόσχομαι να σ' έλευθερώσω. Και όχι μονάχα αυτό...

— Άλλά;
— Άλλά και χρήματα θα σου δώσω μπόλικά... "Αν μάλιστα ξέρεις να μάς διαλεκάνης αυτά τά συμβολικά που γράφονται στις ένθεσεις, σου δοκίμομα, άλλαχι-μύλλαχι, πώς έκαμες την τύχη σου!...
— Τί διάβολο ένθεσεις εινε αυτές, σκέφθηκα. Μήπως τις βρήκαν σ' άλλον και κατά λάθος νομίζουν πως τις βρήκαν σ' έμένα, ή μήπως μου κάνουν οι ίδιοι καμιά φαλτσιτσέτα!

— Δουπόν, τί σκέπτεσαι; με ρώτησε ό Τούρκος άξιωματικός.
— Σκέπτομαι ότι δέν καταλαβαίνω... τί μου λέτε, τού ελτα.
— Και όμως, παιδί μου, πρόσεξε καλά. "Η ένοχή σου εινε αποδεγμένη... Πάς να χάσης τή ζωή σου, δέν συλλογίζεσαι τά νεύατα σου; Έσχάτη προδοσία!... επαναστάσεις... σκοτώθηκαν Τούρκοι στρατιώτες...

— Δέν μου λές, τού λέω, άστεινέσαι ή μήπως έχεις τρελλαθεί, όπως κι' ό κύριος από δω;
Και τού έδειξε τόν γέρο.

— "Ο γέρος εταράχθηκε, σαν να θύμωσε, αλλά ό άλλος, ό ανώτερος, τόν καθησύχασε. Κι' έπειτα με ρώτησε πάλι:
— Πώς σου ήρθε να νομίζης ένα τέτοιο πράγμα;

— Τί πως μου ήρθε; απάντησα. "Ο ένας με ρωτάει επότε θα κλέβουμε τή Ντίνα, ό άλλος; επότε γέννησε ή Ταϊτού. Σεις μου λέτε γιά έγκλήματα εσχάτης προδοσίας. Τί θέλετε να φαντασθώ κι' εγώ!... Μου λέτε γιά ένθεσεις κρυπτογραφικές. "Ο,τι ελχα έπάνω μου, τά πήρατε, άλλα χαρτιά δέν έχω, έντός αν μου αναρώσατε τίποτε έσεις!...

— "Ωστε άρνείσαι ότι έκόμισες έγγραφα ένοχοποιητικά;
— Άρνόμια διαρρήδην!

— Και τούτο τί εινε, σε παρακαλώ;
Και βγάδεις και μου δείχνει τά χαρτιά που μου πήσαν τó προί, και μεταξύν τών άλλων, τó δγκώδες, πολυσέλιδο, στενογραμμένο και ανυπόγραφο διήγημα τού έξ' Άλεξανδρείας βαυβακεμπούρου που λησιμόνησα στην τσέπη μου, άμα μου τó έδωκεν ή μακαρίτισσα Σβορώνου.

— Και ποιά άπ' όλα αυτά τά χαρτιά εινε τά ένοχοποιητικά; ρώτησα.
— Έτοπό! μου ελτε ό Τούρκος άξιωματικός και μούδειξε τά χειρόγραφα τού διηγήματος. Έδώ, μου έτόνισε, υπό διάφορα ψευδώνυμα και φράσεις συμβολικές καταστρώνει τó όλόκληρο σχέδιο έλληνικής επαναστάσεως, τής οποίας άπαρχή ήταν ή Σάμος!...

— Αλλά έδώ ήταν πού σάς άνησύχησαν;



Έδώ οι τάφοι τών νεκρών...

— Αύτά!

— Άλλο τίποτε έντός αυτών δέν υπάρχει;

— Όχι, πρὸς τó παρόν.

Τους έξήγησα τότε περί τίνος έπρόκειτο, επακαλόστηκα και τή μορφή της Σβορώνου, την οποία ελτα να ρωτήσουν τηλεγραφικώς. Έπειτα τούδωσα να καταλάβη ότι ή Ντίνα κι' οι "Έλληνες άξιωματικοί τού Ναυτικού ήταν άσφαλώς ήρωες τού διηγήματος. Και πρόσθεσα:

— Μά αν ήταν ένοχοποιητικά αυτά τά χαρτιά, θα τά έπαρνα μαζί μου, βγαίνοντας στη Σμύρνη; Και γιατί;... Για να με συλλάβετε;... Δέν θα τ' άφνω ελς τó βατόρι;...

— Τό σκεφτήκαμε κι' έμεις αυτό γιά μιá στιγμή, μου ελτε, αλλά νομίστηκε ότι τά έπρεπε γιά να τά παραδώσης στις έδώ ένδικες οργανώσεις τών "Ελλήνων.

— Και ήταν άναγκη να φέρω χαρτιά γιά να τά βρήτε; Δέν τούς τά έλεγα προφορικώς;

— "Η λογική αυτή φαίνεται ότι τούς έπεισε και κατέβηκαν όλι κάτω. Σε μιá ώρα ξαναένδθηκαν επάνω.

— Είσαι έλεύθερος, μου ελταν, να φύγης από δω, αλλά όχι κι' από τή Σμύρνη. Θα σε πάμε σ' ένα ξενοδοχείο και θα μείνης υπό έπιτήρησιν, ως να διευκρινισθί τó πράγμα...

— Και θα μείνω γιά καιρό έδώ;
— Έξαρτάται.

— Καλά, κι' αν δέν έχω χρήματα, γιά να μείνω πολὺν καιρό στη Σμύρνη;

— Όλα σου τά έξοδα θα τά πληρώσουμε έμεις.
— Ποιοι έσεις;
— "Η "Οθωμανική Αυτοκρατορία.

— Όλα γενικώς;
— Όλα.

— Τιςκακορ ήντέρμι. "Ο Θεός να τήν παλαιοχρονή τήν "Οθωμανική Αυτοκρατορία! φώναξα.

Στό ξενοδοχείο — ήταν ένα έπί της προκυμαίας, αλλά δέν ήταν μακρυά από τόν ποταμό — μου έδηλώθη ότι ελμαι έλεύθερος να γυρίσω στην πόλη άνευόχλητα.

Πρώτη μου δουλειά λοιπόν ήταν να πάω στο λιμάνι και να πιάσω τóν ένα ναύτη κι' ένα κορίτσι, που έμοιαζε με κάποιον άλλο πλοιοπόλο.

— Αθηνάιο δημοσιογράφο, τί εινε τούτοι; Μήπως με γελάν τά μάτια μου! Γυρίσω λοιπόν πίσω και τούς βρήκα έμπροσ.

Δέν ελχα κάνει λάθος. "Ηταν ό Μελάς ό Σπύρος κι' ένας άλλος συνάδελφος, που δέν θυμίζω κατ' όνομα τ' όνομά του. Περγνοσαν απειτικο και σοβαροί δίχως να με κιντίζον.

Δέν έδωσταξα.
— Σπύρο! φωνάξα.

— Στάμ!

— Βρε τί εινε αυτό; Μήπως εινε Κορινθίος σήμερα;

— Όχι, θα σου εξηγήσω, μου λέει. Τραβήξαμε και μεις γιά τή Σάμο, αλλά ό Κορίνθιος δέν μάς επέτρεψε να βγούμε. "Ετσι ήρθε στη Σμύρνη, γιατί τó βατόρι μας δά έπανε κι' έδώ. Φυσικά θέλησα να βγω, γιά να ίδω τή Σμύρνη. "Από τούς βαρκάσηδες όμως έμαθα τó δικό σου πάθημα! Να βγω, ή να μή βγω; Να ρθω στη Σμύρνη και να μή βγω έ-ξω θάσκα. Σμύρνη σου λέει ό άλλος; Συνεννοήθηκα τότε με τόν πλοίαρχο, έλληνα βαπόρι τó δικό μας βλέπεις, τούτα τί δημοσιογραφικό δαιμόνιο με τάραξε, τέτοιο δαιμόνιο που δέν θα μπορούσε να τó εξαγάγη ούτε ό Χριστός, και έπί τέλους τόν κατάφερα να μ' άφήση και να βγω, ως τρίτος πλοίαρχος; μαζύν με τόν συνάδελφο έδώ, που μεταφέρθηκε κι' αυτός σε ναύτη, και πήρε τó κορίτσι γιά τά τρόφιμα. Και βγήκαμε.

— Και τώρα πού θα πάμε;
— "Ως γνήσιοι ναυτικοί, στα Χίονια.



Ο κ. Πρόξενος.

πως μου ελταν!

— Και τί θα κάνουμε έκει;
— "Ως γνήσιοι δημοσιογράφοι, θα πλουθίσουμε Κοινωνιολογία!... Έγώ θα ίδω τις έχομένες υπάρχεις έκει πέρα... "Υπάρχουν "Μαύρα άνθρωποι κι' έδώ, όπως και στην Πειραιά, όπως και παντού... Θυμάμαι κατά θεόρατα κυπαρίσσια, μαύρα, φωτοσκιαζόμενα από ένα καθαρό φεγγάρι που άσπριζε τή φύση καθώς πηγαίναμε στο δρόμο μας. "Επειτα κάτι Τούρκοι νεκροταφεία...

— Έδώ εινε οι τάφοι τών νεκρών κι' άπ' έκει τών ζώντων! μου ελτε ό Μελάς.

Την άλλη μέρα πήγα στο προξενείο.
— Έρχομαι εκ μέρους ένκεινου τού δημοσιογράφου, τούς ελτα, που έγραψε στο "εκαράκοιλο.

— Α, ναι, αλήθεια, καλά πού με θυμήσατε, να στείλω να τόν έ-λατρώσω! μ' απάντησε ό πρόξενος.

— Παρίττον, τού ελτα, γιατί... αυτοκτόνησε!

— Αυτοκτόνησε!... Γιατί;
— Γιατί άνεκαλόστη ότι ή Ντίνα ήταν ό Κωνσταντίνος, ότι ή Ταϊτού έκαμε νόθο με τόν φλογερό πολεμιστή και πως σ' όλα αυτά έντρεχαν κι' ένκενος κι' ένας φιλόλογος βαυβακεμπούρος τής "Αργολίδας...

— Μαρε τί λές;
— Άντιο!...

Σι δυό-τρεις μέρες ήρθενα από τó "εκαράκοιλο στο ξενοδοχείο. Συνάντησα, μου ελταν, πού σε ένοχλήσαμε. Λάθος ελχε γίνει!... "Η μέρες, βλέπετε, εινε πονηρές πολὺ. Πήρε και τó χειρόγραφο σας. Τό άδησ.

— Σας τó χαρίζω!

— Όχι, όχι, γιά όνομα τού Θεού, μάς άποφάσισε ως πού να μεταφορσθί. Και πάλιν παρακαλώ να μάς συγχωρή-σας!... Λάθος!...

— Να σας συγχωρήσω!... Τό μεταφράσατε, ελτατε, αυτό τó διήγημα;

— Μάλιστα.

— Και τó διάβασε ή άστυνομική έπιτήρηση;

— Έδδεν!

— Τότε συγχωρεθήκατε!... Αύτη ή μαρτυρία φτάνει, όχι μονάχα γιά τήν παρούσα, αλλά και γιά όλες τις περαιτέρω άμαρτίες σας...

ΤΕΛΟΣ
ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

ΛΗΙΟΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ
ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΠΟΥ ΠΕΤΥΧΕ

Στην έφημερίδα μάς γερομανικής πό-λεως έδημοσιεύθη κάποτε ή έξής δήλω-ση εκ μέρους τού άρχισυντάκτου:

— "Εξ ήμερών άγοράσαμε από κα-ποιον οινολόγην τής πόλεως μας ένα μπουκαλί κόκκινο κρασί. Με την πρώτη όμως δοκιμή άπεδείχθη ότι τó κρασί αυτό δέν ήταν παρά μίς τεχνητή διάλυση οινοπνεύματος και διαφόρων άλλων χρο-ματικών υλών. "Εάν έντός είκοσιεπτάωρων άφραν ό έν λόγος οινολόγης δέν φέρει στα γραφεία τής έφημερίδας μας ένα μπου-καλί κρασί, άνθθεντο όμως και από καθαρό μούστο καμωμένο, να έινε βέβαιος ότι στο αύριανό μας φύλλο θα δημοσιεύσουμε τ' ό-νομα του, πρὸς μεγάλη βέβαια ζημία τών συμφερόντων του".

Αίτες άφες μετά την κυκλοφορία τού φύλλον, στο όποιο έδημοσι-ύετο ή παραπάνω δήλωση... εκατέφθασαν στα γραφεία τής έφη-μερίδας ένκεινης καμιά έξηνητορία μπουκαλία θαμνίσιο κρασί!

Πώς έγινε αυτό; "Απλούστατα... Τό άμύητο κόλπο τού άρχισυν-τάκτου ελχε πάσει. Διάφοροι οινολόγοι που πωλούσαν νοθευμένο κρασί, νομιζοντας, καθένας χωριστά, πως αυτούς άφορούσε ή δήλω-ση έπεσαν να στείλουν στην έφημερίδα από μιá μπουκαλία θαμνί-σιο κρασί.

ΠΕΝΝΙΕΣ

— "Όπως βεβαιώνουν οι συλλέκται αυτογράφων, από όλους τούς με-γίστους άνδρες τής εποχής μας, ένκεινοι που άποφείγουν να δίνουν αυ-τογράφα εινε κατά σειράν ό Πάσας, ό Μουσελίνι, ό άεροπόρος Λίντ-μπεργκ και ή Γκερτά Γκαίμπερ.

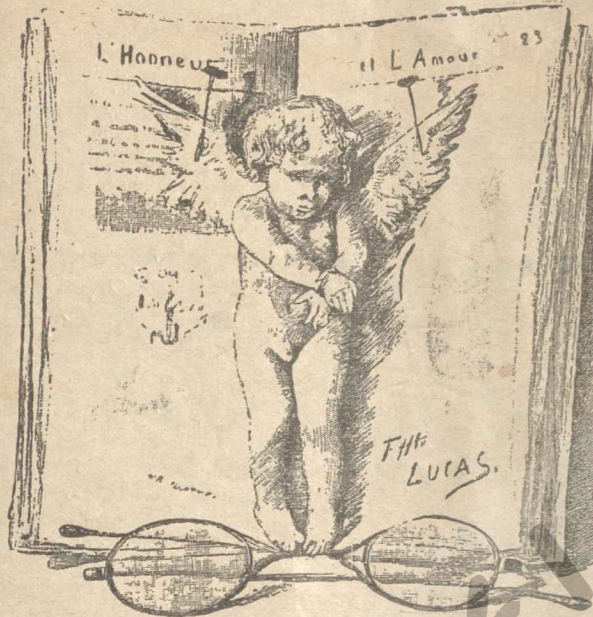
— "Ο μακροκαικότερος άνθρωπος τού κόσμου εινε ένας κάτοικος τής Βοσνίας, τού όποιου τó άνά-στημα δέν υπερβαίνει τα 54 εκα-τοστά τού μέτρου.

— "Ο λιλλοπύσιος αυτός χωρικός ληστέρας εινε κάτιστα και μολονό-λιλλοπύσιος φορτός τού έγιναν έλκυ-σάμενες προτάσεις να βγί στο ύπαιθρο, άρνήθηκε διαρρήδην.

Τό καλύτερο, τ' όραιότερο, τó πρακτικώτερο και τερπνέ-τερο δώρο γιά τις γιερτές

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", ΤΟΥ 1933

130 σελίδες πλούσια εικονογραφημένες και με πλούσια ύλη.
Δραχμικά 25.



ΓΝΩΜΙΣ, ΣΚΙΨΕΙΣ, ΑΙΣΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

"Ενα πνεύμα ανώτερο ποτέ δέν κυριαρχείται από τόν έρωτα.
Βίκτωρ Ούγκω.

"Όταν ένας νέος παντρεύεται μιá νέα, ό Θεός παρενδύεται στο γάμο. "Όταν ένας γέρος παντρεύεται μιá νέα, ό Θεός στέλνει από ψηλά τήν εύλογία του. "Όταν όμως ένας νέος παντρεύεται μιá γριά, τότε ό Θεός ούτε παρενδύεται στο γάμο, ούτε στέλνει τήν εύλο-γία του.

Μπαλζάκ.

Τό κορίτσι εινε από μάλαμα, ή παντρεμένη από άσχημ, ή μεσο-κοπή από μπρούτζο κι' ή γριά από μολύβι.

"Ο κόσμος έγινε γιά τούς άνδρες κι' όχι γιά τις γυναίκες.
"Οσκαρ Ουάιλντ.

"Η σεμνότης εινε τó όπλο τής άμορφιάς, όπως τó άγκάθι εινε τó όπλο τού ρόδου.

"Η άγνότης τής ψυχής και τού χαρακτήρος εινε ή μεγαλύτερη δό-ξα γιά μιá γυναίκα.

Κάρμεν Σούλα.

Μέσα στον έγκέφαλο τής κακής γυναί-κός υπάρχει διλητήριο όχις.

Αρχαίο γνωμικό.
"Ο έρωτας εινε ένα πάθος που βασανίζει μονάχα τήν ψυχή που τó αισθάνεται.

Δημόκριτος.
"Όποιος παντρεύεται πρέπει νάχη δυό κεφάλια, αλλοιώτικα δέν θα μπορέσει να τά βγάλη πέρα.

Ταλλεστράτος.
"Η σύζυγος εινε ένας εφάλτης πανταχού παρών.

Αρχαίο γνωμικό.
"Η ήδονή μπορεί ν' άγορασθί, ή ευτυχία όμως δέν πουλείται πουθενά.

Αλ. Δουβας.
"Η γυναίκες αγαπούν με τήν άσχή, όπως οι άνδρες αγαπούν με τήν όμορ-σάν — εάν βέ-βαια αγαπούν.

"Οσκαρ Ουάιλντ.
"Η καρδιά κατέχει τó μυστικό τής ζωής όταν έξοι να άσπασθί.

Λαμαρτίνος.
"Η άμορφία εινε άφελεια, όσο και τά άλλα πράγματα που γενικώς θεωρούνται άφελεια, ίσως μάλιστα και περισσότερο από αυτά.

Βίκτωρ Ούγκω.
"Η καρδιά έχει κι' αυτή τή λογική. "Η λογική τού ανθρώπου όμως δέν τήν αναγνωρίζει.

Λούμπος.
"Η γυναίκα φαίνεται από τó ρούχο που φέρει.

Γαλλική παροιμία.
"Ο έρωτας έρχεται στις καρδιές μας πότε σαν δάκρυ τ' ουρανού και πότε σαν σπινά τής καύσεως. πότε γιά να μάς δροσίση και πότε γιά να μάς κάψει.

Μπαλζάκ.
"Η γυναίκα εινε ένα λουλούδι που μονάχα κάτω από τή σκιά μπο-ρεί να άνταρξθί και να ευοδισθί.

Πιερ Λοτί.
"Ο έρως κρατάει στο ένα του χειρί τή φλόγα τής ζωής και στο άλλο τήν πέφρα τού θανάτου.

Μαρίς Μπαρρές.
Τόσο όρσος εινε τó δάκρυ από μάτι τής άμορφιάς, ώστε κι' ό έ-ρωτος ό έρωτας δέν τολμά να τó σφονγίστ κι' ένα του φίλημα.

Κλαρετί.
"Όλα τά έργα τού Θεού έγιναν γιά να εξυμνηθώσουν τόν έρωτα.

Αλφόνσος Ντεντέ.
"Η καρδιά τού άνθρώπου πούζει με θεομολογία όπου άνατίσσαν-ται όλα τά λεπτότατα άνθη τών αισθημάτων.

Εδγ. Σόη.
Οι σοβαροί και μεγαλόλητοι άνθρωποι γίνονται σοβαρώτε-ροι και μεγαλοχαιρότεροι μ' έ-κεινο που ζύνει έλαφρούς τούς άλλους. Με τόν έρωτα δηλαδή και με τó μίσος.

Φρειδ Νίτσε.
"Ο έρως εινε άρχιτέκτων τού σύμπαντος. "Αλ. Ντσαντέ.

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΣΕΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Αδελφί τη φορά, τα πράγματα είνε σκούρα! ψιθύρισε ο Σέρλοκ Χόλμς. "Αν πέσω στα χέρια των ληστών αυτών, με περιμένει χωρίς άλλο ή τύχη του ανθρώπου που βούρα στην όδω Ουστ-Φέρου. Ένα καλό πρωί, ολόκληρο το Λονδίνο θα μάθει, ότι ο Σέρλοκ Χόλμς βρέθηκε τρελλός, περιπλανώμενος στους δρόμους. Τι πρέπει να κάνω; Δεν βλέπω κανένα τρόπο σωτηρίας...

Τη στιγμή εκείνη, ο άστυνομικός άκουσε θόρυβο ατμομηχανής και γνωρίζοντας, είδε ένα μεγάλο πλοίο που έπλεε προς τις εκβολές του Ταμέσσεως. "Αν ήταν δυνατόν να το φτάσω και να ζητήσω βοήθεια!... Δυστυχώς, οι πειρατές είδαν κι αυτοί το εμπορικό και μάντευσαν τις προθέσεις του Χόλμς.

— Γρήγορα!... Τραβάτε γρήγορα κοντά!... βροντοφωνούσε ο Μπλάκβελ. Είπε ζήτημα ζωής και θανάτου. "Αν ανακαλυφθεί το μυστικό μας, χαθήκαμε!... Μας περιμένει ο θάνατος κι η εξορία, αν μιάς ξεφύγει... Πρέπει να τὸν πιάσουμε!... Εμπρός!...

"Επειτ' από μισό λεπτό, η βάρκα του Μπλάκβελ βρισκόταν σ' απόστασι δύο μέτρων απ' τη βάρκα του Χόλμς.

— Ο διάβολος να πάρη την ψυχή σου, σπαιγόνε! ούρλιαξε ο άρχειρατής κι' άδειασε τρεις φορές το περιστροφικό του κατά του Χόλμς.

Ο άστυνομικός όμως ήταν πλαιγιασμένος στο βάθος της βάρκας κι' έτσι η σφαίρες πέφταν από πάνω του, χωρίς να τον άγγιζουν καθόλου.

— Τώρα, είνε ή σειρά μου! φώναξε ο άστυνομικός, ο οποίος σηκώθηκε επάνω και πρότεινε το περιστροφικό του κατά του άρχιπειρατού.

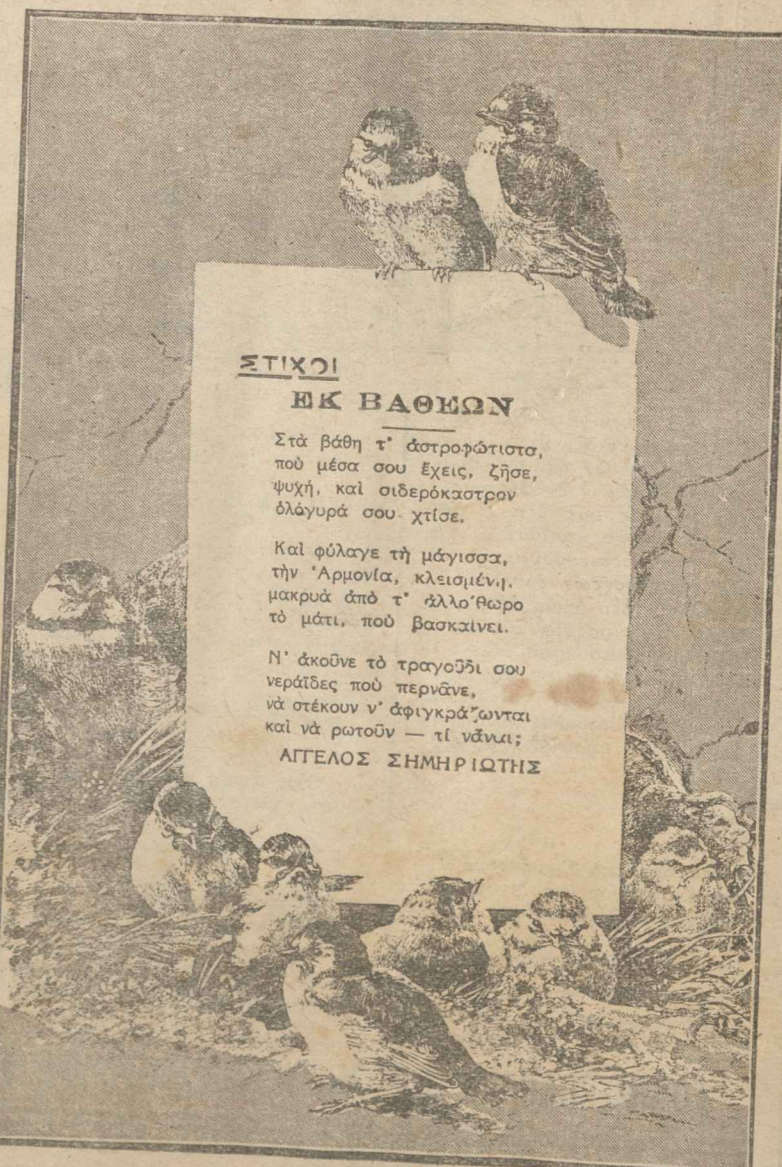
Η δύο βάρκες είχαν διπλώσει πειρά ή μία την άλλη κι' ο άστυνομικός ήταν βέβαιος, ότι θα σκότωνε το Μπλάκβελ.

Αλλά τη στιγμή που έβαζε το δάκτυλό του στη σκανδάλη του περιστροφικού, έννοιωσε έξαφνα δύο σιδερένια μπράτσα να τὸν πιάνουν από πίσω και νὰ τὸν σφίγγουν με μιά άκατανίκητη δύναμη. Συγχρόνως αίσθάνθηκε κάποιον νὰ τὸν δαγκάνη με λύσσα στὸν τράχηλο.

Ο άστυνομικός δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσει μιά κραυγή πόνου. Έννοιωσε κατόπιν τὰ δύο μπράτσα που τὸν είχαν πιάσει, νὰ τὸν τραβούν προς τὰ πίσω και νὰ τὸν οίχουν κάτω. Διὰ πόδια τὸν πέρασαν έπειτα βαρείά τὸ στήθος, ἐνὼ τὰ χέρια τὸν άρρατάν αὐτοπάλου του μεταποστρίσαν στὸ λαμίο του κι' άρραχσαν νὰ τὸν σφίγγουν με δύναμη. Άμέσως ο άστυνομικός αναδοκίησε στὸ πρόσωπο τοῦ άπρωσδοκίητου αὐτοῦ αὐτοπάλου του τὸν Σεγδαρμένο, ο οποίος είχε λυθεί απ' τὰ δεσμά του κι' έσωσε τὸ Μπλάκβελ.

— Τὸν κρατῶ, καπετάνιο!... Τὸν κρατῶ! φώναξε ο Σεγδαρμένος στὸ Μπλάκβελ. Τὸ κρατῶ τὸ λαγωνικό αὐτὸ τῆς άστυνομίας, στὸ ὁποῖο αὐτολόγησα πρόσδωσα τὸ μυστικό τοῦ νησιού μας.

— Η κόλασι νὰ σὲ καταπιῇ, ἔδω! ούρλιαξε ο Μπλάκβελ. Διόρθωσε όμως τὴν άνοησία σου,



ΣΤΙΧΟΙ

ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ

Στὰ βάθη τ' άστροφρόντιστο, ποὺ μέσα σου έχεις, ἔρως, ψυχή, και σιδερόκακτρον δάγυρά σου χτίσε.

Και φύλαγες τὴ μάγισσα, τὴν Ἀρμονία, κλεισμένη, μακριά από τ' άλλο ῥωρο τὸ μάτι, ποὺ βασκινεῖ.

Ν' άκούεις τὸ τραγοῦδι σου νεράδες ποὺ περνάνε, νὰ στέκουν ν' άφίγκράζονται και νὰ ρωτούν — τί νάναι;

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

(Τὸ πὸς ἐνδιαφέρον άστυνομικό άνάγνωμα)

γιατί τὸν έπιασες στὴν πὸς κρίσιμη στιγμή... Νὰ σκοτώ, Σεγδαρμένο. Δέσε τον χειροπόδαρά!

Αὐὸ ἄλλοι πειρατές πήδηξαν στὸ μεταξὺ στὴ βάρκα, γὰ νὰ τὸν θύσουν τὸν Σεγδαρμένο.

Ένῳ δὲ οἱ κακούργοι οίχονόντουσαν κατὰ τοῦ Χόλμς και τὸν Σεγδαρμένο, τὸ μεγάλο εμπορικό πλοίο περνοῦσε κοντὰ στὸ θέατρο τῆς πόλεως.

Η μόνη ἑλλάδα τοῦ άστυνομικοῦ εξαφανίζονταν μέσα στὸ σάδι τῆς νύχτας.

Ζ'

Η ΠΥΡΩΜΕΝΕΣ ΒΕΛΟΝΕΣ

Ο Σέρλοκ Χόλμς βρισκόταν τώρα στὴ φουλά τὸν πειρατὸν τὸν Ταμέσσεως. Τὸν είχαν λύσει τὰ δεσμά του, γιατί ἐκεῖ δὲν ἔπρεπε νὰ διαφύγει. Τὸν είχαν σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο, μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόντουσαν σωριασμένα κι' άνακατεμένα παντός εἴδους πορευμένα, προσερχόμενα σίγουρα ἀπὸ ληστείες. Ἐπάνω σὲ πλάκα και σακούλα, γεμάτα άκόμα, διακρινόντουσαν διάφορα σήματα, ἀπ' ὁποία φαινόταν ἀπὸ ποιά πλοία κι' ἀπὸ ποιὲς άποθήκες ἔρχετο διαταραχθεῖ ή κλοπὲς.

Στὴ μέση τοῦ δωματίου βρισκόταν ἕνα τραπέζι, γεμάτο μὲ τ' άπομεινάρια ἐνὸς λαουτισταίου γεύματος. "Ενας σωθὸς ἀπὸ μπουκαλάρια ροζῆς φανέρονται, ὅσο οἱ πειρατὲς τοῦ Ταμέσσεως τὴν στιγμή που ο Σέρλοκ Χόλμς έφτασε στὸ νησί τους, γλεντοῦσαν και διασκεδάζαν.

Ο Σέρλοκ Χόλμς, διατηρῶντας πάντα τὴν ψυχραιμία του, μύτησε τοὺς πειρατὰς, οἱ ἐπὶ οἱ ἦσαν καμμιὰ τριανταριά. Ἡ ναγνώρισε πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς, γιατί τοὺς είχε συναντήσει καὶ ἄλλοτε στὴ μακρινή του σταδιοδρομία ὡς άστυνομικός. Ἐφοδὸταν όμως μὴπως άναγνωρίσει κι' αὐτοὺς, γιατί πάντα κατὰβλεπε τοὺς κακοποιοὺς με δύο φορές μεταμνηστέως.

"Εξαφνα, μέσα σ' αὐτὴ τὴν διήγησι παρουσιάστηκε κι' ο Μπλάκβελ. Οἱ πειρατὲς τὸν ποδέχτηκαν μ' ἐκπνευμίες και ζητωκραυγές. "Εκεῖνος όμως προοίς νὰ τοὺς δὴν σημασία, ἔθηκε κοντὰ στὸ τραπέζι.

— Φέρτε ἔδω αὐτὸ τὸ πὸς! εἶπε, δείχνοντας τὸν άστυνομικό. Δὲν θὰ μᾶς χάσουμε καὶ πολὺ. Ὅσοστο, ἐπιθυμῶτε πολλὴ νὰ μάθω πὸς κατόρθωσα ν' άνακαλύψω τὰ ἱχνη μας. Πρέπει ἀπὸ κάποιον διχὸ μου νὰ μάθω, ὅτι τὸ άκατοίχητο σάδι τῆς ὁδοῦ Ντέντσορντ μᾶς χροίμενει ὡς άποβάθρα.

Ο Σεγδαρμένος άποπὲς τὸ Χόλμς ἀπ' τὸ σῆμα και τὸν έσπρωξε άγρια ὡς τὸν άρχηγὸ του.

— Δὲν μᾶς λὲς λοιπὸν, ποὺ ὅς εἶσαι; ρώτησε ο άρχιπειρατής, ἔξετάζοντας ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια τὸ Χόλμς. Σιωπῶνεις; Έννοια σου και σὲ ξενοκαλά.

— Τόσο τὸ καλύτερο! ἀπάντησε.

πρὸς ο άστυνομικός. "Ετσι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ συστηθῶ. Ο Μπλάκβελ δάγκωσε τὰ χεῖλιά του. Δὲν ὑποφαιζόταν τὴν ταπεινότητα τοῦ άστυνομικοῦ, ἀλλὰ ἤθελε ἔτσι νὰ τὸν κάνει νὰ ὁμολογήσει ποὺς ἦταν.

— Εἶσαι κατ'άσκοπος; τὸν ρώτησε σὲ λίγο.

— Έγώ; ἀπάντησε γελώντας ο Χόλμς. Δὲν ἔχω καμμιὰ σχέση με τὴν άστυνομία... "Ισία-ίσια... Έρχόμουν στὸ νησί σας γὰ νὰ σᾶς προτεῖνω μιά ἐπιμερδὴ ἐπιχείρηση.

— Λὲς ψέμματα! ούρλιαξε ο Μπλάκβελ. Τότε, γιατί ἔδεσες τὸν Σεγδαρμένο;

— Γιατὶ δὲν τοῦ εἶχα καμμιὰ ἐμπιστοσύνη. "Ημουν βέβαιος πὸς ἦσαν κατ'άσκοπος τῆς άστυνομίας και τὸν ἔκανα άνικανο νὰ σᾶς βιάσει.

— Εἶνε ψέμματα ὅλ' αὐτὰ! φώναξε ο Μπλάκβελ. "Αν ἤθελες πραγματικά νὰ συνεργαστῆς μαζί μου, δὲν θὰ με σημάδευες με τὸ περιστροφικό σου, γὰ νὰ με σκοτώσης. Ὅπωςδήποτε, σὲ προειδοποιῶ, ὅτι ἂν δὲν μοῦ πῆς τ' ὄνομά σου και τὸ σκοτὸ που σ' ἔφερε ἔδω, θὰ σὲ σκοτώσω αὐτίματα!...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ἔβγαλε τὸ περιστροφικό του και τὸ ἔκρινε κατὰ τοῦ άστυνομικοῦ.

— Ένα!... Δύο!... Τρία!... μύτησε ο πειρατής.

Μὰ στὸ τέλος, ἀπὶ νὰ πραγματοποιήσει τὴν ἀπειλή του, πέταξε με μανία τὸ ὅπλο ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Ο Σέρλοκ Χόλμς δὲν είχε συνειδηθεῖ καθόλου κι' ἦσυχος κάπνισε μέσα στὰ μάτια τὸν άρχιπειρατὴ, βέβαιος ὅτι δὲν θὰ πραγματοποιήσει τὴν ἀπειλή του.

— Σέβητρα, εἶπε ο Μπλάκβελ, ὅτι αὐτὸς ο θάνατος θὰ σοῦ ἔνε εὐχάριστος, γιατί μέσα σὲ μιά στιγμή θὰ τελειώσουν όλα...

Ένῳ όμως θὰ σὲ τιμωρήσω με ἄλλο τρόπο!...

Καὶ γυρίζοντας προς τοὺς πειρατὰς, ἐπρόθεσε: — Ἀκούστε, σύντροφοι, ἔχω νὰ σᾶς κάνω μιά πρόταση!...

— Σιωπή! Σιωπή! Ο καπετάνιος θὰ μιλήσει! φώναξαν οἱ πειρατὲς και συγκινητοῦθηκαν γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι.

— Ο κατ'άσκοπος αὐτὸς ἤθελε νὰ μᾶς προσδοχή! εἶπε ο Μπλάκβελ. Λοιπὸν, ἐμεῖς θὰ φωνήσουμε γενναίως και θὰ τὸν ἐκτελέσουμε. Ἀλλά, ἐπρόθεσε ο κατ'άσκοπος μ' ἕνα σκληρὸ χαμόγελο, πρέπει νὰ τοῦ ἀφήσουμε μιά ἀνύμνησι ἀπ' τὴν ἐπίσκεψή του στὸ νημέρι μας. Μιά μικρὴ βάλινα στὸ κεφάλι κι' ἡ δουλειά μας θὰ τελειώσει. Θὰ τὸν μεταφέρουμε κατόπιν στὸ Λονδίνο, ὅπου προηγουμένως θὰ χαράξουμε με πυρομένο σίδερο στὸ στήθος του τὴν εἰδοποίησι αὐτή:

— Ὅριστε ἡ τύχη που πέφτει ἐνέει καθε λαγωνικό τῆς άστυνομίας.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Μπλάκβελ ἔσαν δεκτὰ ἐκ μέρους τὸν πειρατὸν μ' ἐκπνευμίες και με χειροκροτήματα.

— Ζήτω ο Μπλάκβελ! Ζήτω ο Μπὸς! Τὰ βελόνια στὸ σπαιγόνε! καὶ τὸν τρελλάνοιμε!...

— Δέστε τον καλά σ' ἕνα καθίσμα! διέταξε ο Μπλάκβελ. Δεκα πειρατὲς οίχτηκαν συγχρόνως ἐπὶ τὸν άστυνομικό, ὅπως κατ'έκτασιν ἐπάνω του κι' ἦσαν ἀδύνατο νὰ τοὺς διαφύγει.

Τὸν ἔδεσαν λοιπὸν γερά ἐπάνω σ' ἕνα καθίσμα και τοῦ ἦσαν πρὸς τὸ κεφάλι.

— Θυθερὸ τέλος! ψιθύρισε ο μεγάλος άστυνομικός. "Εκανα όμως καλὸν μου. Θέλησα ν' ἀπαλλάξω τὸ Λονδίνο ἀπὸ τοὺς ἀθλίους αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπέτυχα... Πεθαῖνε τοὺς κακοποιὸς στὸ πεδίο τῆς μάχης.

Κατωματῶς ἐνῳς ἀπ' τοὺς κακοποιοὺς τοποθέτησε ἐπάνω στ' ἕνα μεταλλικό τραπέζι, μέσα στὸ ὁποῖο ἔβριζε οὐδάνευσι καὶ τὸ άναψε. Συγχρόνως ο Σεγδαρμένος, ἀχτινοβολώντας ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἔφερε στὸ τραπέζι μιά μικρὴ κασσετίνα και τὴν άνοιξε.

Ο Σέρλοκ Χόλμς ἔβριζε σ' αὐτὴ ἕνα πλάγιο βλέμμα και εἶδε ὅτι τὸ βελόνι στὴ φουλά, φώναζε: ο Μπλάκβελ, πυρῶστε!

— Λοιπὸν, φίλοι μου, φώναξε ο Μπλάκβελ, πυρῶστε!

βελόνες αὐτές. Θὰ κάνω μόνος μου τὴν... ἐγχείρησι!... "Α! "Α! σκύλε, κατ'άσκοπε!... Σὲ δύο λεπτά δὲν θὰ ἔξεις ποὺς εἶσαι... Δὲν θὰ εἶσαι πειὰ ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἔδω που θὰ προσφέρει άναρθρους ἱχους και θὰ περπατᾷ με τὰ τέσσερα!...

— Ναί, ἀλλὰ κι' ἔσένα σὲ περιμένει ἡ κορεμά! ἀπάντησε ο Χόλμς με φωνὴ σταθερή, προσηλώνοντας τὰ βλέμματά του στὸν πειρατὴ. Καὶ ὅταν θὰ σοῦ περάσουν τὴ θηλειὰ στὸ λαμίο, μὴ με ξεχάσης!...

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ άστυνομικοῦ, οἱ πειρατὲς τὰ άκουσαν γελώντας περιφρονητικά. Συγχρόνως ο Σεγδαρμένος, ο ὁποῖος ἔξαινε τὴ βελόνα στὴ φουλά, φώναξε:

— Εἶνε πειὰ καλὰ πυρομένη, καπετάνιο... Χώσ' τὴν μέσα στὸ κρανίον του!...

Μὲ μιά γρήγορη κίνηση, ο Μπλάκβελ πήρε τὴν πυρομένη βελόνα. Ἐπιασε με τὸ ἄριστερό του χέρι τὸ κεφάλι τοῦ άστυνομικοῦ και τὸ ἔγειρε προς τὰ ἔμπροσ, ἐνῳ με τὸ δεξιὸ ζύγωνε τὴ βελόνα στὸ κρανίον του.

Ο Σέρλοκ Χόλμς ἔσφιξε τὰ δόντια του... Δὲν ἤθελε νὰ τὸν άνοήσουν νὰ φωνάξῃ ἀπὸ τὸν πόνο... Ἐπεδύληξε στὸν ἑαυτὸ του με δὴν τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς του!...

Μία ἑλαφρὴ μυρωδιά μαλλίων τοῦ καυγόντουσαν ἀπὸ τὴν γύρω.

Η πυρομένη βελόνα είχε ἀγγίξει τὰ μαλλιά τοῦ άστυνομικοῦ... Έννοιωσε κατόπιν τὸ τσίμπημα τῆς κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του!...

Η βελόνα τρομοποίησε τώρα σιγά σιγά τὴν ἐπιδερμίδα του!...

— Στάσου, Μπλάκβελ! ἀκούστηκε ἑξαφνα μιά ζορὴ γυναικεία φωνή. Μὴν τὸν τρελλάνεις!... Ὅχι, άκόμα!... Εἶνε ο Σέρλοκ Χόλμς, ο τρομερὸς άστυνομικός!...

Η'

Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΓΓΙΑ

Ο Μπλάκβελ τραβήξε ἀμέσως τὴ βελόνα του. Ο Χόλμς σήκωσε τότε τὸ κεφάλι του και τὰ βλέμματά του ἔπεσαν σὲ μιά γυναίκα, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπο πλαισιωνόταν με μαύρα σγουρὰ μαλλιά.

— Η Μαύρη Μάγνη! μου μούρσε. Η Μάγνη ἔδω!... Με τοὺς πειρατὰς τοῦ Ταμέσσεως!...

"Α! ἡ παρουσία τῆς μου ἑξαφνα ἔλπει κάποια ἑλλάδα... Προς τὸ παρὸν τοιλάχιστον, δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτε!...

Η Μάγνη, φανερόντως, στοὺς πειρατὰς τοῦ Ταμέσσεως, ὅτι ο αἰχμάλωτός τους ἦταν ο Σέρλοκ Χόλμς, ο τρομερὸς τὸν καυγόντο, τοὺς ἔκανε νὰ καὶ σὸν ἑλπίσαν ἐπὶ τῆς.

Ο Μπλάκβελ ἔβγαλε μιά γραμμὴ χροῦς κι' ἔβριζε θοισιδεντικά τὰ χέρια του.

— Εἶσαι βέβαιη, Μάγνη, γι' αὐτὸ που λὲς; ρώτησε τὴν ὁρσία, γυναικα, ἀναγκάζοντάς τὴν. Τὸν γνωρίζεις καλὸν, ἡ γαμπρήν μου, μικροῦ!... Μὴ πως γάνεις λάθος!...

— Με ρωτᾷς ἂν τὸν γνωρίσω, ἀπάντησε ἡ Μάγνη, τῆς ὁποίας τὰ μάτια ἔλαμπαν ἀπὸ μῦθος. Ποὺς λοιπὸν ἔστειλε στὴν κορεμά τὰ πατέρα μου, τὸ «Βασιλὴ τῆς φωτις», ὅπως τὸν ὀνόμαζαν στὸ Λονδίνο!... Αὐτός!... Ο Σέρλοκ Χόλμς! Καθὼς ἔφατα, ο κατέρας μου ἦταν ο διασημότερος ἐμπροσθῆς τῆς Ἀγγλίας. Ἐπὶ τὸν τὸν πυρῶσαν, τὰ ὁποῖς ἔβριζε ὁ ἴδιος, γὰ νὰ τρεπῶνι μέσα στὰ τρεῖς τοῖς γὰ νὰ τὸν άνοήσουν!...

— Τὸ τέ...



Η ΝΕΟΤΗΣ

(Τοῦ Κράουτ)

— Με ρωτᾷς ἂν τὸν γνωρίσω, ἀπάντησε ἡ Μάγνη, τῆς ὁποίας τὰ μάτια ἔλαμπαν ἀπὸ μῦθος. Ποὺς λοιπὸν ἔστειλε στὴν κορεμά τὰ πατέρα μου, τὸ «Βασιλὴ τῆς φωτις», ὅπως τὸν ὀνόμαζαν στὸ Λονδίνο!... Αὐτός!... Ο Σέρλοκ Χόλμς! Καθὼς ἔφατα, ο κατέρας μου ἦταν ο διασημότερος ἐμπροσθῆς τῆς Ἀγγλίας. Ἐπὶ τὸν τὸν πυρῶσαν, τὰ ὁποῖς ἔβριζε ὁ ἴδιος, γὰ νὰ τρεπῶνι μέσα στὰ τρεῖς τοῖς γὰ νὰ τὸν άνοήσουν!...

— Τὸ τέ...

— Τὸ τέ...

— Τὸ τέ...

— Τὸ τέ...

— Τὸ τέ...

— Τὸ τέ...

— Τὸ τέ...

— Τὸ τέ...

— Τὸ τέ...

— Τὸ τέ...

— Τὸ τέ...

— Τὸ τέ...

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ



ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δρ. 4. Η αυθαίρετος υπερτίμησις του παρά των υποπρακτορείων απαγορεύεται. Παρακαλούμε θέν τον αγαπητούς μας αναγνώστας, δασκίς υποπέσει εις την αντίληψιν των τοιούτων τι. (Έκ της Διευθύνσεως).

νά μας το αναφέρουν άμέσως.

Η υπό των αναγνωστών μας αποστελλομένη συνεργασία και μη συνοδευομένη υπό δικαιώματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπ' όψιν.

Πολλοί αναγνώσται μας μας γράφουν ότι επιθυμούν να προμηθευθούν τας εκδόσεις μας και να εγγραφούν συνδρομηταί του περιοδικού μας, αλλά δυσκολεύονται εις την έκδοσιν επιταγών. Για να τους διευκολύνουμε σχετικώς, τους πληροφορούμεν ότι δεχόμεθα το αντίτιμον των συνδρομών, φύλλων, βιβλίων, Ημερολογίων κλπ., εις γραμματόσημα ή κινητά χαρτόσημα οιασδήποτε τιμής.

Νάσον. Το ποιήμα σας όχι επιτυχές. Νά, π.χ., δυο τετράστιχά του, γεμάτα χασμωδίες, μετρικά λάθη και γλωσσικά μπερδέματα:

Ουμήσου..., είμεθα αγαλιασμένοι
εις ένα σώμα—καρδιά—παλμό,
και όλη την νύκτα άγρυπνισμένοι
πάντα φιλιόμεθα και οι δυο...
Ουμήσου..., πέραμεν φλογερά φιλιά
μέ δλάνοικτο το στόμα,
που και τώρα την φλόγα τους, στη καρδιά
την αισθάνομαι ακόμα...

Παύλον Περιγιάλην, Κόρινθον. Το ποιήμα σας φαίνεται καλό, αλλά το γράψιμό σας εινε τόσο δυσανάγνωστο, ώστε δεν κατορθώσαμε να διαβάσουμε τις περισσότερες λέξεις του. Γι' αυτό σας παρακαλούμε να μας το στείλετε καθαρογραμμένο. Χρ. Μ.π., Δαμαλάν (Πόρου). Μας γράφετε στη φιλική επιστολή σας, εκτός των άλλων, και τα εξής:

«Κύριε Διευθυντά καλημέρα σας,

Πολύ σας παρακαλώ απαντίσατέ μου εάν είναι δημοσιεύσιμω το... αποτύπωμα του πόνου της πλυγωμένης καρδιάς μου που έχω τυλίξει στο φύλλο που θα λάβετε.

Εάν όμως το περιεχόμενό του είναι ακατάλληλο... ανορθόγραφω, ακατανόητο, με λίγα λόγια ανάλατο όπως συνεινθίζουμε εμείς οι χωρικοί να λάιμε, απαντίσατέ μου τί ακριβώς λείπει από το φαί αυτό...

Πόσο όμως ήθελα να γραφώτανε σε καμιά σελιδούλα στο πολυανθοευωδιαστικό σας μπουκετάκι αυτή ή εξείγησις του πόνου της πολυπλυγωμένης και πολυπυκνωμένης καρδιάς μου που τόσο καιρό τώρα μαράθτεικε σαν το λουλουδάκι που του αφαιρούν τη ζωή, κτλ. κτλ.»

Δυστυχώς, αγαπητέ φίλε, το «αποτύπωμα του πόνου», όπως ονομάζεται το διήγημά σας, δεν εινε απολύτως επιτυχές. Έχει φράσεις λανθασμένες, κακογραμμένες. Δεν γράφετε οτόσο άσχημα. Και με τον καιρό, την όποιοι και τη μελέτη, κάτι θα φτιάνατε. Εργασθήτε λοιπόν. Αθ. Σταθόπουλον, Μύτικα. Μας γράφετε στην επιστολή σας:

«Παρακαλώ να δημοσιευθούν χάριν του έφ' ού έδρεύτε δρωντος εδάφους».

Χάριν λοιπόν του έφ' ού έδρεούμεν εδάφους, δημοσιεύουμε τον σχετικόν με τον συμπαθέστατόν μας κ. Μυρά-εξάγαλμόν σας. Ίδου αυτός:

ΤΡΙΑ

τον κρατώ, καπετάνιο!...

Τόν κρατώ! φώναξε ό Ξεγδαομένος στο Μπλάκβηλ. Τό κρατώ το λαγωνικό αυτό της άστυναμίας, στο όποιο άσυλλόγιστα πρόδωσα τή μυστική του νησιού μας.

—Η κόλασι να σε καταπιή, ζώο! ούρλιαξε ό Μπλάκβηλ. Διόρθωσες όμως την άνοησία σου,

σώθημεν εκ του Κατακλυσμού, απόδειξις ότι υπάρχομεν. Από δέ το ωραϊον όρος Άρμενίας κατήλθομεν πεζή εις την χώραν των Πυραμίδων δι' όλίγας παραστάσεις και εκείθεν αεροπορικώς με τον άσσον της αεροπορίας Ίκαρον ήλθομεν εις την πόλιν της Θεάς Αθηνάς Αθήνας, ένθα και έδρεούμεν δρώντες επί τριακονταετίαν.

Κατά το ταξείδιον είχομεν και δύο ιδιώτας εξ Άφχαριστών και Ίνδιστών το Παλαιόν και Νέον Φάληρον ως ταξιδιώτας οι άποστολές δεν επέστρεψαν εις τα ενδότερα ΊνδοΑφχαριστών λόγω θρασυμίας προς την αρχαίαν τέχνην και τον Άττικόν Ουρανόν.

Ως μάστρυρας έχω αυτούς τους ιδίους δύο Ίδιώτας. Έρωτησατέ τους και αν με διαφεύσουν μη μνησικαίετε, άμνηστία εις έχοντας άμνησίαν τηλικούτων αεροπορικόν ταξιδίων εις ούς και τα δύο εισιτήρια δύο Τάλληρα έπληρώσαμεν εξ ιδίων και μας φωνάζουν άκομή. Ο Θιάσός Μας έκτοτε περιοδεύει περιοδικώς Ερώπη Άμερική και Πόλη ένεκεν άναφυχής ψυχής και προς θρασυτατικές έκφραστικές παραστάσεις κατά τας περιστάσεις.

Υπογράφω ή περιγράφω Ο ΝΕΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

Μ. Μπασούκαν, Ένταθα. Το ποιήμα σας «Στοχασμοί» πολύ καλό. Το έλειπει έντελώς ή ποιητική πνοή. Ίδου το πρώτο και το τελευταίο τετράστιχά του:

Φορές φορές σενθύμηση
μου έρχονται τα χάρδια
που μούδινες άγάπη μου
τα μαγεμένα βράδια.

Σύρε! λέω στη σκέψη μου,
σύρε να βρής εκείνην,
και φεύν' ή σκέψη κλαίγοντας
και δύστυχο μ' αφήνει.

Σ. Παπαδημητρίου, Σικάγον. Σας ευχαριστούμε για την καλοσύνην σας. Άλλά δυστυχώς άπουσιάζετε, φαίνεται, πολύν καιρό από την Ελλάδα και έχετε λησμονήσει τη μητρική σας γλώσσα. Μας γράφετε π.χ.:

«Κύριε διευθυντά, είδον εις το Μπουκέτο μερικά δράματα τα όποια εσινέδησαν, με έβροπαίους και τους σκύλους των και θα σοι γράψω και έγώ δύο δράματα τα όποια σινέδησαν μεταξή άφεντικών και σκύλων εις την Πατρίδα μου πριν 25 με 30 έτη, εις το χωρίον Βαρνυπόδι δήμου Άετού Τριφυλίας. Ένας τοσιάνος όνομαζόμενος Χρυστός Σαράντος είχε ένα σκύλο και έχάλασε τα πρόβατα, και πούλησε τον σκύλο εις τον γιτονά του, άλλον τοσιάνο, και μετά 3 μίνας απονήσκη το πρόβιν άφεντικό του, και ο σκύλος την μεθ' έπομένιν ήμέραν ήλθεν εις τα άπέναντι μέρι του οίκου και ουρλιάσθη μερικώς όρας, είστερα έπλεγε εις το νεκροταφίον, ουρλιάσθη επί του μνήματος, είστερον έπλεγε εις το σπίτι όπου ουδέποτε είχε πάγη πρότερον, και έδαλε τοις έμπροσθίους πόδας κάτω και την κεφαλήν επάνω εις τοις πόδας και μόνον τα δάκρυα έφείγοντο εκ των οφθαλμών, και είστερα από μιαν εβδομάδα έπώφισε, ο δέ άλλος όνομαζόμενος Ράμος, όταν εισθένησε εκ πνευμονίας, είλθεν ο σκύλος από τα πρόβατα, λαιγε και έκλαιε, έπλεγε εις τον άσθενή έκατέβη εις το ύπόγειον, και έπώφισε πριν αποθάνη ο κύριός του, κτλ. κτλ.»

Αν θέλετε λοιπόν να γράψετε άποστόλως εις έντοπώσεις σας, αρχίστε να διαβάετε ελληνικά βιβλία, περιοδικά, έφημερίδας. Έτσι θα σπρώξω κάπως το γράψιμό σας, θα εναθωμιθώτε τη γλυκερά, για τοις έσπευμένους, ελληνική γλώσσα. Άκούστε τη φιλική συμβουλή μου και — ποός Θεού — μη μας παρατήρητε, είνε μιλούμε ελληνικά στατα και φιλικότατα. Ρεάτ-Καράχαλιού, Μασούραν (Αιγύπτον). Βιβλίον σχετικόν με τας ιστορικές Έλληνίδας έχει έκδοσει πρόσθεν ή κυρία Παρρέν με τον τίτλο «Ιστορία της γυναικός», με δυστυχώς είνε σήμερα σπανιστάτο.

BAGUETTE
4.21
UN DE DERNIERS MODELES
POUR LES DAMES DU MONDE CHIC



LONGINES
10 GRANDS PRIX
506 FR X D'OBSERVATOIRE

ΚΡΙΒΕΙΑΣ

ΣΟΣ ΔΙΑ 30 ΕΤΗ

ΤΟΙ

ΟΥ Α.Ε.

ΑΙ